

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Çıkarken

"Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu" adlı yayın organımızın Mayıs 1982'de çıkan son (37/8) sayısında

Bolşevik Parti inşasına hizmet edecek bir Merkez Yayın Organı için ileri!

siarını atmış, "BOLŞEVİK PARTİZAN" ın hangi amaca hizmet etmek için çıkacağını açıklamıştık.

Aynı yazımızda "NASIL BİR YAYIN ORGANI?" sorusunu sormuş, ve bu soruyu şöyle yanıtlamıştık:

"Bizler, 'nasıl bir yayın organı?' sorusuna, en kısa şekli ile 'Lenin'in *Iskra*'sı gibi bir yayın organı' cevabını veriyoruz. Nedir Lenin'in *Iskra*'sının özellikleri?"

(Devamı s.2'de)

КОМУНИСТКА СОЦИАЛ-
ДЕМОКРАТИЧЕСКАЯ
ПАРТИЯ

ИСКРА

Hedefimiz: *Iskra* gibi bir
Merkez Yayın Organı!

İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu

Ölkemizde askeri faşist rejim, düzen aleyhine yığınlara azgınca saldırıyor. Faşist cuntta, karşı-devrimci yoğun ideolojik saldırının yanı sıra, komünistlere, ilericilere, çalışan yığınlara, Türk olmayan ulus ve milliyet mensuplarına karşı, esas olarak fiziken yoketme; korkutup-sindirme araçlarına başvuruyor. Bu saldırı araçlarından işkence ve idam etme olayları, bugün Türkiye'sinde çok önemli boyutlara ulaşmıştır.

Oniki Eylül rejimi altında işkence, Türkiye'de yaşayan yığınların günlük yaşantısının bir parçası haline gelmiştir. 12 Eylül öncesi dönemde, daha çok polis ve asker kollarında tek tek komünistlere, devrimcilerle uygulanan işkence; bugün özellikle Kürdistan'da, örneğin bütün bir köy halkına karşı uygulanan kitlesel işkence biçimini almıştır. "Gözaltına" alınan ilericiler gözaltı süresi içinde en ağır işkencelerden geçirilmektedir. İşkence tehdidi, mahkemeye çıkarılan devrimcilerin ve ilericilerin kafası üzerinde "Demokles'in kılıcı" gibi sürekli sallanmakta; mahkemelerde meselâ işkence altında verdikleri ifadeleri reddedenler, yeniden işkenceye çekilmektedir.

Öte yandan faşist Türk devleti, eline geçirmiş olduğu devrimci, ilericilerle sempatan ve kadroları şu ya da bu şekilde katliyor. Birçok devrimci işkencelerde öldürülüyor; bazıları mevcut faşist yasalara uygun bir biçimde "resmen" idam edilerek öldürülüyor. Buna, yakın zamanda İstanbul Metris ve Diyarbakır'da görüldüğü gibi, zindanlardaki toplu yoketme metotlarını da eklemek gerekli.

Bütün bunlar açık bir biçimde karşı-devrim güçlerinin sınıf çıkarları doğrultusunda, devrim isteyen yığınlara sınıflara karşı sınıf mücadelesidir. Karşı-devrim, geçtiğimiz dönemde her geçen gün düzen aleyhine mücadelesini yükselten ve mücadelesinin boyutları düzeni tehdit eder hale gelen emekçi yığınlarla karşı saldırı halindedir. Komünistlerin, karşı-devrimin bu noktadaki saldırılarına karşı mücadele etmeleri bir görevdir. Ancak bu, nihayetinde, bir dizi görev karşısında bulunan komünistlerin görevlerinden biridir. Komünistler çeşitli biçimlerde yerine getirilmesi mümkün olan bu noktadaki görevleri, birincil göre-

ve bağlı ele almak zorundadırlar. İçinde bulunduğumuz dönemde komünistler, bütün görevleri içinde asıl halk olarak, bolşevik bir partinin inşası görevini kavrayırlar. Açık ki, sömürüyü ortadan kaldıracak bir devrimin başarısının garantileyicisi; böyle bir devrimi başarıyla örgütleyebilecek biçimde yetkinleşmiş, devrimi başarıyla yönlendirebilecek şekilde Marksizm-Leninizm bilimiyle eğitilmiş, bolşevik bir partidir. Komünistler çalışmalarının merkezine işte böyle bir partinin inşası görevini koymak zorundadırlar.

Komünistler devrimci-ilerici yığınlara işkence edilmesinin, onların çeşitli biçimlerde katledilmelerinin ancak devrimin zaferiyle son bulacağını bilirler. Bu yüzden de, devrimcilerin katledilmesine ve işkencelere karşı mücadeleyi, proletarya önderliğindeki bir devrim mücadelesine, onun görevlerine bağımlı kılarlar.

(Devamı s.8'de)

İçindekiler

Çıkarken	s. 1
İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu	s. 1
Devrim mücadelesi ve bugünkü "barış hareketi"	s.11
Oportünist-Revizyonist cepheden	s.14
Filistin halkının haklı mücadelesi yokedilemez!	s.21

FİLİSTİN HALKININ HAKLI MÜCADELESİ YOKEDİLEMEZ!

Çıkararken

Lenin, bu konuyu tartıştığı bir yazıda, böyle bir yayın organının kimlere yönelik yayın yapacağı sorusunu tartışırken, şunları söylüyor:

'Rusya'da bu 'işçi aydınları' şimdiden var dir. Ve biz onların saflarının devamını çoğaltması, onların içinden Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisinin önderlerinin çıkabilmesi için bütün gücümüzle onların sorunlarına tatmin edici cevaplar vermek zorundayız. Bu yüzden Rus sosyal-demokratlarının organı olmak isteyen bir gazete İLERİ İŞÇİLERİN SEVİYESİNDE olmalıdır. Bu gazete, seviyesini yapay olarak düşürmemeli, tam tersine seviyesini devamlı yükseltmelidir. Bu gazete uluslararası sosyal-demokrasinin bütün taktik, siyasi ve teorik sorunlarını izlemelidir. Ancak bu şekilde işçi aydınlarının talepleri tatmin edilecek ve bunlar Rus işçi davasını ve Rus devrimci davasını ellerine alacaklardır.

Sayıcı az olan yönlendirici işçileri, geniş bir tabaka olan orta işçiler izler. Bu işçiler de samimiyle sosyalizme inanırlar, işçi çevrelerinde çalışırlar, sosyalist gazeteleri ve kitapları okurlar, ajitasyon çalışmalarına katılırlar ve bir önceki tabakadan, yalnızca, sosyal-demokrat işçi hareketinin bağımsız yöneticileri olmadıkları için ayrılırlar. Parti organı olan gazetede ki bazı yazıları orta işçiler anlamayacaktır. Orta işçi, gazetede işlenen karmaşık teorik veya pratik bir sorunu tam olarak kavrayamaz. Bundan çıkacak sonuç, gazetenin bu kitlenin bilinc seviyesine inmesi olamaz. Tam tersine, bu gazete, bu kitlenin bilinc seviyesini yükseltme ve bu kitlenin içinden yönetici işçilerin çıkmasına yardımcı olma görevine sahiptir.

Orta işçi tabakasının ardından, çok geniş bir geri işçiler tabakası gelir. Bir sosyalist gazete bu işçiler için tümüyle veya tümüne yakın bölümüyle anlaşılmaz olabilir. ... Ama bundan, sosyal-demokrat gazetenin kendisini bu işçilerin seviyesine uydurması gerektiği sonucunu çıkarmak anlamsızdır. Bundan çıkarılacak sonuç, bu işçiler için başka ajitasyon-propaganda araçlarının kullanılmasını gerektirir. (Rus sosyal-demokrasisi içinde geriyeye doğru giden bir akım, 1899, Lenin, T.E, Alm., c.6, s.275/276)

Yani öyle bir yayın organı ki, önüne öncelikle 'ileri işçilerin' sorularına tatmin edici cevaplar verme görevini koyacak; uluslararası komünist hareketin bütün siyasi ve teorik sorunlarını izleyecek. Öyle bir yayın organı ki, amacı, en ileri işçileri, 'işçi sınıfının devrimci davasını kendi ellerine alabilecek' şekilde eğitmek. İşte bizim ihtiyacımız olan siyasi yayın organı, böyle bir yayın organıdır. (Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu, S. 37/8, s.4/5)

Bugünkü durumumuza tespit ettikten sonra şunları söylemiştik:

"Şurası herkes tarafından bilince çıkarılmalıdır ki, bugün Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrama konusunda en üstten en alta kadar sığılık vardır. Oportünistlerle aramızda karşılaştırma yapıldığında bizler daha iyi durumda olmamız, bu gerçeğin üzerini örtmemelidir. Bu durumumuz tabii ki yayın organlarına da yansımayaacaktır. Lenin'in *İSKRA*'sı, bizim için süreç içinde varmak istediğimiz bir *HEDEF*'tir, bugünden *GERÇEK* değildir. O hedefe varabilmek için, bütün yoldaşlara, bütün ileri bilincli işçilere çok görev düşmektedir. Biz bütün yoldaşlarımızı bu bilincle, **BOLŞEVİK PARTİZAN** siyasi yayın organımıza olarak çıkarmaya başladığı andan itibaren, onu her geçen gün daha da yetkinleştirmek için görev başına çağırıyoruz!" (agy, s.6)

Aynı yazımızda, geçmişte yayın organı konusunda yaptıklarımızı ve Merkez Yayın Organımızın isminin ne olması gerektiği üzerinde de durmuş ve şunları söylemiştik:

"GEÇMİŞTE YAYIN ORGANI KONUSUNDA YAPTIK - LARIMIZ

Biz geçmişte, yayın organı konusunda, bugün ortaya koyduğumuz biçimde, görevlere bağlı, aralarında doğru bir şekilde öncelik-sonralık ilişkisi kurulan, berrak Marx ist-Leninist bir yayın organı siyaseti tespit edemedik.

Partimiz İbrahim Kaypakkaya önderliğinde 1972'de kurulduğunda, Parti inşasının aşamaları konusunda berrak bir Marksist-Leninist görüşe sahip değildi. Buna bağlı olarak da doğru, Marksist-Leninist bir yayın organı siyaseti tespit edemedi. Bunun yanında, Safak revizyonizmine tepki olarak, yayın organının önemini küçümseyen bir görüş de gelişmişti. İbrahim Kaypakkaya yönde 1972 sonlarında, yayın organının önemini küçümseyen bu görüşleri tespit etti; ve Partinin önüne yayın organı çıkarma görevini koydu. Bu yayın organını o öncelik le sosyalist bilincin taşıyıcısı olarak görüyordu. Ama yayın organının hedefi konusunda, onun hitap edeceği kitle konusunda, Parti inşasının içinde bulunulan aşaması konusundaki yanlış değerlendirmelere paralel olarak, bugün yapabildiğimiz berrak tespitleri yapamıyordu.

Partinin o dönemde bir Siyasi Yayın Organı çıkarma planı, hakim sınıfların Partimize yönelttiği yoğun saldırılar sonucu uygulanamadı.

Partinin yeniden toparlanma döneminde düzensiz olarak bölgesel yayın organları çıkarıldı. Bunlar öncelikle parti-içi tartışmaya hizmet eden nitelikte yayın organları idi. Dışa karşı ise bildiriler yayınlanıyordu.

Halkın Birliği hizibinden ayrıldıktan hemen sonra, bir bölgede çıkarılması planlanan bir siyasi gazetenin ("*HALKIN GÜCÜ*") çıkarılması da, yapılan birtakım sol hatalar sonucu hakim sınıfların saldırısı üzerine, uygulamaya konamadi. 1978 Şubat'ında yapılan I. Konferansa kadar geçen merkeziz dönemde, yine bölgeler düzeyinde iç yayın organları çıkarılmaya devam edildi. Bu iç yayın organları devrimci çevreye de ulaştırılıyor; hem teorik organın, hem siyasi organın, hem de belli ölçülerde ajitasyon bildirilerinin görevini üstleniyor; bu görevlerin hiçbirini de tam anlamı ile çözümlüyordu.

Partinin bir bölgesinde, bölgenin özel durumuna uygun olarak, 1975'den bu yana, daha çok orta ve geri kitleye hitap eden bir kitle yayın organı da düzenli olarak çıkarılıyordu.

1978 Şubat'ında I. Konferansta yayın organı konusunda ilk kez merkezi bir siyaset tayin edildi. Bu siyaset, bugün tespit ettiğimiz siyasete yakın bir siyasetti, ama o gün Parti inşası konusundaki hatalarımızın, ve Partinin somut durumu hakkındaki yanlış değerlendirmelerimiz sonucu, bugünkü berraklıkta ve doğrulukta bir siyaset değildi.

O dönemde, önce bir Teorik Yayın Organı, ve süreç içinde bir siyasi gazete çıkarma kararı alınmıştı. Merkez Yayın Organının hitap edeceği kitle, vs. konusunda da Lenin'den alıntılarla sorunu esasta doğru koymuştuk. Yine Merkez Yayın Organının uzun süreli olması isteniyorsa, mutlaka il legal basım ve dağıtım ağıının kurulması gerektiği; legal imkânlardan yararlanma ve fakat bunlara bel bağlamama konusunda doğru kararlar almıştık. Bütün bu kararların alınmasında, bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar tayin edici rol oynamıştı.

Diğer yandan, Merkez Yayın Organının nasıl yaratılacağı konusunda atılacak adımlar olarak, önce illegal bildiriler; daha sonra bunların illegal bir gazeteye dönüş

türülmesi şeklinde bir yol tespit edilmişti. Bu da o günkü somut durumda doğru bir karardı. Ama aldığımız bu kararların, sorunun tam olarak kavranarak alınmadığı; bu kararların uygulanması içinde çıktı.

Kasım 1978'e kadar, Bölge Komitesi ve Merkez Komitesi imzalı bir dizi bildiri çıktı. Bunlar 1978 Kasım'ından sonra İşçi-Köylü Kurtuluşu başlığı altında çıkmaya başladı. Merkez Komitesinin aldığı bir kararla, Aralık 1979'dan itibaren İKK'ların çıkarılması bir bölgeye, Bolşeviklerin hakim olduğu bir bölgeye verildi. Ve bu tarihten itibaren, İşçi-Köylü Kurtuluşu numaralı olarak yayınlanmaya başladı. İşçi-Köylü Kurtuluşu, hatası ile, sebebi ile, tasfiyeci menşeviklere değil; Bolşeviklere aittir. Kasım 1978 ile Ocak 1981 arasında 28 sayı yayınlanan İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun yazı kurulu bugün Bolşevik saflardadır. İşçi-Köylü Kurtuluşu, bugün bizim Merkez Yayın Organından beklediğimiz görevleri çözen bir yayın organı değildi. O, ileri işçileri daha da ilerletmek için yapılan propagandanın çok, geniş kitleleri seferber etmeyi amaçlayan, ajitasyon yapan bir yayın organı görünümünde idi. Yalnızca son dönemlerinde, Marksizm-Leninizmin ilkeleri konusunda yayınlanan bir dizi yazıda, belli ölçüde propagandaya yönelmişti.

Ayrıldıktan sonra, Bolşeviklerin yayın organları olarak, "Bolşevik Partizan" (teorik organ) ve "Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu" çıkmaya başladı. Bu yayın organlarından Bolşevik Partizan altı sayı; Bolşevik İşçi-Köylü Kurtuluşu, bu sayı ile birlikte sekiz sayı; ve iki özel sayı olarak çıktı. Kuşkusuz, bu yayın organları gelişmemizde önemli ve olumlu bir rol oynadılar; ve bugünkü doğru yayın siyasetimizi tespit etmede önemli bir ara aşamanın ürünleri olarak ortaya çıktılar. Ama bunların, bugün aşamamız gereken önemli hata ve zaafı da vardı. Bolşevik Partizan, yaptığımız ideolojik-siyasi hataları bir kenara bırakırsak— herseyden önce kolektif bir çabanın ürünü değildi. Partinin tümünün iradesini, ve tartışmasının sonucunu yansıtmıyordu. Bolşevik İşçi-Köylü Kurtuluşu'da bir Merkez Yayın Organının görevini tam olarak kavrayıp yerine getirmiyordu. Kuşkusuz biz bu yayınlar içinde bir dizi yanlış görüş de savunduk, ideolojik-siyasi hatalar da yaptık. Bizim bu hatalarımızı tespit etmemiz, ve yaptığımız hatalar konusunda özleştiri yapmamız; önmüze koyduğumuz, geçmişin detaylı bir değerlendirilmesi görevinin önemli bir parçasıdır. Biz önümüzdeki dönemde bu görevi kolektif bir çaba ile adım adım çözeceğiz. Bu konuda attığımız her adım hakkındaki da çeşitli araçlarla bilgi vereceğiz.

İşte bizim geçmişte yayın organı konusunda yaptıklarımızı kısaca böyle idi; ve yayın organları konusunda görüşlerimizin berraklığa kavuşması kabaca böyle bir süreç izledi.

NEDEN BOLŞEVİK İ.K.K. DEĞİL, BOLŞEVİK PARTİZAN?

Bugün gelinen aşamada, biz Merkez Yayın Organının adı olarak Bolşevik İşçi-Köylü Kurtuluşu'nu değil, **BOLŞEVİK PARTİZAN** ı seçtik. İkinci Konferansımız, gelen çeşitli öneriler arasından, Teorik Organın ismi olarak "**BOLŞEVİK**", Merkez Yayın Organının ismi olarak "**BOLŞEVİK PARTİZAN**" ı seçti. Ve Bolşevik İşçi-Köylü Kurtuluşu ismini kullanmama kararı aldı.

Bunun bir dizi sebebi vardır. Herseyden önce, özellikle bugün bizim içinde bulunduğumuz durumda, bizim işçi sınıfının siyasi partisi olduğumuz; Merkez Yayın Organı ile öncelikle hedeflediğimiz kitlenin, işçi sınıfının öncü kesimi olduğunun vurgulanması gereklidir. Bugün sorun, öncelikle işçi-köylü ittifakının sağlanması değil; onu gerçekleştirebilmek için de önart olan işçi sınıfının öncü ke

Çıkarken

siminin kazanılmasıdır. Başına Bolşevik eki de konsa, İşçi-Köylü Kurtuluşu adlandırması, bu görevlere uygun bir adlandırma değildir. Buna karşılık, **BOLŞEVİK PARTİZAN** isimlendirmesi, "Bolşevik Parti" sorununu, yani bugünün esas sorununu öne çıkararak bir isimlendirmedir.

İkinci olarak, İşçi-Köylü Kurtuluşu, bizim önderliğimizde çıktığı dönemde de, bir propaganda organı olmaktan çok, bir ajitasyon organı olma niteliği taşıyordu ve kitleler içinde böyle tanındı. Bu yüzden, yeni tipte bir yayın organının bu ismi sürdürmemesi daha doğru olacaktır.

Üçüncü olarak, biz İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun başına Bolşevik eki koyup çıkarmaya başladıkdan sonra, başını tasfiyecilikçi Merkez Komitesinin çektiği menşevik hizip de İşçi-Köylü Kurtuluşu adı altında bildiriler ve yayınlar çıkardı. Onlar bu İşçi-Köylü Kurtuluşu ismi altında yaptıkları seviyesiz yayınlarla, İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun ismini kelimenin tam anlamıyla rezil ettiler. Bizim önderliğimiz altında çıkan 28 sayılı İşçi-Köylü Kurtuluşu, içinde o günkü yanlış görüşlerimizin ve kavrayışımızın ürünü olan bir dizi hatayı barındırmasına rağmen, hiçbir dönemde, menşevik hizibin çıkardığı İKK'ların seviyesine —daha doğrusu seviyesizliğine— düşmemiş, kitle kuyrukucu propaganda yapmamıştır. Bu durumda bunlar, İşçi-Köylü Kurtuluşu ismini kullanılmaz hale getirdiler.

İşte bu sebeplerden, önümüzdeki dönemde Merkez Yayın Organımız düzenli olarak **BOLŞEVİK PARTİZAN** ismi ile yayınlanacaktır.

BOLŞEVİK PARTİZAN' I BOLŞEVİK PARTİ İNSANINDA GOÇLU BİR SİLAH HALİNE GETİRELİM! (agy, s. 6, 7)

Şimdi ÇIKARKEN, **BOLŞEVİK PARTİZAN'**ın bu ilk sayısında bir kez daha görevlerimizi nasıl kavradığımız üzerinde durmak istiyoruz.

Görevlerin ne olduğunu doğru bir şekilde tespit edebilmek için **bugünkü durum** ne olduğu konusunda berrak bir görüşe sahip olmak bir önkoşuldur.

BUGÜNKÜ DURUM

A) Uluslararası planda

Önce şunu tespit etmemiz gereklidir:

"Bugün içinde yaşadığımız çağ, halâ emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Bu çağın belirleyici özelliği; can çekişen kapitalizm olan emperyalizmin; kapitalizmin özünde var olan çelişmeleri; ötesinde devrimin başladığı sınıra kadar derinleştirmiş olmasıdır.

Bu yüzden, çağımızda, proleter dünya devriminin aşamalı bir şekilde gerçekleşmesi ve zafere ulaşması, artık bir ideal veya yönelim olmaktan çıkıp, çözümü gündemde olan bir sorun haline gelmiştir. Bu çağın niteliğini belirleyen; proleter dünya devriminin —geçici yenilgilere rağmen— durdurulmaz bir şekilde zafere ilerlemesi; bu na karşı emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericiliğin —geçici zafere rağmen— durdurulmaz bir şekilde yıkılmaya gitmesi olgusudur.

Çağımızın bu niteliği; çağın niteliğini bilimsel bir şekilde ortaya koyan ve açıklayan büyük proleter önderler Lenin ve Stalin'den bu yana özde bir değişikliğe uğramamıştır. Ve bu nitelik, emperyalist sistem varlığını sürdürdüğü özde değişmeyecektir."

(AMLP—TKP/ML Ortak Açıklaması, Le-Ya yayınevi, Belgesel Yayınlar No:5, s.75/76)

Çağımızın bu niteliğinin kavranması, [emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericiliğin —tarihi süreç açısından— durdurulmaz bir şekilde yıkılmaya gittiğinin kavranması] özellikle bugün açısından

olağanüstü bir önemdedir. Çünkü bugün olaylara **yüzeysel bir biçimde bakıldığından**, emperyalizm, sosyal emperyalizm ve gericiliğin, kısaca karşı-devrimin, devrim güçlerine karşı saldırı ve ilerleme, geçici zaferler kazanma durumunda olduğu görülür. Eğer yalnızca yüzeyle kalınırsa da olayların, olguların derinliklerinde var olan gerçek çelişmeler ve gelişme yönü görülmezse, emperyalizmin yıkılmayacağı gibi teslimiyetçi sonuçlara varılır. O zaman devrim perspektifi gözden kaybedilir; emperyalizm ile uzlaşma, onu 'barışçıl bir biçimde dönüş-türme' planları, en adi türünden reformizm ve revizyonizm gündeme gelir.

Bugün kuşkusuz devrim isteyen kitleler içinde, onları bu hedeften uzaklaştıran esas akım, esas tehlike budur.

Bugün Vietnam'da, Kamboçya'da, Laos'ta, Tayland'da, Malaya'da, Filipinler'de geniş yığınların elde silah emperyalizme ve uşaklarına karşı direndiği, zaferler kazandığı 1970'lerin başındaki durum yoktur. Vietnam sosyal emperyalistlerin denetimine girmiş; dün Amerikan emperyalizmine karşı omuz omuza mücadele yürüttüğü Kamboçya'yı işgal etmiştir. Laos'ta, Tayland'da, Malaya'da, Filipinler'de karşı-devrim yerini geçici olarak sağlamıştır.

Bugün Kültür Devriminden henüz yeni çıkmış devrimci bir Çin artık yoktur. Çin Halk Cumhuriyeti karşı-devrimin, gericiliğin bir kalesi haline gelmiştir.

Bugün Angola, Mozambik, Gine Bissau, Eritre, Zimbabve'de geniş halk yığınlarının sömürgecilğe, ırkçılığa, emperyalizme karşı silaha sarıldığı 70'li yıllardaki durum yoktur. Buralardaki savaşlar —şimdilik Eritre dışında— emperyalizmle şu ya da bu ölçüdeki uzlaşmalarla kapanmıştır.

Bugün Filistin kurtuluş hareketi İsrail siyonistlerinin saldırısı karşısında 'var olmak' mücadelesi verme durumundadır.

Latin Amerika'da ve Orta Amerika'da karşı devrim —Nikaragua ve El Salvador dışı tutulursa— yitirdiği bir dizi mevziyi yeniden ele geçirme "başarısını" göstermiştir. Batının 'ileri' emperyalist ülkelerinde 1960 sonları/1970 başlarının devrimci gençlik hareketi pasifize edilmiş, 'kurumlar içinde uzun yürüyüş' ile bu devrimci hareket reformizm kanalına aktılmış, ustaca düzene adapte edilmiştir.

Olgulara yalnızca yüzeyle ve tek yanlı bakılarak sonuçlara varılması, bu yaşadığımız olgular umutsuzluğa kapılmak için, "devrim olmaz" teorileri yapmak için yeterlidir. Ama bizler diyalektik materyalistleriz. Bizler olaylara tek yanlı ve yüzeysel yaklaşmayız. Olayları, olguları kendi başlarına değil, bağınıtları içinde; durağan değil, gelişmeleri içinde inceleriz. Her olgunun, olayın içinde derinlerde duran ve gelişmenin itici gücü olan çelişmeyi bulup çıkarmaya çalışırız. Her olgunun içinde "yeni" olanı; bugün güçsüz olsa da gelişip güçlenmesi, eskii yenmesi kaçınılmaz olanı bulup çıkarır, ona dayanırız. Biliriz ki nice cel birikimler nitel sırcamalarla değişime yol açarlar. Biliriz ki sömürücüler ile sömürülenler arasındaki zıtlık uzlaşmazdır ve bu zıtlığın ortadan kalkmasının tek yolu sömürünün yok edilmesidir, bu ise sömürücü sınıfların yok edilmesini gerektirir. Ve tarih bu zorlu görevi onu çözebilecek tek sınıfı, proletaryaya yüklemiştir. Ve yine biliriz ki, proletaryaya bu görevi —geçici yenilgilere rağmen— mutlaka başarı ile yerine getirecektir. Tarih genel planda bu yönde aktmaktadır. Karşı-devrimin geçici başarıları yalnızca bu akışın hızını etkilemektedir, ama akışı durduramamaktadır. İşte Marksist-Leninist bir yayın organı olarak:

- Görevlerimizden birisi bugün
- dünyadaki durumu ve gelişmeleri
- diyalektik materyalist

- açıdan aydınlatmak; diyalektik materyalist bakış açısını bütün olaylara uygulamaya ve kavratmaya çalışmaktır. Ancak böyle bir yaklaşım teslimiyetçi görüşlere [ama yal-nızca teslimiyetçi görüşlere değil, ona tepki olarak doğan maceracı görüşlere de] karşı bizi silahlandırır.

SÜBJEKTİF ETKENİN DURUMU

Uluslararası planda durumdan söz ederken, komünistler açısından yalnızca objektif durumun ortaya konması yeterli değildir. Bunun yanında sübjektif durum da ne olduğu na bakmak gerekir. Objektif durum ne kadar elverişli olursa olsun, eğer sübjektif etkelenlerin düzeyi —yani işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyi— objektif durumun devrim için yarattığı imkanları gerçek haline dönüştürmeye uygun değilse; işçi sınıfı önderliğinde bir devrimin gerçekleşmesi mümkün değildir.

- İŞTE MARKSİST-LENİNİST PARTİ
- LERİN TARİHİ ÖNEMDEKİ GÖREVİ
- BU NOKTADA ORTAYA ÇIKMAKTA —
- DIR. MARKSİST-LENİNİST PARTİ
- LER İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ KİT-
- LELER İÇİNE SOSYALİST BİLİN-
- Cİ TAŞIYAN, ONLARI İŞÇİ SINI-
- Fİ ÖNDERLİĞİNDE BİR DEVRİM İ-
- ÇİN BİLİNÇLENDİREN VE ÖRGÜT-
- LEYEN ARAÇLARDIR. MARKSİST —
- LENİNİST PARTİLERİN GÖREVİ ,
- İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ KİTLE-
- LERİN BİLİNÇ VE ÖRGÜTLENME
- DÜZEYİNİ, OBJEKTİF İMKANLARI
- GERÇEK HALİNE DÖNÜŞTÜRECEK
- DÜZEYE YÜKSELTMEKTİR.

Soruna bu açıdan yaklaşıldığında durum nedir? Nedir Marksist-Leninist partilerin ve dünya Marksist-Leninist hareketi denilen hareketin durumu?

Bu soruya bugün için olumlu bir cevap vermek, gerçeklere gözlerini kapamak olur. Durum bugün için hiç iç açıcı değildir.

Kendine komünist, Marksist-Leninist diyenlerin tümü bütünlük içinde ele alındığında Kruşçev tipi modern revizyonizm esas akım olma durumunu sürdürmektedir. Marksizm-Leninizm en temel ilkeleri modern revizyonistler ve onlardan çeşitli biçimlerde etkilenen çeşitli oportünistler tarafından çarpıtılmış, tanınmayacak hale getirilmiştir.

İsmine layık gerçek Marksist-Leninist partiler bugün sayıca çok azdır; ve henüz insularının birinci aşamasının çok başında bulunmaktadır. Özellikle Marksizm-Leninizm en temel ilkelerinin her türlü çarpıtılmadan arındırılarak, her türlü çarpıtmaya karşı savunulması görevi bu partilerin önüne temel görev olarak çıkmaktadır. Bugünkü durumda bu görev kendini bu genç partilere kavranacak ilk halka olarak dayatmaktadır.

Bugün dünya Marksist-Leninist hareketinin birliği yeniden sağlanmak zorundadır. Bunun için bugün var olan gerçek Marksist-Leninist partiler güçlerini birleştirmeli; dünya Marksist-Leninist hareketinin üzerinde yeniden birleşeceği PROGRAMI (platformu) oportünizmin her türüne karşı mücadele içinde yaratmak için çabalarını yoğunlaştırmalıdır.

Çıkarken

Bugün dünya Marksist-Leninist hareketi yeniden yaratılmak zorundadır. Bunun için bugün var olan gerçek Marksist-Leninist partiler güçlerini birleştirmeli; dünya Marksist-Leninist hareketinin üzerinde yeniden birleşeceği PROGRAMI (platform) oportünizmin her türüne karşı mücadeleye için de yaratmak için çabalarını yoğunlaştırmalıdır.

Kuşkusuz bu zorlu bir görevdir, ve çözümü uzun süreli bir çaba gerektirecektir. Ama mutlaka ve öncelikle çözülmesi gereken bir görevdir.

- Bundan yayın organı olarak
- bir başka görevimiz çıkar. Ya
- yın organımız çalışmalarının
- merkezine uluslararası plan-
- da oportünizme karşı MARKS-
- İZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN
- SAVUNULMASI ve DÜNYA MARKS-
- İST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZE-
- RİNDE YENİDEN BİRLEŞECEĞİ
- PROGRAMIN YARATILMASI çalış-
- malarını koymak zorundadır.
- Uluslararası Marksizm-Lenin-
- izmin, uluslararası revizyo-
- nizm ve oportünizme karşı mü-
- cadelesi; Marksist-Leninist
- hareketin programının yara-
- tılmasının SORUNLARI üzerin-
- de yürütülen çaba ve tartış-
- malar yayın organında yansı-
- malı; yayın organımız ulus-
- lararası oportünizme karşı
- Marksizm-Leninizmin mücadele
- sinin bir aracı olmalıdır.

B) Ülkemizde

Ülkemizde de karşı-devrimin devrime karşı kazandığı geçici bir zafer; devrimin ağır ve fakat geçici bir yenilgisi, bugün kendini kandırmayı meslek edinmiş birkaç unsur dışında, hemen herkesin kabul ettiği bir olgudur. Ama sorun bu olguyu tespit etmekle bitmemektedir. Sorun bu olgulardan çıkarılan sonuçlarda başlamakta; bu olgulardan çıkarılan sonuçlar her türden revizyonist ve oportünistler ile Marksist-Leninistleri birbirinden ayırmaktadır.

Ülkemizde her türden revizyonist ve oportünist akımlar, 12 Eylül yenilgisinin bu kadar ağır olmasının sebebini bulmuşlardır: BİRLİK DEĞİLDİ! ONUN İÇİN YENİL DİK! O halde onların reçetesi de hazır dır: ANTİFAŞİST DİRENİŞ CEPHESİ KURMAK EN ACİL VE HATTA TEK GÖREVİMİZDİR! (Bkz. Antifaşist direniş cephesinin platform önerisi; bkz. TKP/TİP/TSİP'in ortak açıklaması, vs.)

Görüşümüze göre, sorunu böyle koymak Türkiye'de gerçekleri kavramamak demektir. Bu kavrayışsızlığın temelinde ise, tabii ki sorunları böyle 'kavrayanların' temsil ettikleri sınıfların çıkarları yatmaktadır.

Gerçek nedir? 12 Eylül öncesinde Türkiye'de hakim sınıfların düzeni derin bir sarsıntı geçiriyordu. Hakim sınıflar kendi aralarında büyük boyutlara varan bir iktidar dalışmasına başlamışlardı. Devletin birçok kurumları (esas kurum olan ordu dışındakiler) işlemez duruma gelmiş, felç olmuştu. Ordu içinde de parçalanma eğilimleri görülüyordu. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınlar derin bir hoşnutsuzluk içinde idiler. Ve bu hoşnutsuzlukla rını yer yer hakim sınıfların silahlı güçleri ile çatışmaya kadar varan (TARİŞ örneği) çeşitli eylemlerle ortaya koyuyorlardı.

Bu 12 Eylül öncesi objektif durumdu. Pe-ki, subjektif durum nasıldı? İşçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesi ne idi? Bu soruya cevabı pratik çok açık bir biçimde vermiştir: İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenmesi, 12 Eylül öncesinde var olan devrimci durumu devrime dönüştürecek düzeyde değildi. 12 Eylül darbesi geldiğinde, 50 000 den fazla işçi grevde idi. Yarım milyona yakın işçi ise kademeliler olarak greve gitmeye hazırlık içinde idi. 12 Eylül cuntacıları grev cadırlarını birkaç gün içinde yıktılar, bütün grevleri yasakladılar. Buna karşı işçi sınıfından önemli bir direniş gelmedi. Cunta emekçi sınıfların ekonomik durumunu daha da kötülestiren bir dizi yeni tedbirler aldı. Bunlara karşı da önemli bir kitlevi direniş gelmedi. 12 Eylül'e dek yükselen kitlelerin kendiliğinden eylemleri, 12 Eylül sonrasında hakim sınıfların cuntası aracılığı ile hemen hemen bütünü ile bastırılabilir. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesinin daha yüksek düzeyde bulunması halinde 12 Eylül askeri faşist cunta hareketinin kitlelerden ilk anda hemen hiçbir tepki görmeden başarıya ulaşması düşünülemez. Yani 12 Eylül hareketi işçi sınıfını ve emekçi yığınları bir kez daha HAZIRLIKSIZ yakaladı.

- ŞURASI AÇIKTIR Kİ İŞÇİ SINIFI
- FI VE EMEKÇİLERİN İŞÇİ SINIFI
- FI ÖNDERLİĞİNDE BİR DEVRİME
- HAZIRLANMALARI, KENDİLİĞİN
- DEN OLMAZ! SOSYALİST BİLİNÇ
- KENDİLİĞİNDEN DOĞMAZ! İŞÇİ
- SINIFI VE EMEKÇİ KİTLELER İ-
- ÇİNE SOSYALİST BİLİNCİ TAŞI-
- YACAK, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ
- LERİ KENDİ SINIF ÖRGÜTLERİN-
- DE ÖRGÜTLEYECEK BİR ÖNCÜ
- ÖRGÜTE; BOLŞEVİK BİR KO-
- MÜNİST PARTİYE İHTİYAÇ
- VARDIR.

İşte 12 Eylül öncesinde yığınların hazırlıksız yakalanmasında temel faktör budur. 12 Eylül öncesinde 50'ye yakın grup, kendilerinin 'işçi sınıfı partisi', 'Marksist-Leninist Parti', 'Komünist Partisi' vs. olduğunu iddia ediyordu. (Bunların büyük bir bölümü şimdi yurtdışında aynı iddiayı sürdürüyorlar.) Bunların T.K.P kökenli, kaynaklı ve kontrollü olanları gerçekte bir emperyalist büyük gücün gönüllü uşaklığı görevini yapıyor; ve bir düzen partisi görevini görüyor. Ne yazık ki işçi sınıfı içinde etkin olanlar da bunlardı. Bunların legalizm-reformizm-Sovyetler Birliği destekli kalkınma masalları ile uyutulan işçilerin, 12 Eylül darbesi karşısında şaşkına dönmeleri hiç de şaşırtıcı değildir. Bu gruplardan 'üç dünya' teorisinin doğrudan bayraktarlığını yapan bir diğer bölümü, faşist devletle bütünleşmiş, gazetelerinde faşist devletle birlikte devrimci avına çıkmıştı. THKP-C kökenli örgütlerden MLSPB; Halkın Devrimci Öncüleri vb. örgütler, iyi silahlanmış küçük gruplarla 'öncü' savaşı veriyor; Dev-Yol/Dev-Sol gibi örgütler de pratikte emekçi kitleleri bilinclendirme-örgütlenme yerine kitleler adına eylemlerle 'kurtarılmış bölgeler' yaratmaya çalışıyorlardı. Halkın Kurtuluşu, Devrimci Halkın Birliği gibi Arnavutluk Emek Partisi yanlısı gruplar, 'Marksizm-Leninizm hiç bir zaman bu kadar güçlü olmamıştı' ninnileri okuyup kendilerini ve çevrelerini avutuyorlardı. Kürdistan'da Marksizm-Leninizm adına Kürt milliyetçiliği cirit atıyor, fedal kan davaları, örgütler arası çatışma-

lar üzerinden hallediliyordu. Bize gelince: İşçi sınıfı partisi olduğumuzu söylememize rağmen, işçi sınıfı içinde bilinceli, planlı bir çalışmamız yoktu; işçi sınıfının bilimi olan Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerini kavrayışımız olaganüstü sıgı idi; en önemli meselelerden birisini, **Bolşevik parti inşasının aşamaları** sorununu henüz kavramamıştık.

Partimiz içinde menşevik kanat Partinin hata talarını aşmama yönünde ısrarla diretiyordu. Bu durumda bizim yaptığımız çalışmayla da işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sosyalist bilinci alması, ve doğru bir tarzda örgütlenmesi mümkün değildi.

Bu gerçeklerden doğru dersler çıkarmak gerekir. Bu gerçeklerden çıkarılacak doğru ders kuşkusuz şimdi çeşitli örgütlerin yanına gelip "cephes" kurması gerektiği; "esas ve hattâ tek görevin" bu olduğu dersi de -ğildir. ESAS GÖREV, BOLŞEVİK BİR PARTİNİN İNŞASINA DÜR ETME SARIILMAKTIR. BÖTÜN DİĞER GÖREVLER BU GÖREV YANINDA TALİDİR. BUNA BAĞIMLI OLARAK ELE ALINMAK ZORUNDADIR.

Bugün kendine Marksist-Leninist diyen her kişi bu gerçeği teslim etmek zorundadır. Aksi onun Marksist olmadığını en açık belgelerinden biridir.

- İKİSİNDEN BİRİ: YA BUGÜN ÜL-
- KEMİZDE YETKİNLEŞMİŞ BİR BOL-
- ŞEVİK PARTİ VARDIR — o zaman
- diğer görevler içinde birinci-
- cil olanın ne olduğunu tartış-
- manın bir anlamı vardır.
- YA DA BÖYLE BİR PARTİ HENÜZ
- YOKTUR — O ZAMAN ESAS GÖRE-
- VİN NE OLDUĞU TARTIŞMASI Bİ-
- LE SAÇMADIR. O ZAMAN ESAS GÖ-
- REV HİÇBİR YANLIŞ ANLAMAYA
- MEYDAN VERMEYECEK BİR BERRAK
- LIKTA TESPİT EDİLMEK ZORUNDA
- DIR: BOLŞEVİK PARTİNİN
- İNŞASI!

Bugün zaten cephe kurma çalışması içinde bulunan grupların bir bölümü, hiç olmadığı simdilik, yalnızca kendilerinin işçi sınıfının öncü örgütü olduğu iddiasından —laf ta da olsa— vazgeçmiş durumda. Düne kadar, hatta 12 Eylül sonrasında da bir süre 'dimdik ayakta' olduğunu iddia eden, eylem birliğine burun kıvrıran Dev-Yol; 12 Eylül öncesinde her iki milletin işçi sınıfının ortak örgütlenmesini savunanları sosyal-sö-

ven olmakla suçlayan, kendisi dışında tüm devrimci gruplara karşı şiddet kullanmayı mesru gören ve kendisini Kürdistan proletaryasının tek temsilcisi gören PKK, şimdi bu iddialardan vazgeçmiş görünüyorlar. Bu yalnızca görünüşte böyledir; ve güçsüzlüğün ve yenilginin sonucunda 'sol'dan sağa çarkın ifadesidir. Bugün en hızlı "birlikçi" kesilenlerin hepsinin hesabı ayndır: diğerlerinin tabanını kendine çekmek. Yalnız hiçbirisi bunu bugün açıkça söylemiyor. Örgütlerin çoğu ise kendisinin gerçek işçi sınıfı partisi olduğu iddiasını sürdürüyor.

Bu iddianın gerçeklere uygun olup olmadığını bir göstergesi, kuşkusuz bu iddia sahiplerinin Marksizm-Leninizm bilimine karşı, ve o bilimin önümüze koyduğu görevlere karşı tavrıdır.

İşte bu noktada "BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI" -nın bugünün esas görevi olarak kavranması; Marksist-Leninistlerle her türden oportünistleri ayıran önemli bir ayrım çizgisidir. Ama yalnızca "Bolşevik parti nin inşası esas görevdir" tespiti de yeterli değildir. Bu görevin neresindeyiz, hangi adımları öncelikle atmamız gereklidir sorularına verilen cevaplar da bugünkü tayin edici ayrım çizgileridir.

Önce bolşevik parti inşasının (devrim öncesinde) iki aşamada gerçekleşen bir zorun-

Çıkararken

luluk, parti inşasının bir yasası olup olmadığı sorunu vardır. Hemen tüm oportünist ve revizyonistlerin ortak bir özelliği, onların bolşevik partinin inşasında devrim öncesi iki aşamanın yaşanmasını zorunlu olduğu gerçeğini ya doğrudan reddetmeleri, ya da bunu dil ucuyla kabul edip ama pratikte ona gereken önemi vermemeleidir.

Lenin ve Stalin Bolşevik Partinin inşasını iki aşamaya ayırırlar.

Lenin, "Sol' radikalizm — Komünizmin bir çocukluk hastalığı" adlı broşüründe, Rus devriminin, "bizde (Rusya'da) olanların tarihi bir kaçınılmazlık olarak enternasyonal alanda **tekrarlanması** (abc); enternasyonal geçerliliğe sahip olması" anlamında (Lenin!, c.31, s.5, Almanca) enternasyonal öneme sahip olan deneylerini özetler.

İşte Lenin'in **genelleştirdiği** bu deneylerden birisi de iki aşamalı parti inşası deneyidir. Bununla ilgili olarak Lenin sunu tespit eder:

"Proleter öncü kazanılmıştır. Bu esas meseledir. Bu **önşart gerçekleştirilmeden** (abc) zafere bir adım bile atılamaz." (Lenin, age, s.79-80)

Daha ilerde:

"Görev proletaryanın öncüsünün komünizm için kazanılması olduğu sürece (ve eğer görev halâ o ise), propaganda birinci sıradada yer alır." (age, s.81)

Lenin "ama" der, "proletaryanın öncüsünün kazanılmasından",

"... zafere dek çok uzun bir yol vardır. Sadece öncü ile zafere kazanılmaz. Bütün sınıf, geniş kitleler öncüyü ya doğrudan destekleyen, ya da en azından ona karşı hayırhah bir tarafsızlık pozisyonu takınıp; öncünün düşmanına her türlü destekten vazgeçmedikleri sürece, öncüyü yalnız başına mücadeleye sürmek sadece aptallık değil; bir cürümdür de. Ama bütün sınıfın, geniş emekçi kitlelerin ve sermayenin ezdiklerinin bu pozisyona gelmesi için yalnızca propaganda, yalnızca ajitasyon yetmez. Bunun için bu kitlelerin siyasi deneyine gerek vardır." (age, s.80)

Stalin Lenin'den yola çıkarak Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisinin gelişme aşamaları konusunda şunları söyler:

"Partimizin gelişmesinde üç dönem ortaya çıkmaktadır.

Birinci dönem, Partimizin biçimlenme, yaratılma dönemidir. Bu dönem **İskra**'nın kuruluşu ile III. Parti Kongresine —o da dahil olmak üzere— kadar geçen süreyi kapsamaktadır (1900'ün sonundan 1905'in başına dek). ...

Bu dönemde Partinin çabasının ve sorunlarının odak noktasını bizzat Partinin kendisi varlığını sürdürmesi ve kendini koruması oluşturur. Bu dönemde, Parti kendi kendine yeterli bir güç olmaya çalışır. Bu anlaşılabilir bir olaydır; Çarlığın Partiyeye yönelik azgınca saldırıları ve Menşeviklerin Partiyeyi içten parçalama ve Parti kadroları yerine şekilsiz, Partisiz bir biçimi geçirme girişimleri (Akselrod'un kötu ünlü "Halk Duması ve İşçi Kongresi" broşürünü, dolayısıyla, Menşeviklerin 1905'de başlattıkları İşçi Kongresi kampanyasını hatırlayınız.) Partinin tüm varlığını öylesine tehdit ediyordu ki, bu dönemde Partinin korunması sorunu acil bir önem kazanmıştı.

Bu dönemde Rusya'da komünizmin temel görevi, işçi sınıfının en iyi, en aktif ve proletaryaya davasına en çok bağlı güçlerini Partiyeye kazanmak, proletaryanın Partisini biçimlendirmek ve birleştirmektir. Lenin yoldaş, bu görevi "komünizm için proletaryanın öncüsünü kazanmak" biçiminde formüle ediyor. (Bkz. "Sol' Komünizm ...")

İkinci dönem, geniş işçi ve köylü kitlelerinin Parti için, proletaryanın öncüsü için kazanılması dönemidir. Bu dönem aşığı-yukarı Ekim 1905'ten Ekim 1917'ye dek uzanan süreyi kapsar. ...

Bu dönemde Parti artık daha önceki dönemlerde olduğu gibi güçsüz değildir; itici güç olarak ciddiye alınması gereken bir unsur döndürür. Şimdi artık o, yalnızca kendine yeterli bir güç değildir; çünkü varlığı ve gelişmesi için tutarlı güvenceler vardır; şimdi o, kendi kendine yeterli bir güç olmaktan çıkıp, işçi ve köylü kitlelerinin kazanılması aracına, sermayenin iktidarının yıkılması için kitlelerin mücadelesinde önder olma aracına dönüşmektedir. ...

Bu dönemde Partinin temel görevi, milyonları kapsayan kitleleri burjuva diktatörlüğünü yıkmak ve iktidarı ele geçirmek üzere proleter öncü için, Parti için kazanmaktır. Artık Partinin çabasının odak noktasında, Partinin kendisi değil, milyonları kapsayan halk kitlesi durmaktadır. Lenin yoldaş bu görevi, "gelecekteki belirleyici mücadelelerde" zaferi güvence altına almak üzere "milyonları kapsayan kitlenin" toplumsal cepheye "mevzilenmesi" biçiminde formüle ediyor. (Bkz. Lenin yoldaşın sözü edilen broşürüne.) ...

(Stalin, İktidarı ele geçirmeden önce ve sonra Parti, Bolşevik Partizan 12/2, s. 129-130)

Lenin "Sol' Radikalizm" adlı eserinin başlangıcında "ileri Batı Avrupa ülkelerinden" söz etmektedir. (age, s.5) Bu acaba gerçekten de iki aşamalı parti inşası öğretisinin yalnızca kapitalist ülkeler için geçerli olduğu anlamına gelmez mi? Stalin, "Rusya Komünist Partisi (Bolşevik) Merkez Komitesi'nin Milli Cumhuriyetler ve Bölgeler Fonksiyonerleri ile IV. Toplantısı"nda hiç parti yanlısı anlamaya meydan veremeyecek bir biçimde su tespiti yapmaktadır:

"Partimizin (Rus bölümünün) birinci gelişme aşamasında esas görev Marksist kadroların yaratılması idi. ... O sırada Partinin önündeki görev milyonlarca işçi sınıfı ve köylü kitleleri ile geniş bağlar kurmak değildi —bu henüz dolaysız ve hayatî bir gereklilik değildi— bu kitleleri kazanmak değildi; ülkede çoğunluğu kazanmak değildi. Parti henüz bu durumda değildi.

Partimiz bundan sonraki gelişme aşamasında; ikinci aşamasında, artık bu kadrolar yetistikten ve Partimizin esas çekirdeğini oluşturduktan sonra; işçi sınıfının en iyi unsurlarının sempatisi kazanıldıktan veya nerdeyse kazanıldıktan sonra; Partinin önüne milyonlarca kitleyi kazanma görevi artık dolaysız ve ertelenemez bir gereklilik olarak çıktı. Artık görev, Parti kadrolarından, gerçekten proleter kitle partisine dönüşmek idi. ...

Yoldaş Lenin Komünist Partilerinin bu gerekliliği, kaçınılmaz gelişmesini ikna edici bir şekilde "Sol' radikalizm — Komünizmin bir çocukluk hastalığı"nda ortaya koyuştur. Yoldaş Lenin orada batıdaki komünist partilerinin hemen hemen aynı gelişme basamaklarından geçmek zorunda olduklarını ve gerçekten de geçtiklerini ortaya koydu.

Biz buna, bunun kenar bölgelerdeki komünist örgütlerimiz ve Komünist Partilerimiz için de geçerli olduğunu ekleyebiliriz."

(Stalin, TE, Almanca, c.5, s.275/276) Görüldüğü gibi, sorun teorik olarak açıktır.

İki aşamalı parti inşası öğretisi Marksist-Leninist öğretinin bütün ülkeler için geçerli temel öğretilerinden birisidir

Bu öğreti ışığında bugünkü durum değerlendirdiğimizde HENÜZ BOLŞEVİK PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASINDA (Partinin şekillenme aşaması) OLDUĞUMUZU ,

BU AŞAMANIN DA HENÜZ BAŞLANGIÇINDA BULUNDUĞUMUZU tespit etmemiz gerekir.

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASI Marksizm-Leninizm ilkelerinin kavranarak ülke gerçekliğinin Marksizm-Leninizm ışığında aydınlatılması; devrim TEORİSİNİN yaratılması; Marksizm-Leninizm silahıyla donatılmış KADROLARIN yetiştirilmesi; ve bolşevik tarzda örgütlenmiş, en zor şartlar altında bile işleyen ÖRGÜT yaratılması görevlerini içerir. Bunlar tümüyle birbirleriyle bağıntılı olan, hepsi Parti inşası esas görevinden türeyen görevlerdir.

Bunlar içinde kavranacak esas halkanın hangisi olduğuna verecek cevap açıktır ki TEORİK çalışma halkası olmak zorundadır. Bugünkü durumun doğru değerlendirilmesi, gerek Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrayışımızın; gerekse ülkemiz gerçekliğini Marksizm-Leninizm ışığında aydınlatmamızın ne kadar sık ve ilkel olduğunu gösterir. "Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz" sözü bizim için günceldir. O halde TEORİK çalışma halkasının kavranacak esas halka olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Teorik çalışmada da Marksizm-Leninizmin her türden revizyonizm ve oportünizm tarafından çarpıtılan ilkelerinin savunulması görevi, bu çalışmanın merkezine koyulmak; ve ülke gerçekliğinin bu ilkeler ışığında aydınlatılması görevi bu göreve bağımlı ele alınmak zorundadır.

Açıktır ki TEORİ ancak PRATIĞE hizmet ettiği sürece Marksist-Leninist bir anlam taşır. Bizim yapacağımız TEORİK çalışma, BOLŞEVİK BİR PARTİ İNŞASI PRATIĞİNE HİZMET ETMEK ZORUNDA DIR. Bolşevik parti inşasının birinci aşamasında da işçi sınıfının öncü kesimini kazanmak için PROPAGANDA ve ajitasyon çalışması (propaganda esastır) yapılmak zorundadır. BU çalışmada hedef öncelikle işçi sınıfının öncü kesimidir. Parti inşasının birinci aşaması ÖNCÜNÜN kazanıldığı aşamadır.

İşte bu tespitlerden YAYIN ORGANİZMİZİN DİĞER GÖREVLERİ ÇIKAR:

Çıkarken

YAYIN ORGANIMIZ BOLŞEVİK PARTİ İNŞASINA HİZMET EDECEK BİR YAYIN ORGANIDIR!

O PARTİMİZİN YÜRÜTTÜĞÜ TEORİK ÇALIŞMANIN SONUÇLARINI ÖNCELİKLE İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜ ÜNSUR - LARI ARASINDA PROPAGANDA EDE - CEK ESAS ARAÇTIR!

O BUGÜN MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN SAVUNULMASINI ESAS GÖREV OLARAK KAVRAYACAKTIR!

O BU GÖREVİ YERİNE GETİRİLMİŞ REVİZYONİZMİN VE OPORTÜNİZMİN HEM ULUSLARARASI ALANDA HEM DE ÜLKEMİZDE MARKSİZM-LENİNİZME YAPTIĞI SALDIRILARI GERİ ÇEVİ - RECEK, ONLARIN ÇARPITMALARINI TEŞHİR EDECEKTİR.

O ÖNCELİKLE İŞÇİ SINIFININ İ - LERİ KESİMİNİN SİYASİ SORUNLA - RINA CEVAP VERMEYE ÇALIŞACAK - TIR.

Yayın Organımız BOLŞEVİK PAR - Tİ İNŞASI için KOLLEKTİF BİR A - JİTATÖR VE PROPAGANDİST OLACAK TIR.

O BUGÜNKÜ GÜCÜMÜZ VE GÖREVL - RİMİZ AÇISINDAN PROPAGANDİST OLMAYA DAHA FAZLA AĞIRLIK VER ECEKTİR.

Ama yayın organının görevi; Partinin görüşlerini Parti çev

resine ulaştıran bir KOLLEKTİF AJİTATÖR VE PROPAGANDACI olma göreviyle sınırlı değildir. O AYNİ ZAMANDA - LENİN'İN DE İŞA RET ETTİĞİ GİBİ - KOLLEKTİF BİR ÖRGÜTLEYİCİDİR DE.

Onun örgütleyicilik görevi bu günkü durumda öncelikle onun Partinin geçitli birimleri ara - sında bağı, bilgi alış-verişini sağlaması, tecrübe aktarımı - nın bir aracı olması şeklinde gerçekleşecektir.

Onun örgütleyicilik görevi ön - celikle Parti ile Partinin ya - kın çevresi arasındaki bağı sağ - lamanın bir aracı olması şek - limde gerçekleşecektir.

Yayın Organımız ulaştığı her alanda savunduğu görüşler etra - fında örgütlenmenin bir aracı olacaktır.

Yayın Organımız ÖRGÜTSEL SO - RUNLAR VE PRATİK ÇALIŞMA YÖN - TENLERİ HAKKINDA DA BİLGİ VE - OLARAK DA YOLGÖSTEREN BİR ARAÇ OLACAKTIR.

Bolşevik Parti inşasına hizmet etmeyi amaç edinen yayın orga -

nımız, bolşevik parti inşası - nın bütün önemli sorunlarının açıkça tartışıldığı; Parti için deki ilkesel görüş ayrılıklarını da yansıtıldığı bir araç olacaktır. Ulaştığı kesime, ge - rek Partimizin gerçek durumu ü - zerine, gerekse Dünya Marksist - Leninist Hareketi üzerine ger - çek bilgiler verecektir.

İşte bizim ihtiyacımız olan böyle bir yayın organıdır. Açık - tır ki böyle bir yayın organı ilk anda, ya da kısa süre için de gerçek olmayacaktır. Baş - langıçta bir dizi eksikliği ba - rındıracaktır. Bütün bu görev - leri hakkıyla yerine getiren bir yayın organı, bizim önümü - ze koyduğumuz görevdir, hedef - tir. BOLŞEVİK PARTİZAN'ın bu birinci sayısı bu hedefe u - laşma yolunda atılmış bir ilk adımdır.

Bütün okuyucularımızı POLŞE - WİK PARTİZAN'ı kendi yayın organları olarak kavramaya; ya - zılar üzerine tartışmaya; eleş - tirilerini bize ulaştırmaya, BOLŞEVİK PARTİZAN'ı yaygınlaş - tırmaya, her alanda destekleme - ye çağırıyoruz.

YAZI KURULU

Oportünist - revizyonist cephe'nin yayın organlarında "Yayın Organının Görevleri" üzerine tespitler

Oportünist ve revizyonistlerin elimize geçen yayın organlarında "Yayın Organının görevleri" konusunda söyledikleri şeyler şun - lar:

T'K'P'nin I. Bilen takımı: Yayın organı "Atılım"

("Atılım"ın ilk sayıları elimizde olmadığından, "yayın or - ganının görevleri" hakkında ne dediklerini bilmiyoruz. An - cak yayın siyasetleri "askersel cuntaya karşı savaşım"ı ve bununla ilgili ajitasyonu yayın organının esas görevi ola - rak kavradıklarını gösteriyor.)

T'K'P'nin İngiltere kanadı: Yayın organı "İşçinin Sesi"

("İşçinin Sesi"nin de ilk sayıları elimizde yok. Ancak bu konuda 1980 yılında yaptıkları "Leninciler Kon - feransı"nda aldıkları kararda Yayın Organının "kollektif bir ajitator, propagandist ve örgütleyici" olduğunu tek - rarlıyorlar ve "İşçinin Sesi bu üçlü işlevi en ileri dü - zeyde ve en uygun biçimde birleştirebilmiştir" tespitini yapıyorlar. ("İşçinin Sesi", 7 Nisan 1980))

"Kıvılcımcılar"

T'K'P/B : Yayın organı "İşçi Gerçeği"

"Çıkarken" başlıklı yazıda şöyle diyorlar: "İŞÇİ GERÇEĞİ T'K'P/B'nin ideolojik politik hattını kılavuz edinirken, aynı zamanda devrimci işçiler ve öncü emekçi - ler için bir platform olacak, Parti ile işçi ve emekçi kit - leler arasında canlı bir köprü olacaktır." ("İşçi Gerçe - ği", Şubat 1981, Çıkarken, S.1, s.2)

Partizan Yolu: Yayın organı "Sosyalist"

Bir Mayıs 1982'de çıkan birinci sayısında "Sosyalist" "Ye

niden çıkarken" başlıklı yazıda diğer "Kıvılcımcılar"la hesaplaşıyor. Onları Kıvılcımcı'yı gerçekten savunmamakla suçluyor. Ve "Partizan Yolu onun çizdiği ideolojik hattı, inancı militan kadrolarıyla yoksul yığınlarımızı taşıma - ya kararlidir" diyor ("Sosyalist", S.1, s.17).

Yol: Yayın organı "Yol"

("Yol" adlı yayın organının da ilk sayısı elimizde olma - dığı için Yayın Organı konusunda ne dediklerini tam ola - rak bilmiyoruz. Ancak elimizdeki sayılardan çıkarabildiği - miz kadarıyla "Yol" kendisini daha çok bir "teorik yayın organı" olarak kavlıyor.)

THKP/C kökenliler

Devrimci Yol: Yayın organı "Devrimci İşçi" (Yurtdışı)

(Devrimci Yol'un Yayın Organı ve bugünkü görevleri konu - sunda ne dediği belirsizdir. Ancak yayın çizgisi, onun da yayın organının esas görevini ajitasyon, bugün için de fa - sist cuntanın teshiri olarak kavradığını göstermektedir.)

Devrimci Sol: Yayın organı "Devrimci Tavrı" (Yurtdışı)

(Devrimci Yol için söylediklerimiz Devrimci Sol için de geçerlidir.)

Kurtulus: Yayın organı "Sosyalist İşçi" (Yurtdışı)

"Sosyalist İşçi neden çıkıyor?" başlıklı 23 Ağustos 1981 tarihli yazıda şöyle deniyor: "Türkiye'de ve Kuzey Kürdistan'da oluşagelen ve bugün an - cak bu çok boyutlu değişikliklerin siyasi ifadesi olarak, yani en kaba biçimiyle karşımıza çıkan devletin biçimin - den bu değişikliklerin nedeni olan faktörlere kadar, yaşa - makta olduğumuz dönemin siyasal analizini yapmaya çalış -

mak. Ve somut siyasal tespitlere uygun siyasal eylem plan formunu saptamaya çalışmak. ... Sosyalist işçi, dünyanın diğer ülkelerindeki sınıf mücadelelerini de takip etmeye ve yorumlamaya çalışacak."

Arnavutluk Emek Partisi taraftarları

TDK'P: Yayın organı "Devrimin Sesi"

"Devrimin Sesi", "Çıkarken" başlıklı yazısında, kendisini "TDK'P'nin merkezi kitle yayın organı" olarak gördüğünü açıklıyor ve görev olarak "TDK'P'nin programı, taktik ve siyasetlerini doğrudan yaymak"ı tespit ediyor. "Yeniden çıkarken" başlıklı yazıda (S.15), hiçbir ayırım yapmadan, "kitlelerin siyasal gerçekleri görmelerinden" söz ediliyor ve bunda "Devrimin Sesi'nin sürdürdüğü ... teşhir faaliyetinin şüphesiz önemli bir rolü oldu" deniyor.

TKP/ML Hareketi: Yayın organı "İleri"

"İleri çıkarken" başlıklı yazıda "Bugün ülkemizde proletaryanın öncü örgütü, proletarya partisi henüz kurulmuş değildir" tespiti yapılıyor. Proletarya partisinin yeni den kurulmasının görev olduğu tespiti yapıldıktan sonra şunlar söyleniyor: "Bu hedefe varmada kavranılacak halka, ideolojik netleşme ve hizmet edecek, ülkemiz somut koşulları ile birleştirmiş dogmatik kalıplardan uzak teorik çalışmaya ağırlık vermek ve tüm revizyonist ve oportünist görüşü etkisiz bırakacak ML teori ve siyasetin propagandasının geliştirilmesi olacaktır."

Devrimci Halkın Yolu: Yayın organı "İşçinin Yolu" (Yd)

(Bunlar Yayın Organının görevleri konusunda "Çıkarken" başlıklı yazılarında görevi "Yurtdışındaki işçilerimizin sorunlarına ağırlık vererek, onlara yol göstermeye çalışmak" olarak tespit ediyorlar.)

Mao Zedung Düşüncesi savunucuları

TKP/ML (Mensevikler) (Partizan): Yayın organı "İKK"

Bunlar 36. sayıda Merkez Komitesi imzalı bir yazı yayınlıyor, "Bundan böyle İKK'nın düzenli çıkacağı"nı ilan ediyorlar. Ve İKK'da nelerin yer alacağı sorusuna şu cevabı verdiler:

1. Sürekli bir baş yazı yayınlanacaktır. Yayınlanacak baş yazı içinde bulunduğumuz şartların güncelliğine cevap verici nitelikte yazılacaktır.
2. Ülkemizde sınıf mücadeleleri ve azınlık ulus ve milli yetlere uygulanan milli zulümler işlenecektir.
3. İşkencehanelerden, zindanlardan ve faşizmin mahkemelerinden direniş destanları yaratan haberler.
4. İşçi sınıfının sendikal ve diğer emekçi halkın kitle örgütlenmeleri, ekonomik, demokratik mücadeleleri
5. Gençlikle ilgili haberler ve kadınların kurtuluşu konulu yazı ve haberler
6. Dünyada siyasal gelişmeler. Buna karşı tavır ve haberler
7. Dünyada ML parti ve örgütlerden haberler ve ML hareketin gelişimi üzerine
8. Sanat ve şiir köşesi
9. Okuyuculardan mektuplar, eleştiriler, öneriler ve öz eleştirisi köşesi"

Kürt milliyetçisi örgütler:

PKK: Yayın organı "Serxwebun"

PKK son dönemde yurtdışında düzenli olarak "Serxwebun"u çıkarmaya başladı. "Çıkarken" yazısında bunlar yayın organının önemli olduğu üzerinde durdular. Ama görevlerin ne olduğunu berrak bir şekilde tespit etmediler.

İşte oportünist ve revizyonist cephenin yayın organlarında^(m) Yayın Organı konusunda söyledikleri bunlardır. Bütün oportünist ve revizyonist grupların Yayın Organlarının ORTAK NOKTASI, bunların yayın organı sorununu **BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI SORUNUNDAN KOPARARAK ELE ALMALARI; BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI ÖĞRETİSİNİ SAVUNMAMALARI; YAYIN ORGANININ GÜREVLERİNİ, İÇİNDE BULUNULAN PARTİ İNŞA AŞAMASINA BAĞIMLI OLARAK ORTAYA KOYMAMALARIDIR;** **HEPSİNİN ORTAK NOKTASI, MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN SAVUNULMASININ ÖZEL ÖNEMİNE, VE BUNUN YAYIN ORGANININ EN TEMEL GÖREVLERİNDEN BİRİ OLDUĞU GERÇEĞİNE DEĞİNMEMELERİDİR.** Bunların çoğunluğu hiçbir ayırım yapmadan "kitleye" seslenen yayın organlarıdır.^(m)

^(m) Burada sözünü ettiğimiz organlar nispeten düzenli çıkan ve elimize geçen yayın organlarıdır. Bu yayın organlarının çok önemli bir bölümü yurtdışında çıkmak ta, bir bölümü (meselâ Devrimci İşçi, Devrimci Tavır, İşçinin Yolu) kendini "yurtdışı yayın organı" olarak kavramaktadır. Ancak bunu çıkaran grupların şu anda Türkiye'de çıkardıkları bir yayın organı olmadığı için, bu organlar bu örgütlerin sesini dışarıya duyuran tek yayın organı durumundadır. Burada sözünü ettiğimiz organlar dışında çeşitli grupların görüşlerini savunan başka yayın organları da vardır. Meselâ Halkın Kurtuluşu'nun "Devrimin Sesi" dışında "Emeğin Sesi", "İşçi Birliği"; Partizan'ın sahte "Mücadele"si vs.

Bunların dışında bildiğimiz kadarı ile Halkın Devrimci Öncülerinin "Proleter Dayanışma" adlı bir yayın organı vardır. Elimize düzenli geçmemektedir.

^(m) Bu konuda "İşçinin Sesi" ile "İleri", diğerlerinden belli ölçülerde ayrılmaktadır. "İşçinin Sesi", "gazetenin kolektif bir propagandacı, ajitator ve örgütleyici" olduğu şeklindeki genel Leninist tezi lafta da olsa savunmaktadır. Ve özellikle "örgütleyici" yönü vurgulanmaktadır. Ancak bu yayın organı bolşevik değil, revizyonist bir partinin inşasının organıdır. Leninist parti inşası ile benzerlikler yalnızca şekilseldir. "İleri", "Parti kurma" görevine hizmet eden bir araç olarak kavrayıyor kendini. Ancak "İleri" de teorik çalışmanın önemini vurgulamasına rağmen, bugün Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasının özel bir görev olduğunu kavramıyor; tersine, bunlar "dogmatik kalıplardan uzak" adı altında ilkelerin savunulması görevini küçümsüyorlar.

YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN!

İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu

SÖZDE KOMÜNİSTLERİN MÜCADELESİ

Askeri faşist cunta dönemindeki işkence ve özellikle idamlara karşı, kendisini komünist olarak adlandıran çeşitli örgütlerden B. Ecevit'e, ondan da bazı "Danışma Meclisi" üyelerine kadar uzanan bir "mücadele cephesi" oluştu. Türkiye içindeki bu "mücadele cephesi" Avrupa'da da kiliselerden başlayıp, bazıları iktidar partisi durumunda olan çeşitli tekelci burjuva partilerine kadar uzanan bir başka "mücadele cephesi" ile "tamamlandı".

Kendilerini açıkça komünist olarak adlandıranların dışında bulunan bu egemen sınıf usakları, işkenceye "cağdışı" diyerek; idamlara da "caydırıcı etkisi olmadığı" noktasından, veya "insanlık suçu", "demokratik anlayışa ters" bir ceza olduğu noktasından karşı çıkıyorlar. Bunlar eskiden beri yığınların kendilerinden uzaklaşmasını önleyebilmek için; işkence ve idamlara bu temel de karşı çıkıp, propaganda yürütmüşlerdir.

Kendilerini "işçi sınıfı öncüsü" olarak ilan eden çeşitli revizyonist-oportünist örgütler de, konusu idam ve işkence olan kampanyalar açtılar; yürüyüşler düzenlediler; daha değişik eylem türleri denediler. Çeşitli bildiriler, yazılar yazdılar; açlık grevleri yaptılar.

Yaptıkları propaganda incelenip, idam ve işkence sorununa karşı mücadeleyi nasıl ele aldıklarına şöyle bir bakıldığında, bunların komünizmin temel anlayışları ile zıtlık içinde oldukları tespit edilebilir.

Kendisini komünist olarak adlandıran T'K'P'nin bu noktada yerini diğerlerinden ayırmak gereklidir. T'K'P, Rus sosyal emperyalizminin usaklığını üstlenmiş bir parti olarak, gerçek bir devrimin doğrudan düşmanlarından birisidir. T'K'P açık bir biçimde faşist cuntanın faşist olarak adlandırılmayıacağına ilan etti. Bazı küçük-burjuva devrimcisi örgütlerin "sol" aşırılıklarını bahane ederek, 12 Eylül öncesi dönemin devrimci yığın mücadelesine "terörizmin yarattığı kaos" etiketini vurdu. Ve faşist cuntanın icraatı hakkında: "kaosun durdurulduğu gerçeğini yadsınıyoruz" dedi. (Bkz. I. Bilin'in TKP MK plenumunda okuduğu Politik Rapor, s.12)(Ağustos 1981) T'K'P'nin I. Bilin takımı: "terörle ilgisiz olanların serbest bırakılması" şeklindeki talebin diğer yüzü, terör ile ilgili olan devrimcilerin serbest bırakılmamasıdır; yani zindanlara doldurulması, işkence edilmesi, idam edilmesi gerektiğidir. T'K'P'nin terör dediği şeyin içine, yığınların ve devrimci örgütlerin devrimci mücadeleleri de girmektedir. T'K'P'nin "terörle ilgisi olmayanlar bırakılmalıdır" dedikleri ise, 12 Eylül temizliği içinde "kurunun yanında" yanan burjuva demokratları ile, T'K'P'nin kendi usaklarıdır.

İşte T'K'P'nin idam ve işkencilere karşı tavrı budur. Sözgelimi bir "askersel devrim" yardımıyla T'K'P iktidarı alsa, hiçkimse onun gerçek devrimciler, Komünistlere; Evrenlerden daha iyi davranacağını ummasın. Ancak burada şunu belirtmek gerekir ki, T'K'P bu meseleye, açıkça savunduğu sınıfın sınıf çıkarları açısından yaklaşır. T'K'P'nin bugünkü faşist devlet çarkını yıkmak-parçalamak diye bir derdi yoktur. Onun derdi, var olan bu devlet çarkını ele geçirecek yetkinleştirerek kullanmaktır. O bu amacına varmak için devletin temel direği olan faşist Türk ordusuna toz kondurmamakta

dır. O iste bu bakış açısı ile devrimci eylemleri ve devrimci yığınları yargılıyor. Devrimci Yol gibi örgütler, T'K'P'ye bu "tavır"ı yakıştıramadıklarını açıklarken, aslında kendi anlayışsızlıklarını sergilemekten başka bir iş yapmamış oluyorlar. Diğer oportünist ve revizyonist örgütlere gelince...

Bunlar da Avrupa'nın birçok yerinde çeşitli biçimlerde eylemler düzenlediler. Mayıs ayında Batı Almanya'da düzenlenen iki ayrı eylem doğrudan bu sorunla ilgiliydi. Başlangıçta ortak bir eylem düzenlemek için bir masaya oturan bütün bu oportünist ve revizyonist örgütler, daha sonra iki ayrı yerde yürüyüş düzenlediler. Bunlar arasında ayrılığa yol açan, birbirlerine karşı Marksizm-Leninizmi savunmak değildi. Bu, daha sonra yayınlanan ve birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortalığa döken Halkın Kurtuluşunun, Partizan'ın, Devrimci Yol'un yayınlarıyla da belgelendi.

Bütün bu örgütlerin aynı sorunu hedef alan yürüyüşlerle ilgili çıkardıkları yayınlar, onların soruna Marksizm-Leninizm ışığında yaklaşmadıklarını belgelemektedir. İşte onların söyledikleri:

"Faşist cuntaya ve idamlarına karşı yürüyüşe katılalım" (Halkın Kurtuluşu)
"Idamlara, işkencilere, katliamlara son" (Halkın Kurtuluşu)

"Yurtdışında idamlara karşı mücadele yükseliyor" (Dev-Sol, 25 Nisan Bonn Büyükelçiliği baskınıyla ilgili dağıttıkları bildiri)

"Faşist cuntanın işkence, idam ve Türkiye Kürdistanındaki katliamlarına karşı ..." (Birkom, Cephe-Birlik Yolu, Dev-Sol, Dib-Fak, Gerçek, İşçi Gerçeği, İşçinin Sesi, Koç-Kak, Komkar, Kürt Halk Evleri, Proleter Dayanışma, Tekoşin sempatizanlarının ortak çıkardıkları bildiri başlığı)

"Faşist cuntaya ve onun idamlarına, işkencelerine, Kürt ulusu üzerindeki katliam girişimlerine karşı ..." (Partizan'ın bildiri başlığı)

"Kahrolsun faşist cunta / idam ve işkence lere son!" (Partizan)

"Idam insanlığa karşı bir suç" (Kıvılcım, PKK, Dev-Yol, TEPE'in 'Bayram günü katliam, 7 ölü, çok sayıda yaralı ...' başlıklı çağrı bildirisi)

İşte kendisini "komünist" göstermekten çok hoşlanan çeşitli örgütlerin 'idam-iskence' sorunundaki tavırları hakkında bize bilgi verici birkaç materyal.

Bunlar dikkatsizlikle yazılmış; ya da söylenmesi kolay olsun diye kısaca söylenmiş sloganlar, vs. değildir. Bunlar, bunları yazan-dağıtan örgütlerin bu konudaki bilgisini tam olarak yansıtmaktadırlar. Bunların hiçbirisi çıkardıkları bildiri ve diğer yayınlarında, kendilerinin mesela karşı-devrimcilerin idamı taraftarı olduklarını; proletaryanın da idam etme aracını kullanabileceğini, vs. ortaya koymamışlar; genel olarak "idama karşı" tavrı takınmışlardır.

Burada, bunlardan birçoğunun, adeta 'idam ve işkencelerin son bulmasını' 'cuntanın yıkılması' ile eşitleme anlamına gelen tavırları üzerinde durmayacağız bile.

Görüleceği gibi, bunların bazıları sınıflararası savaş sürdüğü sürece vazgeçilmez olan 'idam etme' aracını 'insanlık suçu' ilan etmeye kadar varmışlardır işi. Devrimci mücadelenin devrimci araçlarından birisi olma özelliğini de kazanabilen 'idam etme'den genel anlamda bir uzaklaşma, son çözümlemede, kişiyi devrimden uzaklaşmaya dek götürebilir.

Sorun, genel olarak 'idamlara' karşı olmak sorunu değildir.

Sorun, kimin kimi; hangi sınıfın hangi sınıf temsilcilerini idam ettiği; sınıf direncini kırmaya çalıştığı sorunu -dur.

Komünistler her sorunu sınıf bakış açısının yargılamak zorundadırlar.

SINIF BAKIŞ AÇISI: İDAM VE İŞKENCE

Örneğin "savaş" sorununu ele alalım. Genel olarak, hemen her savaşta, savaşın asıl a-tes hattına sürülenler ve birbirleriyle bir birlerini öldürmek uğruna savaşanlar işçiler ve emekçiler olduğu halde; hemen her savaş belli bir yıkımı; yok olmayı, ölümü beraberinde getirdiği halde, Marksist-Leninistler hiçbir zaman savaş 'insanlık suçu' ilan etmeyi akillarının ucundan bile geçirmemişlerdir. Genel anlamda savaş aleyhtarı kesilmemişlerdir.

Savaşı haklı ve haksız savaş olarak ikiye ayırmış; haklıları desteklemiş; bizzat haklı savaşların en ön saflarında olmuşlardır. Haksız savaşlara karşı savaşmayı görev saymışlardır.

Savaşların son bulmasını mı istiyorsunuz? Öyleyse haksız savaşların kaynağını yok etmek uğruna haklı savaşlara hız vermelisin!

Marks'ın, Engels'in, Lenin'in, Stalin'in bu konudaki tavırları açık ve berraktır.

Ya da örneğin, askeri bir işgal sorununu ele alalım. Bir ülke askeri güçlerinin bir başka ülkeye asker çıkarmasına komünistler her şartta karşı çıkabilir mi? Açıktır ki böyle bir şey sınıf bakış açısından tam bir uzaklaşma olur. Sorun, hangi sınıfların egemen olduğu; hangi ülkenin ne amaçla askeri harekât düzenlediği sorunudur.

Sorunu sınıf temelinden koparıp ele alanlar, örneğin Stalin döneminde Sovyetler Birliği'nin bazı ülkeleri askeri olarak işgal etmesini anlayamazlar ve sonunda sovyet düşmanlığı noktasına kadar varabilirler. Nitekim bazı Avrupa "sosyalistleri'nin durumu böyle bir gelişme göstermiştir. Ama sorun komünistler için son derece açıktır. Söz konusu olan, Sovyetler Birliği'nin; zamanın yegâne proletarya diktatörlüğünün çıkarlarının korunması idi. Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğü vardı. Amaç, emperyalist haydutların pazarı kendi denetimlerine alma amacı değildi. Komünistlerin bu iki şeyi ayırdetmemesi düşünülemez.

Bugünün Rus sosyal emperyalistleri, Çekoslovakya ve Afganistan işgalini bu tür örneklerle (mesela Macaristan ayaklanmasının bastırılması) dayandırmaya çalışıyorlar. Bu bir sahtekârlıktır. Çünkü gerek Stalin ölmeye önce, ve gerekse öldükten bir süre sonra kadar, Sovyetler Birliği sosyalist bir ülke idi. İktidar, proletaryanın önderliğinde sovyet emekçilerinin elinde idi.

İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu

Cekoslovakya işgali ve Afganistan işgali-ne, komünistler 'işgal' oldu diye karşı çık mazzalar. Bu işgal, artık bir emperyalist bu yük güç olan Rus. Sosyal emperyalizminin em peryalist amaçlı işgal hareketi olduğu için karşı çıkarlar.

Aynı örnek 'devlet' sorunu için de verilebilir. Bilindiği gibi, devlet bir sınıfın diğerlerini baskı altında tutma makinesi -dir. Egemenlik aracıdır. Ama bu yüzden komünistlerin proletarya önderliğinde bir dev lete düşman olmaları saçmadır. Her türlü devletten kurtulabilmek için, prole taryanın bir süre için kendi devle -tine gereksinimi vardır.

Bu örnekler daha yüzlerce çoğaltılabilir. Ama şimdiden açık olan şudur: Komünistler her olguya proletaryanın sınıf çıkarları; nihai amaçları açısından yaklaşır, ona göre yargırlarlar.

İdam sorununa da böyle yaklaşılacak zorun -dardır.

Proletarya ve emekçi yığınların düşmanı o lan sınıflar, iktidar mücadelesi içinde, ikt idarı ele geçirmek için ileri atılan sı -nıf mensuplarını 'idam' etmekte, katletmek tedirler.

Ama bu araç yalnızca burjuvazinin, gerici sınıfların basurduğu bir araç değildir. Bu araca proletarya da, devrimci sınıflar da, belki de karşı-devrimin bugün uyguladığı bo yutlardan çok daha geniş, sayıca çok daha fazla basurabilecektir. Şimdiden kesin o lan şey, devrimci proletaryanın, iktidarı -nı korumak için; burjuvazinin ve gericili -ğin direnişini ezmek için idam aracına baş vuracağıdır. İktidarı ele geçirmeden önce de, iktidarı ele geçirme yolunda, karşı-dev rimin güçlerine karşı bu araca başvurmak zorundadır.

Komünistler bunu bugünden açık-seçik ilan etmelidirler. 'İdam' sorununa burjuva pasi fistleri türünden yaklaşan sözde komünist -lerin teorilerinin gerçek özünü ortaya koy malıdır.

1917 Büyük Ekim Devriminin hemen ardından, Lenin'in karşı-devrimcilerin idam edilmesi ile ilgili sayısız sözü vardır. Lenin, pro letaryanın iktidarının korunması, güçlendi rilmesi için; karşı-devrimin elemanlarının acımaksızın idamından yana tavır takınmış -tır. Bu unsurların birçoğunun küçük ceza -lara çarptırıldığını; onlara aylarca ekmek yedirileceğine, idam edilmelerinin (kursu -na dizmek de idamın bir biçimidir) gerekti -ğini söylemiştir. Yetkililerin yeterince a -cımaksız davranmadıklarını belirterek, onla -rı eleştirmiştir.

İşte birkaç örnek:

"Zenginleri, namussuzları ve aylakları de netlemenin binlerce pratik biçim ve yön -temleri bulunmalı ve komünlerin kendileri tarafından, kentlerde ve köylerde küçük birlikler tarafından pratik biçimde sınan malıdır. Burada çeşitlilik, yaşama yetene -ğinin bir güvencesi, tek ortak amacımızı -Rusya ülkesini tüm hasarelerden temiz -leme amacını- başarıyla gerçekleştirmen -in güvencesidir. Bir yerde on zengin, bir düzine serseri, yarım düzine çalışmaya yan çizen işçi (Petrograd'da birçok basın iş -çisinin, özellikle Parti basımevlerinde iş lerini savsakladıkları bilinmektedir) hap se atılacaklardır. Bir başka yerde helala -rı temizlemeye zorlanacaklardır. Daha baş ka bir yerde, 'sarı kart' verilecek, böy -lece herkes onlara akıllarını başlarına toplayınca dek zararlı kimseler gözüyle bakacak, göz-kulak olacaktır. Dördüncü bir yerde, aylak gezen on kişiden biri he men oracıkta kurşuna dizilecektir." (Le -nin, Otopik ve bilimsel sosyalizm, Bilim ve Sosyalizm yayınları, s.130-131) (altı metinde çizili)(Aralık 1917)

"Devlet iktidarının esas görevi askeri bastırma olmaksızın, yönetme haline geldiği ölçüde, baskı ve zor kullanımının tipik görüntüsü anında kurşuna dizmek olmaksızın çıkar, bunun yerini mahkemeler a -lır." (Lenin, TE, Almanca, c.27, s.256)

Sosyal-devrimcilerin darbe denemesi üzeri ne yazdığı bir telgrafta Lenin Stalin'e sun ları demektedir:

"Bugün akşam üzeri saat üçte Mirbach bir sol sosyal-devrimcinin attığı bomba ile öl dürüldü. Bu cinayet açıktır ki kralçıla -rın, İngiliz ve Fransız kapitalistlerinin menfaatinedir. Katili vermek istemeyen sol sosyal-devrimciler Djerzinski ve Lactis'i rehin aldılar ve bize karşı bir isyana baş ladılar. Bu geceden tezi yok ACIMASIZCA BİR TEMİZLİĞE GİRİŞECEĞİZ ve halka tüm ger çeği açıklayacağız ...

Yani sol sosyal-devrimcilere karşı ACIMA SIZ OLUNUZ ve sık sık haber iletiniz."

Stalin cevabi telgrafında Lenin'e şöyle de -mekteydi:

"İSTERİYE KAPILMIŞ OLANLARLA İLGİLİ OLA -RAK; ELİMİZİN TITREMEYECEĞİNE EMİN OLUNUZ DÜŞMANA KARŞI ONA LAYIK BİÇİMDE DAVRANA -CAĞIZ." (Lenin, TE, Almanca, c.27, s.534-535)

Görüldüğü gibi, proletaryanın ele geçirdi -ği iktidarı koruması hiç de kolay değildir ve proletarya, karşı-devrimin iktidarı ye -niden ele geçirme çabalarına karşı acıma -sız olmak zorundadır. Lenin'in deyimini ile, "devlet iktidarının esas görevi, burjuvazi nin askeri bastırılması olduğu sürece; baş kının esas biçimi anında kurşuna dizme" o -lacaktır!

Bizim sorunu bu biçimde ortaya koymamız, oportünist cepheden korkunc bir gürültüyle karşılanacaktır. Kendilerinin de sorunu as -lında böyle gördükleri söylenecek; bizim sorunları "çarpıtışımızdan", vb. bahsedile -cektir.

Bütün bu itirazların değersiz olduğunu söy -lemek zorundayız. Yarın devrimci mücadele -yeniden yükselmeye başladığı zaman; ya da iktidar devrimin güçlerince ele geçirildik -ten sonra, proletarya ve emekçi sınıfların çıkarına idam eyleminden yana tavır takın -mak yeterli değildir. Bugünden, açık bir biçimde, karşı-devrimin devrimcileri id -dam etmesine karşı; ama karşı-devrimin elemanlarının idam edilmelerinden yana a -cık sosyalist propaganda gereklidir. Komü -nistlerin en temel görevlerinden birisi, yı -ğınların sosyalist eğitimidir. 'İdam aleyh -tari' propagandayı bırakın kendisini su ya da bu şekilde isimlendiren burjuvalar yü -rütsün!

Burada şunu da hatırlatmak yerinde olacak: Karşı-devrimin ideolojuları, çeşitli sözde komünist akımların bu 'faydacı', ilkesiz küçük-burjuva pratik ve çizgilerini kendil -lerine kaynak gösteriyorlar. Karşı-devrim -ci amaçları için, 'Dün onlar 1500 vatan ey -ladını öldürdü; bugün 100 tanesini idam et -menin ne zararı var?' türünden sözlerini, bir bakıma oportünistlerin oportünist prop -agandalarına dayanarak söyleyebiliyorlar.

Bugün karşı-devrimciler kendi aralarında genel olarak "idama karşı" ya da genel ola -rak "idamdan yana" şeklinde ayrılıyorlar. Onlar, idamların haklı-gerekli idamlar ile karşı-devrimci haksız idamlar şeklinde a -yırt edilmesini bütün güçleriyle engelleme -ye çalışıyorlar. Genel anlamda idam aleyh -tarlığıyla oportünistlerin sorunu koyus tarzının karşı-devrimcilerin koyus tarzından farkı nedir? Oportünistler bu propagandala -rıyla yalnızca karşı-devrimci "idam aleyh -tari" kesime hizmet etmiş; onları güçlen -dirmiş oluyorlar.

Karşı-devrimciler aynı zamanda oportünist

propagandanın yukarıda incelediğimiz yönü -nü öne çıkararak; "bakmayın siz onların id -amlara karşıydı dediklerine; iktidarı bir ele geçirseler, herkesi ipe çekip, kurşuna dize -ler" diyorlar. Uсталıklı bir şekilde, oportünistlerin ilkesizliğinden yararlanı -yorlar; devrimcileri, komünistleri "iktida -ra gelmeden önce başka şeyler söyleyip, ikt idara gelince başka şeyler yapan" sahte -kârlar gibi gösterebiliyorlar.

Bunu önlemenin yolu, komünist propagan -danın açık bir şekilde yürütülmesidir: Biz devrimcilerin, komünistlerin idamına karşı yız. Biz karşı-devrimcilerin idamından ya -nayız.

Sorunu bu biçimde ortaya koymayanlar yal -nızca yığınları sosyalist bilinç temelinde eğitmekle kalmıyorlar. Örneğin, bugün cuntanın idam istemiyle yargıladığı MHP yö -neticileri için de idam aleyhtarı propagan -da yürütmüş olmak zorunda kalıyorlar. Dev -rimcilerin, komünistlerin işi, karşı-dev -rimcilerin birbirlerini idam etme olayla -rında taraf tutmak(veya o anlama gelen tav -ır takınmak) değildir. Onların birbirleri ni ipe çekmesi, bizim üzüntü duyup karşı -cıkacağımız bir olay değildir.

Burada kısaca da olsa işkence sorununda da tavır takınmak gerekli.

Her soruna proletaryanın sınıf bakışacı -sından bakmalıyız dedik. İşkence sorununa da böyle yaklaşmalıyız. İşkence nasıl bir araçtır?

İşkence, bütün dünyada cöküşe giden sınıf ların, sömürücü sınıfların her dönemde baş kıya ve sömürüye karşı direnenlere karşı çeşitli biçimlerde ve dozlarda kullanmış ol -duğu ve halâ da kullandığı bir araçtır. Em peryalizme bağımlı, iktisaden geri, feoda -lizmin önemli ölçüde varlığını sürdürdüğü ülkelerde daha geniş ve kaba biçimleriyle uygulanan işkence; gelişmiş emperyalist ül kelerde daha ince ve üstü örtülü, daha 'bt limsel' yöntemlerle ve simdilik daha az ge -niş boyutlarda uygulanmaktadır.

İşkence aracı, "suc" işleyen kişiyi "ce zalandırma" aracı değildir. İşkence aracı daha çok, "suc" işlediği iddia edilen kişi ye "sucunu itiraf ettirmek için" kullanı -lan bir "sorgulama" metodudur. Amaç, işken ce edileni manen yıkmak, onu bütünüyle tes -lim almak, SÖYLENEN HERŞEYİ KABUL EDEBİL -CEK hale getirmektir. Böyle bir aracı kul -lanarak varılan sonuçların gerçekte ilgisi yok denecek kadar azdır. Buna bir dizi ör -nek bugün ülkemizde faşist mahkemelerde her gün yaşanmaktadır. Mahkemelerde hakim sınıfların çapulculuğunun yeni örnekleri yaş -anmakta, iki ayrı mahkemede iki ayrı kişi, aynı kişiyi 'taammüden öldürmek' iddiası ile yargılanmakta; ikisi de "sorgulama"da (siz işkence okuyun) "sucunu İTIRAF etme -te" ve idam cezası talebiyle yargılanabil -mektedir.

O halde işkence aracının gerçeği bulmak için hemen hiçbir yararı yoktur. O halde geriye işkencenin bir tek amacı ka -lır: işkence yapanların sadistçe zevkleri -ni tatmin etmek; direnenlerin direncini kır manın, kişileri manen bütünüyle teslim al -manın alçakça duygusunu tatmin etmek. Dev -rimcileri bütünüyle teslim alarak, onları kendilerinden utanır hale getirmek; ezilen yığınlara gözdağı vermek. Bu nitelikleriyle işkence ancak ve yalnız cökten sınıflara, sömürücü sınıflara ait; onların kokusmuş -luklarının ifadesi olan bir araçtır. SINF BİLİNÇLİ PROLETARYANIN İŞKENCEYE İHTİYACI YOKTUR. SINF BİLİNÇLİ PROLETARYA İŞKENCE -NİN KARŞISINDIR.

İşkence aracı, komünistlerin kökten red -dettikleri bir araçtır. Böyle araçlar var -dır ki, bunların kullanılmasına ya da kulla -

İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu

nlmaması bizi hakim sınıflardan ayıran önemli bir kıstas olabilir.

"Amaç her türlü aracı mübah gösterir" diyenlere karşı Engels:

"Araçların kötülüğünden, amacın kötülüğü sonucuna varmak haklıdır" diye cevap verir. İşte işkence de böyle bir araçtır.

Biz komünistler işkenceye karşı, "işkence çağdışı olduğu" için karşı çıkmıyoruz. Hayır, işkencenin "çağdışı" olduğunu söyleyenler onun sınıf karakterini gözlerdengizlemektedir. Yaşadığımız çağ, emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Ve işkence tam da bu çağda, geçmiş çağlarda ulaşamadığı "yaygınlığa" ve "bilimselliğe"!!! kavuşmuştur. İşkencenin "çağdışı" olduğunu iddia etmek, emperyalist burjuvaziyi aklamaktır. Onun vahşetini, kanemciliğini gözlerden gizlemektedir.

Biz komünistler işkenceye, bu araç yalnızca çöküşe giden sınıfların iktidarlarının ömrünü biraz daha uzatabilmek için kullandıkları iğrenç bir araç olduğu için karşı çıkıyoruz.

Bizim işkence konusundaki bu tavrımız da, bizi tüm burjuvalardan, revizyonist ve oportünistlerden ayırmaktadır.

EMEKCİ YİĞİNLARIN SOSYALİST EĞİTİMİ

Çeşitli oportünist örgütlerin bu sorunda a detay sınıflar-üstü varlık görünümüne bürünerek; sıradan hümanistler şeklinde propaganda yürütmelerinin en temel sebeplerinden birisi, onların "demokrat çevreler" dedikleri "etkili ve de yetkili" şahısları harekete geçirmeyi asıl hedef seçmiş olmalarıdır. Pratik olarak da görüldüğü gibi, onlar bunu "hayli iyi" gerçekleştirdiler. Öyle ki, sayelerinde Batı Alman emperyalizminin temsilcileri, Fransız burjuvazisinin temsilcileri, Yunan hükümet yetkilileri, "faşist cunta" karşısında "demokrat" maskeyle allanıp pullandılar. Yiğünlara kendi lerini öyle tanıtabilmelerinde oportünistlerin önemli bir yardımı oldu.

Komünistler için şu nokta her geçen gün yeni örneklerle tekrar tekrar doğrulanmaktadır: Burjuvazinin şu ya da bu kesimini; onların kendi aralarındaki çelişmelerden yararlanarak; işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarları doğrultusunda kullanabilmek, güç sorunudur. Bunu yapabilmek için, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesi buna uygun bir düzeyde olmak zorundadır. Eğer bu düzeyde değilse; kullanma adına kullanılma durumu ortaya çıkacaktır. Komünistlerin görevi, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin bilinç düzeylerinin yükseltilmesi; onlar arasında komünist propaganda, onların bağımsız sınıf mücadelesinin yükseltilmesidir.

Yiğünlüğün sosyalist bilinci yükseldikçe ve bağımsız eylemleri arttıkça; en gerici öğeler bile yiğün desteğini sağlayabilmek; yiğün desteğinden kopmamak için, sözde ilericiler kesilir; yiğünlardan, yiğünlüğün o andaki taleplerinden yanaymış gibi görünmek zorunda kalırlar. Proletaryanın onları kullanabileceği en elverişli zamanlar, işte o şartlardır. Bugün "teşhir" işlerinde "kimin kimi kullandığı" sorusuna verilecek tek cevap, tekeli burjuvazinin sözcülerinin Türkiyeli oportünist örgütleri kullandığı şeklinde bir cevaptır.

Bu tür sorunlar komünistler için yeni değildir.

1927 yıllarında, Sovyetler Birliği'nde bir grup karşı-devrimci sabotörün kursuna dizilmesi gündemdedir. Parti içinde Trocki, Zinoviyev, Kamenev türünden kişiler, bu tür kursuna dizme eylemlerinin Sovyetler Birliği'nin dış itibarını düşürmesinden dem vururlar. Genel bir biçimde, Sovyetler Birliği'nin sahip olduğu eski itibarın kaybedildiğini ileri sürerler.

Stalin, Marksistler için belirleyici olanın, "hangi sınıf içinde itibar" meselesi olduğunu ortaya koyar. Muhalefetin sorunu koyus tarzı "genel"; yani sınıfsal temelden yoksundur.

Stalin Çin'de Sovyetler Birliği'nin itibar sorununu ele alır. Orada Çin liberal aydınları ve generalleri arasında Sovyetler Birliği'nin itibarının düştüğünü, ama bunda kötü birşey olmadığını; buna karşılık Sovyetler Birliği'nin Çin işçi ve emekçileri arasında geniş bir şekilde itibarının arttığını belirtir. Komünistler için belirleyici olanın, işçi ve emekçiler üzerindeki saygınlık olduğunu belirtir.

Sonra Avrupa'daki durumu ele alır ve şöyle devam eder:

"Ama Batıdan ne haber? Batıdaki proleter kesim arasında sahip olduğumuz moral sermayeyi tükettiğimiz söylenebilir mi? Açık tır ki hayır. Örneğin Viyana'daki proleteryanın son eylemleri, İngiltere'de genel grev ve kömür grevi, ve Almanya'da ve Fransa'da binlerce kişinin Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ni savunmak için yaptıkları gösteriler neyi göstermektedir? Geniş işçi sınıfı yiğünlüğü arasında proleterya diktatörlüğünün moral etkisinin azaldığını mı gösterir? Kuşkusuz hayır! Tersine, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin moral etkisinin Batıda işçiler arasında yükseldiği ve büyüdüğü; Batıdaki işçilerin burjuvazileriyle "Rus usulü" savaşmaya başladıklarını gösterir.

Hiç kuşku yok ki, özellikle 20 "şöhretli" teröristin ve kundakçının kursuna dizilmesi yüzünden pasifist ve gerici liberal burjuvazinin bazı kesimleri arasında Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne düşmanlık büyümektedir. Ama Kamenev gerçek ten de burjuvazinin gerici liberal pasifist çevrelerinin lehte fikirlerine, Batıdaki geniş proleter yiğünlüğünün lehte fikirlerinden daha fazla mı değer vermektedir? Yirmi "şöhretli"nin kursuna dizilmesinin, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde, bizim aramızda olduğu kadar; Batıdaki geniş işçi yiğünlüğü arasında da çok sempati bir karşılık gördüğü gerçeği ni kim yadsıyabilir? "Ettiklerini buldular, alacaklar!" —İşte 20 "şöhretli" terörist ve kundakçının kursuna dizilmesi işçi sınıfı mahallelerinde bu sözlerle karşılandı.

Aramızda ne kadar sessiz davranırsak bizim için o kadar iyi olacağını iddia eden belli türden insanlar olduğunu biliyorum. Bunlar bize şöyle diyorlar: 'İngiltere onunla ilişkilerini kopardığı zaman SSCB'de işler iyi gidiyordu; Voikov suikaste uğradığı zaman daha da iyileşti; ama Voikov'un suikaste uğramasına yanıt olarak, dışlarımızı çıkarıp da 20 "şöhretli" karşı-devrimciyi kursuna dizdiğimiz zaman işler kötüleşti. Yirmi kişiyi kursuna dizmeden önce Avrupa'da bize acıyorlardı ve sempati duyuyorlardı; kursuna dizdikten sonra bu sempati yok oldu ve bizi Avrupa kamuoyunun istediği gibi iyi çocuklar olmamakla suçlamaya başladılar.'

Bu gerici liberal felsefeye ne denebilir? Bu konuda söylenecek tek şey, onların SSCB'ni düşsüz, tırnaksız, silahsız, düşmanlarının ayaklarına kapanmış ve onlara teslim olur durumda görmek istedikleridir.

Bir zamanlar resimleri sigara paketlerini süslemek için kullanılan "kanayan" bir Belçika vardı. "Kanayan" bir SSCB neden olmasın? O zaman herkes ona sempati duyacak ve ona acıyacaktı. Ama hayır, yoldaşlar! Biz buna katılmıyoruz. SSCB'ne duydukları sempati ile bütün bu liberal pasifist fi-lozofların chehennem kadar yolu var. Eğer çalışan geniş halk yiğünlüğünün sempatisi ne sahipsek, gerisi pesinden gelecektir. Ve eğer birinin "kanaması" gerekiyorsa, za limce darbeler altında ezilen ve "kana yan"ın SSCB değil, bir burjuva ülkesi olmasını sağlamak için her çabayı harcayacağız." (Stalin, Trotskizm mi? Leninizm mi? s.349-350-51, Sol Yayınları)

Stalin'in bu sözlerinin, günümüzün aktüel sorunlarından birisi haline gelen "idam" lar sorunu ile bağı kurulduğunda görülecektir ki, Stalin'in "gerici liberal felsefe" olarak tanımladığı şey, aslında tam da "bizim" oportünistlerimiz "idam"lar konusundaki eylemlerine yön veren felsefeden başka birşey değildir.

Canlı bir sesle; "idam insanlık suçu -dur", insan olan idama karşı çıksın ...; "demokratlar, harekete geçin!"; "cunta yavaşama özgürlüğümüze gasetti, insanlık adına sahip çıkın!" türünden "demokratik Avrupa"ya kendilerini acındırarak tarzda propaganda yürüten oportünistlerin felsefesinin, yukarıdaki örnekten farkı nedir?

Oportünistler, 'idamlara karşı mücadele' adı altında, komünist-devrimci onuru yerle bir etmişlerdir.

Oportünistler, geniş emekçi yiğünlüğünün sosyalist eğitiminden doğacak olan sempatiye değil; karşı-devrimci karşı sınıf kını ile bilmiş sempatiye değil; kiliselerin ve tekeli burjuvazinin usaklarının "iyi çocuklara" karşı "acıma hissi"ne, "insancılığ"na dayanmışlardır, dayanmaktadırlar.

Oportünistler, karşı-devrimin saldırısı karşısında gerilemişler; karşı-devrimin saldırısına karşı cevap verecek alan olarak "idam insanlık suçudur" alanına; hümanizm alanına gelip dayanmışlardır.

Oportünistler geçmişte ("sol" aşırılıklarını, halktan kişileri, devrimcileri katletme noktasına vardırımlardı) birçok halk düşmanına karşı uyguladıkları devrimci tavrı savunamayacak; bir dizi kendi eylemlerini "insanlık suçu" ilan edecek noktaya varmışlardır.

Sınıf mücadelesi, sınıfların savaş zorlu dur. Bu mücadelede yalnızca proletaryanın en sarsılmaz kesiminin önderliğinde proleterya yalpalamadan yürür. İlk saldırıda kendini kaybetmeden; hatalarından öğrenerek, yolunda gider.

Oportünistlerin hiçbirisi, iddiaları ne olursa olsun, proletaryanın önderliğine layık olmadıklarını bir kez daha ispatlamışlardır.

DEVİRİM MÜCADELESİ VE BUGÜNKÜ "BARİŞ HAREKETİ"

ruguna takılmanın gerekçesini, bu hareketin "kitle hareketi" olması oluşturuyor. Onlar bir yandan kendilerine "sosyalist", "Komünist", "Marksist-Leninist" gibi sıfatlar takıyorlar; diğer yandan revizyonizmin en temel tezlerinden biri olan "Hareket her şeydir, hedef hiçbir şey" teziye uygun hareket ediyorlar. Bonn barış yürüyüşüne katılan Dev-Yol, Dev-Sol, Halkın Kurtuluşu, PKK, Partizan, vs. örgütlerin hiçbirisinin, bugünkü "barış hareketinin" niteliğini teşhir eden bir tavır takınmamaları bunun açık bir örneğidir.

Oportünistlerin bir bölümü bugünkü "barış hareketi"nin kuyruğuna takılmalarını teorik olarak 1950'li yılların başlarındaki geniş barış hareketi ile karşılaştırarak haklı göstermeye çalışmaktadır. Önce bu iki "barış hareketi"ni birbirleriyle eşitlemek, tarihsel gerçeklikleri çarpıtmaktır.

1950'li yılların başlarındaki barış hareketi, sosyalist Sovyetler Birliği'nin ve sosyalist blokun varlığı; ve başta Amerika emperyalistleri olmak üzere bütün emperyalistlerin Sovyetler Birliği'ni ve onun önderliğindeki sosyalist bloku yoketmek için yeni bir dünya savaşı kışkırttığı bir durumda; başını doğrudan doğruya Sovyetler Birliği'nin ve komünistlerin çektiği bir barış hareketi idi. Bu barış hareketi şu veya bu emperyalist gücün denetiminde, şu ya da bu emperyalist gücü güçlendiren bir barış hareketi değildi.

Bugünkü "barış hareketi", dünya proletaryası açısından korunacak bir sosyalist blokun olmadığı; barış hareketinin başını çekip, onun şu ya da bu emperyalist gücün yeğli haline gelmesini engelleyecek güçlü bir sosyalist devlet, ve komünist hareketin olmadığı şartlarda gelişen ve yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız gibi — objektif olarak — şu ya da bu emperyalist gücün güdümünde gelişen bir "barış hareketi"dir.

İkinci olarak, Komünistler 1950'li yılların başında gelişen barış hareketinin bile "kalıcı barış"ı sağlayamayacağı, bu barış hareketinin bile ancak "belirli bir savaş", "yeni bir dünya savaşı"ni ancak belirli bir süre erteleyebileceğini ancak tespit etmişler; ve gerçek barışın ancak "emperyalizmi yıkmakla" mümkün olduğunu açıklamışlardır. İşte Stalin'in bu konuda söyledikleri şunlardır:

"Bugünkü barış hareketinin amacı, halk yığınlarını barışı korumak için savaşıma sürüklemek ve böylece yeni bir dünya savaşını önlemektir. Bu yüzden, bu hareketin amacı, kapitalizmi devirmek ve sosyalizmi kurmak değildir — o, barışı sürdürmek için demokratik savaşın araçlarıyla yetinmektedir. Bu bakımdan, bugünkü barışın korunması uğruna hareket, Birinci Dünya Savaşı sırasındaki emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmeyi hedef tutan ve daha ileri giderek sosyalist amaçlar güden hareketten farklıdır.

Olabilir ki, koşulların yardımı ile, barış için savaş, orada ve surada sosyalizm için savaşıma doğru gelişsin, ancak o zaman, bu, bugünkü barış uğruna hareket olmayacaktır, ama kapitalizmi devirmek için bir hareket olacaktır.

En olası olanı, bugünkü barış uğruna hareketin, barışın sürdürülmesi için bir hareket olarak başarı kazandı takdirde, belirli bir savaşı önlemeye katkıda bulunması, onu bir süre için ertelemesi, bir süre için belirli bir barışı sürdürmesi, savaşı bir hükümeti istifade ettirmesi ve onun yerine barışı geçici olarak sürdürmek eğiliminde olan bir hükümetin geçmesi ni sağlamasıdır. Kuskusuz, bu iyi bir şey

dir. Hatta çok iyidir. Ancak kapitalist ülkeler arasında genel olarak savaşların kaçınılmazlığını yok etmek için yeterli değildir. Yeterli değildir, çünkü barış hareketinin bütün başarılarına karşın, emperyalizm ayakta kalmaktadır, yürürlükte kalmaktadır. Bunun sonucu olarak da, savaşların kaçınılmazlığı, olduğu gibi süregelmektedir.

Savaşların kaçınılmazlığını yoketmek için, emperyalizmi yıkmak gerekir." (Stalin, Son Yazılar, Sol Yayınları, Aralık 1977, s.94/95)

İşte modern revizyonistlerin SBKP XX. Partii Kongresinden bu yana unutturmaya çalıştıkları; ve ne yazık ki Marksist-Leninistlerin modern revizyonistlere karşı mücadele içinde yeterince kavrayıp savunmadıkları Marksist-Leninist görüşler bunlardır.

"Barış için savaşım" konusunda "İşçinin Sesi" adlı revizyonist grup, diğer revizyonist ve oportünist gruplardan biraz değişik bir tavır takındı. Bunlar Paris'te yapılan "Barış yürüyüşü" için çıkardıkları "Barış savaşımızı devrim kavgasına bağlayalım" başlıklı "İşçinin Sesi semp." imzalı bildiride, "savaş-barış-devrim" arasındaki ilişki konusunda şunları diyorlar: "Ama şurası da kesinlikle unutulmalıdır ki; her şeyin sonunu bu gerekli barış kavgaları belirlemeyecektir. Çünkü emperyalizm yeryüzünde var olduğu sürece savaş tehlikesi yokolmayacaktır. Savaş tehlikesini tümden ortadan kaldırmamızın, kalıcı ve gerçek bir barışı sağlamanın tek yolu yandan emperyalizmi silip atmanın, emperyalizmin son kalesine de sosyalizmin kızıl sancağını dikerek, dünya devriminin sonul utkusu yolunda gerçek barış için zafere dek savaşmaktan geçmektedir.

Böylesine bir perspektifi olmayan barış savaşımı ile kalıcı ve gerçek bir barışı sağlamak olanaksız bir ütopyadır. Çünkü savaşın olmadığı dönemler, barış olduğu dönemler değil, emperyalist savaş kışkırtıcılarının savaşa hazırlık dönemleridir... Gerçek ve kalıcı bir barış olarak nitelenmesi mümkün olmayan bu savaşa hazırlık dönemlerinin sonunda güc dengeleri değiştiği yeni haksız talan savaşlarının çıkması emperyalizmin doğası gereği kaçınılmazdır. Bunun için dünya halklarının önünde bir seçeneğe kadar savaşmaktır... Dünya devrimidir..."

İşçinin Sesi sempatanları burada teorik olarak doğru şeyleri savunur görünmektedirler. Ve bu onları belli bir ölçüde diğer revizyonist ve oportünist gruplardan ayırıyor.

Ama "İşçinin Sesi" sempatanlarının söyledikleri yalnızca bununla sınırlı değil. Onlar bir yandan bunları söylerken, diğer yandan aynı bildiride bugünkü "barış hareketi"nin güçleri ve konumunu belirlerken şöyle diyorlar:

"Uluslararası terörist Reagan ve çetesi nin başını çektiği dünya emperyalizmine karşı, dünya devrimi merkezi SSCB, sosyalist sistemin ve bağımsızlık-sosyalizm kavgası veren dünya halklarının aydınlık geleceği için verilen bu barış kavgalarını saldırgan dünya emperyalizmine karşı gerekli bir yanıtıdır."

Görüldüğü gibi, "İşçinin Sesi" sempatanları için bugünkü "barış hareketi"nin merkezinde "dünya devrimci merkezi SSCB" vardır.

"İşçinin Sesi" bu konumu ile büyük bir açmaz içinde olduğunu sergilemektedir:

Bir yanda, devrimin birinci görev olarak

ele alınması, barış savaşımının devrim mücadelesine bağlı ele alınması gerektiği şeklindeki sözler;

Öte yanda, bugünkü statükoyu savunan; sosyal emperyalist ve en önemli savaşı kışkırtıcılarından biri olan Sovyetler Birliği'ni; teorik olarak "barıştan önemli görev yoktur" diyen modern revizyonizmin merkezi ni "dünya devriminin merkezi" ilan eden sözler.

Bu iki görüşün yan yana savunulmasının, bu açmazın kaynağı, "İşçinin Sesi"nin bugünkü konumudur. "İşçinin Sesi" bugün halâ SBKP tarafından resmen tanınan T'K'P'nin I. Bilen takımından, ona alternatif olarak kopmuş; SBKP tarafından tanınması halinde Rus sosyal-emperyalistlerinin Türkiye temsilcisi olarak çalışmaya adaylığını koymuş bir gruptur. Sovyetler Birliği'ni "dünya devrimci merkezi" ilan etmesinin hikmeti budur. Ama diğer yandan bu grup, grup olarak varlığını koruyup gerçekleştirebilmek için T'K'P'nin I. Bilen takımı ile arasına ayırım çizgileri çekmek zorundadır. Onun — SBKP'nin dediklerini sahibinin sesi usulü tekrarlamaktan başka bir şey yapmayan — T'K'P'nin I. Bilen takımı ile arasına ayırım çizgileri çekmesi ise ister istemez SBKP'yi eleştirmesi demektir. Nitekim bunlar bunu şimdi belli noktalarda — saygılı bir dille de olsa! — yapmaya başlamışlardır. T'K'P'nin I. Bilen takımının SBKP tarafından tanınmaya devam etmesi halinde; T'K'P'nin İngiltere kanadı olan "İşçinin Sesi"nin bu "eleştirileri"ni arttırması normal olacaktır. Ama bu onun modern revizyonist; Rus sosyal emperyalizmi yanlısı; ve usaklığa her an gönüllü aday niteliği hakkında herhangi bir kuskuya yolaçmamasıdır. Bu grubun T'K'P'nin I. Bilen takımının sağcı-pasifist teorilerine karşı "sol" sloganlarla ortaya çıkması, bu gruba karşı devrimci çevreler içinde, bu arada bizim çevremizde de belli bir hayırhah yaklaşım sağlamıştır. Böyle bir yaklaşım, bu grubun gerçek niteliğini kavramayan bir yaklaşımdır ve yıkımlıdır.

İşte bugünkü "barış hareketi" ve çeşitli oportünist-revizyonist grupların bu hareket karşısındaki tavırları; ve bizim tavırlarımız böyledir.

Baştarafı s.21'de

FİLİSTİN HALKININ HAKLI MÜCADELESİ YOKEDİLEMEZ!

SEVİK BİR PARTİNİN yaratılmasını kavramak zorundadır. Çünkü Bolşevik bir Partinin varlığı işçi sınıfı ve emekçi halkı bilinçlendirme örgütlenmesinin ilk ve vazgeçilmez şartıdır.

Kuskusuz sorun Bolşevik Partinin yaratılması ile de çözülmeyecektir. Çünkü Bolşevik Partinin yaratılması ve öncünün kazanılmasından, kitlelerin gerçek önderi olma ya kadar çok uzun bir yol daha vardır. Buna rağmen proletarya açısından gidilecek tek yol budur.

Bütün dünyada sınıf bilinçli proletarya sionist İsrail'in kitle katliamlarını kınyayıp, Filistin kurtuluş hareketi içindene kadar küçük ve güçsüz olursa olsun, öncelikle proleter unsurları desteklemek; onların gelişmesine yardımcı olmak zorundadır.

ZAFER ER GEÇ PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE FİLİSTİN HALKININ OLACAKTIR!

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

OPORTÜNİST VE REVİZYONİST CEPHE

"BİRLİK" ÇIĞIRTKANLIĞI KONUSUNDA YARIŞIYOR !

Oportünist-revizyonist yayın organlarında 1981'in sonlarından bu yana "birlik" üzeri ne yazılar ağırlık kazanmaya başladı. Artık hemen tüm oportünist-revizyonist basında yapılması gereken biricik şeyin "birlik oluşturmaktır", "cephe oluşturmak" olduğu dü-şüncesi baş köseyi tutuyor.

Tüm oportünist-revizyonist örgütler kendi anladıkları biçimde "birlik", "cephe" türlerini oluşturmaya da çalışıyorlar. T.K'P/TİP/TSİP'in kasaflanmış revizyonist liderleri 4 Şubat 1982'de "TKP'nin Sesi" üzerinden bu üç partinin birlik için çalış-ıklarını ilan ettiler.

Bu konudaki açıklamada şöyle deniyordu: "Her üç parti aralarındaki ilişkilerin bun dan böyle düzenli yürütülmesini, cuntaya, emperyalizme, tekelere karşı sürdürdükleri siyasi kampanyaların bir program çerçevesinde ve olabildiğince koordine edilmesini ve birleştirilmesini, mücadelenin de ha yaygınlaştırılıp güçlendirilmesi ama -ciyla en geniş bir cephenin ilkelerinin, alanlarının ve hedeflerinin belirlenmesini, tüm yurttan, demokrat güçlerin bu cepheye kazanılması için olanca çabanın harcanmasını karar altına aldılar. Partiler, ortak çalışmalarını eşitlik temelinde yürüteceklerdir."

Aynı üç revizyonist parti bir de ortak "ÇAĞRI" yayınladılar. Çağrıda: "Günümüzün en yakıcı sorunu nükleer bir sa vaşı önlemek ve dünya barışını korumaktır. ... Sovyetler Birliği'nin, sosyalist topluluğun tutarlı barış politikası tüm dün-yada barış güçlerinin büyük desteğidir ve barışı korumanın büyük güvencesidir."

"Alınan tedbirler sonucu (kastedilen sosy-al-faşist askeri cuntadır —YN) Polonya'da durumun giderek normalleşmesi, emperyalizmin desteğinde iktidarı ele geçirmek is teyen sosyalizm düşmanlarının yenilgiye uğratılması ülkemizde ve dünyada tüm halk güçleri tarafından memnulukla karşılan -mıştır."

"NATO üyesi Türkiye'de insan haklarının barbarca ayaklar altına alınması, yığın -sal işkence uygulanması, onbinlerce insa-nın politik nedenlerle zindanlarda tutul-ması, TERÖRİZME HİÇ BİR İLGİSİ OLMAYAN PARTİ, SENDİKA VE DERNEK ÜYELERİNİN DÜŞÜN CE VE ÖRGÜTLENMELERİNDE DOLAYI YARGILAN -MALARI (abc!); Kürt halkına ve demokrat -larına yapılan yoğun baskılar, sendika yö neticilerinin idamının istenmesi karşısın da sessiz kalan, hatta tersine, bu uygulama ları açıkça savunan Reagan yönetiminin şimdi Polonya için döktüğü timsah gözyaş -ları kimseyi kandıramaz", gibi tespitler yer alıyor.

T.K'P/TİP/TSİP'in "birlik" çalışmalarının ilk ürünü olan bu açıklama ve Çağrı;bu"bir liğin" işçi sınıfına ve emekçilere karşı bir birlik olduğuna açıkça göstermektedir. Bu "birlik", Rus sosyal emperyalizminin propaganda ve yayılma aracı olan bir bir -liktir. Bu birlik, Türkiye'de faşist cuntaya "faşist" sıfatını bir türlü yakıştıramayan; faşist cuntanın "terörizme bulaşmış"; yani sivil faşist güçlerin ve devletin resmi faşist kolluk kuvvetlerinin saldırılarına karşı direnmiş, kendini savunmuş devrim cilerin faşist mahkemelerde yargılanmasına karşı olmayan; emperyalizmi yalnızca Ameri-

kan emperyalizmi — onu da yalnızca "Rea -gan yönetimi" — olarak gösteren bir bir -liktir.

Bu "birlik", Türkiye'de cuntaya karşı cı-karken, Polonya'daki cuntayı destekleyen, memnulukla karşılayan bir birliktir. Bu "birlik", devrim görevini "yakıcı so-run" olarak görmeyen, günümüzün en yakıcı sorunu olarak "nükleer bir savaşı önlemek ve dünya barışını korumak"ı gören bir bir -liktir. Bu "birlik", II. Dünya Savaşından bu yana geçen 37 yıllık emperyalist bar-ış dönemi içinde, emperyalizmin devrimci savaşılar karşısındaki yürüttüğü savaşlarda;ve emperyalizmin ve usaklarının bizzat çıkar-tıp yürüttükleri gerici yerel savaşlarda 35 milyon kişinin öldüğünü gözlerden gizle yen, emperyalist barışın propagandasını ya pan bir birliktir.

Sınıf bilinçli proletaryanın bu "birlik" çalışmasına karşı tavrı açık ve kesin olmak zorundadır: BİZİM EMPERYALİSTLERİN UŞAKLARININ BİRLİĞİNDEN BEKLEDİĞİMİZ HİÇ BİR ŞEY YOK -TUR !

T.K'P/TİP/TSİP dışında, Ala-Rızgari-KUK-TSKP arasında "birlik" çalışmaları olduğu bildiriliyor. Ancak bunların çıkardığı ve bizim elimize geçen herhangi bir belge yok.

"Birlik" çalışmalarının bir başka ağırlık merkezini "Faşizme karşı birleşik direniş cephesi" oluşturuyor.

Bu "cephe"nin temeli Dev-Yol, PKK, TEP ve SVP'nin "eski" ve "yeni" tüfekleri tarafından 1981'in ikinci yarısında atılmıştı.

Bu arada Dev-Yol, daha bu hazırlık aşama-sında Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Sol'u da tartışmaya ve bu cephe çalışması içine çekmeye çalışmıştı. Ama bu gerçekleşmemişti. Bunun üzerine 1981 sonunda Halkın Kurtuluşu ile Devrimci Yol arasında, her ikisinin de "birlik" ve "cephe" konusundaki ilkesizliğini ve faydacılığını belgeleyen ilginç bir polemik yürümüştü. Şimdi bu polemğin duraklarına kısaca bir göz atalım:

Dev-Yol 1981 Eylül'ünde yurtdışında çıkar-dığı "Devrimci İşçi" adlı dergide "Birlik tartışmaları önündeki bazı engeller ve EN-DİŞELERİMİZ" başlıklı bir yazı yayınladı. Bu yazıda Dev-Yol dört madde halinde görüşlerini toparlıyor, öz olarak şunları söylü-yordu:

1. "Ağırlıklı 12 Eylül sonrası olmak üzere TUN AKINLAR ALMANYA'YA TAŞINMIŞ DURUMDA -DIRLAR" (agd, s.10)

(Bu konuda Dev-Yol'un daha önceki "dimdik ayakta" yazı hatırlansın!—YN)

Burada Türkiyeli grupların varlığını sür-dürülebilmesi için kendini diğerlerinden a -yırmaları gereklidir. Gruplar bunu yapmaktadırlar.

"Böylece birçok grup, kendisine taban kazan-mak ve var olan tabanını kaybetmemek a macıyla temel olarak diğer gruplara karşı mücadeleyi ama politik görev olarak gör -mektedir." (agd, s.10)

"Aramızda rekabet, yarış ve düşmanlık ya-ratacak yayın politikaları "birlik" soru-nunun artık acil bir ihtiyaç olduğu günü-müzde yok edilmelidir." (a.y.)

2. "12 Eylül öncesi tüm gruplarda şu veya bu oranda devrimci harekete karşı (!!! — (N) düşmanlığa kadar varan bir çekememezlik hastalığının var olduğu biliniyor. Devrimci Yol'un önderliğinin yediği darbeler le birlikte bu eğilimler sevince dönüşmüş görünüyor." (agd)

(Burada Dev-Yol gayet "alçakgönüllü" bir şekilde kendini "devrimci hareket" olarak ilan edip, tüm grupların kendisini çekemediğini ifade ediyor. Burada Dev-Yol için, aynı yazıda yaptığı şu Lenin alıntısı uy-gundur: "Yalan, yalana dayanan övünmeler manevi ölümdür. Politik ölümün sasmaz gü -vencesidir." Dev-Yol geçmişte siyasi örgüt ler arasında en çok "düşmanlık" körükleyen örgütlerden biri idi. Geçmişte Partizan'a karşı sürdürdüğü "adi cinayet örgütü" kampanyası, "Partizan'ı eylem birliklerinden dışalama" çabaları, kimin kimi çekemediğinin, kimin "düşmanlık" körüklediğinin yalnızca bir örneğidir. Dev-Yol bu iki madde de "düşmanlık"tan söz ederken, gerçekte çe şitli sınıfların, tabakaların temsilcileri olan siyasi grupların arasındaki kaçınıl -maz olan "ideolojik düşmanlık"tan söz ediyor ve bu konuda ah-u-ah ediyor. Biz "ideolojik mücadele"de uzlaşmazlıktan, "düşmanlık"tan yanayız. Ama bu ideolojik düşmanlığın gerçek bir temeli varsa! Ama bu ideolojik düşmanlık dedikodu, kışkırtma, vb. bur juva metotları ile değil; belgelere da -yalı ilkeli bir mücadele şeklinde sürdürü lüyorsa!)

3. "Faşist cuntanın devrimci örgütleri sı raya dizerek dağıtmaya başlaması ile he -nüz sıranın kendilerine gelmediği için a-yakta kalabilen örgütler garip bir tavır içine girdiler... "Yasasın herkes çıktı, a-yakta bir tek biz kaldık, çünkü en doğru-su biz idik" vs. gibi şaşkınca bir tutum takındılar." (agd)

Dev-Yol yazıda bu tavra örnek olarak Hal-kın Kurtuluşu'nun ve Devrimci Sol'un tavrını veriyor. Burada verilen örnekler doğru-dur. Sorun, Dev-Yol'un kendi geçmiş tavrı konusunda hiçbir hesap vermemesi sorunudur. Dev-Yol da dahil olmak üzere tüm küçük-bur juva örgütleri burada Dev-Yol'un takındığı tavrı takındılar.

Biz Bolşevikler bu tavrı hiçbir zaman ta-kınmadık.

4. "Birlik konusunda olumlu adımlar atmak istiyorsak, ... saldırgan küfür dolu dil-den vazgeçelim..."

"Şimdi oturup bizim ne kadar kötü ve saldırgan bir dil kullandığımızı, yanlışlar yaptığımızı ispatlamaya çalışmayın. Yeter artık. Oturun doğrusunu yapın, bize göste rin. Hep beraber doğrusunu yapmaya, bir -birimize göstermeye çalışalım." (agd)

İşte Dev-Yol'un önerisi bu idi. Şimdi "bir lik sorunu acil bir ihtiyaç"tı, onun için "birbirine karşı saldırgan dil kullanılmama-lı" idi, artık "birbirinin hataları üzeri-ne fazla şey söylenmemeli, doğrusu yapıl malı" idi.

Dev-Yol ideolojik planda "barış içinde bir arada yaşama"yı birlik sağlamak için şart olarak görüyordu.

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

Aynı sayıda Dev-Yol "Emeğin Sesi ve eylem birlikleri" başlıklı bir yazıda, "Emeğin Sesi"ni kazanmaya özel bir önem veriyor ve şöyle diyordu:

"Halkın Kurtuluşu'nu elbette DHB ve ATIF (kasdettikleri sahte ATIF'tır -YN) ile aynı kefeyle koymuyoruz. Çünkü bu aktörler hakkındaki "Halâ Türkiye'nin Tuncelisinde olmak ve aşiret ilişkilerine dayanmak" eleştirilerimize bildiğimiz kadarıyla Halkın Kurtuluşu'ndan arkadaşlar da katılıyorlardı. Ve bizim yurtdışına ilişkin etrafı görüşlerimizi kendilerine anlattığımızda 'tümüne katıldıklarını' söylüyorlardı. Yurtdışında yapılacaklar konusunda Emeğin Sesi'nden arkadaşlar da doğrultuda olumlu adımlar da attılar. Ama DHB ve ATIF'in başlanmasından halâ kurtulamıyorlar. Ve onların etkisi altında kalıyorlar." (agd, s.11)

Burada Dev-Yol'un "olumlu adımlar" olarak değerlendirdiği, Halkın Kurtuluşu'nun o dönemde T'K'P'li revizyonistlerle de eylem birliğini kabul etmesi idi. Dev-Yol'un bu "olumluluk" ölçütü hiç değişmemiştir.

Dev-Yol daha sonra Ocak 1982'de çıkan Devrimci İşçi'nin 16. sayısında "Cuntaya karşı yurtdışındaki mücadele çok yönlü bir görüşler bütünlüğü içinde ele alınmalıdır" başlıklı bir yazı yayınladı. Yazıda Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu ile yürüttüğü "birlik" çalışmalarının bir muhasebesini yapmakta, ve Halkın Kurtuluşu'nun "büyük grup olma imtiyazını tehlikeye düşürmemek" için birlikten kaçmakla suçluyor.

Halkın Kurtuluşu, Emeğin Sesi'nin 17. sayısında Dev-Yol'un bu suçlamasına cevap verdi. Halkın Kurtuluşu, Emeğin Sesi'nde, Eylül'den bu yana görüşmeler yapılmasına rağmen, sürdürülen tartışmalar üzerine neden Ocak ayına kadar açıklama yapmadığı sorusuna yazının girişinde şöyle cevap veriyor:

"Devrimci İşçi'nin son sayısında Eylem Birliği'ne ilişkin bir makale yayınlandı. Elbette her zaman olduğu gibi gerçekler çarpıtılarak, grupsal hesapların uğruna birçok yalan söylenerek bu makale kaleme alınmıştır. Biz Devrimci Yol'dan arkadaşların en azından kendi verdikleri sözü tutmalarını dilerdik. Çünkü bu toplantılar hakkında belli bir sonuç ortaya çıkıncaya kadar yazı yazılmamasını kendileri önermişlerdi. Biz bu öneriyi doğru bulmadığımız halde verdiğimiz söze sadık kalarak bugüne kadar herhangi bir şey yayınlamadık.

Ama her konuda olduğu gibi bu konuda da "kendi kararlarını" yeterli gören Dev-Yol'dan arkadaşlar, hiç kimseye danışmadan polemik başlattılar. Belki de herkesten önce biz yazarsak herkes bize inanacaktır diye düşünüyorlardı.

Biz bu yazımızda bir kez daha Dev-Yol'un hatalı tavrılarını eleştirmeyi ve son eylem birliği toplantıları hakkında kitleleri bilgilendirmeyi bir görev olarak kabul ediyoruz.

Dev-Yol, PKK, TEP ve SVP tarafından ortak olarak hazırlanan Eylem Birliği platform taslağını ise sözüme yine sadık kalarak burada eleştirmiyoruz. Bu platformun eleştirisini, bu gruplar tarafından resmi olarak açıklandıkları sonra yapacağız." (agd)

İşte iki oportünist grubun tavrı. İkisi de "kitlelerin birlik" istediği gerekçesi ile "birlik" çığıkları atıyorlar. Ama bu "birlik" üzerine tartışmalar kapalı kapılar ardında yürütülüyor. Devrimci kitlelerin ön lan bitenden, kimin bu konuda neyi savunduğundan haberi yok!

Dikkat edilsin, tartışılan sorun her iki grubun da tespit ettiği gibi "devrimci kitlelerin en fazla ilgi duyduğu" sorunlardan

birisi. Ve tartışılan şeyler örgütsel sınırlar, vb. değil; "cephed", "birlik" sorununun temel ilkeleri! Ve "işçi sınıfı adına" konuşan Dev-Yol ve Halkın Kurtuluşu nedense tartışmaları belli bir süre kitleden gizlemeyi gerekli görüyorlar!

Halkın Kurtuluşu; Dev-Yol verdiği gizlilik sözüme uymadığı için cevap vermek zorunda kaldığını açıklıyor: ve bu birlik konusunda asıl tartışılması gereken sorunda, platform sorusunda tavrını "yine söz verdiği" için açıklamayacağını göğsünü gere anlattıyor. İşte çokça "kitle" türkülere okuyan oportünistlerin tümünün kitle karşısında gerçek tavrı budur: Onları ancak ilgilendiren sorunları bile kapalı kapılar ardında "çözmek", sorunlar üzerine açıkça, kitle önünde tartışmaktan; devrimci kitleyi tartışma içine çekmekten köşe-bucak kaçmak!

Halkın Kurtuluşu, Emeğin Sesi'ndeki yazıda daha sonra "Eylem Birliği çalışmaları'nın gelişimi" hakkında şu bilgileri veriyor:

" EYLEM BİRLİĞİ ÇALIŞMALARININ GELİŞİMİ

Eylül ayından bu yana Halkın Kurtuluşu ile Dev-Yol arasında eylem birliğine ilişkin bir dizi görüşmeler oldu. Bu görüşmeler sürerken Dev-Yol'dan arkadaşlar başka gruplarla, örneğin PKK ile benzer görüşmeler sürdürüyorlardı. Bizim açımızdan bu görüşmeler F. Almanya ya da yurtdışına yönelik bir Eylem Birliği'nin oluşturulması içindi. Ama aynı dönemde Türkiye dışında ama Türkiye'ye yönelik bir eylem birliği ya da konuşulmaya geçen kelime ile CEPHE çalışmaları PKK ile Dev-Yol arasında söz konusu idi. Ve bize ilettiği kadarıyla bu konuda iki grup arasında oldukça ileri adımlar atıldı. Biz Eylem Birliği için yapılacak ilk toplantının danışma niteliğindeki olması gerektiğini; kimlerin çağrılacağına da bu toplantıda birlikte kararlaştırılması gerektiğini belirttik. İlk toplantı Dev-Yol, PKK, Halkın Kurtuluşu, TEP, Dev-Sol'un katılımı ile gerçekleşti.

İlk toplantıda bizim ısrarla üstünde durduğumuz noktalar şunlardır:

a) Eylem Birliği'nin oluşturulması için yapılacak toplantılara 5 grup katılmalıdır. Bu gruplar gerek cuntaya karşı mücadele konusunda, gerekse yurtdışındaki işçilerin sorunlarına yaklaşımda bugüne kadar belli bir politik esneklik gösterebilmiş olan ve Türkiye'de ve burada belli bir siyasi ağırlığı olan gruplar olmalıdır. Bunlar Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu, Dev-Sol, Kurtuluş ve aşağıda belirteceğimiz sorun halledilirse PKK.

b) PKK'nın geçmişte yaptıkları halka karşı işlenmiş bir suçtur. Bu grubun ancak kitleler önünde açık bir öz-eleştirisini ortaya çıkarsa bizim onlarla birlikte eylem birliği içinde yer almamız söz konusu olur. Bu olmadığı sürece bizim için PKK ile eylem birliği diye bir sorunumuz yoktur.

c) Beş grup arasında bir platform ortaya çıkartıldıktan sonra, diğer devrimci-demokrat gruplara da bu öneri götürülür ve onların önerileri de platformda gözönüne alınır. Ve ortaya çıkacak platformu kabul eden grupların Eylem Birliğine katılımı için çaba harcanmalıdır.

Gerek Dev-Yol, gerekse PKK bu toplantıda kimin katılıp kimin katılmayacağı konusunda burada karar alamayacaklarını, kendileri için burayı da bağlayan "ön bağlanmaların" bulunduğunu ve kararların sonra bildireceklerini açıkladılar. Dev-Sol'dan arkadaşlar da beş grubun katılımı ile toplantıların başlamasının doğru olacağını savundular.

Daha sonra Dev-Yol'dan arkadaşlar, PKK, Dev-Yol, TEP, SVP ile ortak bir toplantı yapıp karar aldıklarını ve toplantılarını hakka TEP ve SVP'nin de katılımının gerekli olduğunu açıkladılar. Bunun üzerine biz toplantılara katılmadık. Devrimci işçiden öğrendiğimize göre Dev-Sol da aynı şekilde bu toplantılara katılmamıştır." (agd)

Daha sonra aynı yazıda Halkın Kurtuluşu, Dev-Yol ve PKK'yı "birçok şeyi önceden-halletmiş olmak"la, ve kendilerine ve Dev-Sol'a "figüranlık" rolü düştüğü şeklinde eleştiriyor. Ayrıca "TEP ve SVP gibi halkla ilgisi olmayan, birkaç kişiye temsil eden grupların eylem birliği toplantılarında eşit oy hakkına sahip olmasını 'anti-demokratik' olarak gördüklerini" açıklıyor.

Halkın Kurtuluşu'nun burada anlattıkları, yapılan "birlik" toplantılarının burjuva bezirganlarının birbirini kazıklamaya çalıştığı toplantılar gibi geçtiğini; gerçekte gerek Dev-Yol, gerekse onu eleştiren Halkın Kurtuluşu'nun esas sorununun hiç de iddia ettikleri gibi "devrimcilerin birliğini" sağlamak olmadığını göstermektedir.

Dev-Yol çoğunluk sağlamak için, cephe konusunda önceden anlaştığı SVP ve TEP gibi partileri Halkın Kurtuluşu'nun karşısına dikmekte; ve "küçük grupların da hakkının" savunucusu kesilmektedir.

Halkın Kurtuluşu ise buna karşı yaptığı öneri ile en baştan tuzi; Partizan'ı, DHB'yi, vb. devre dışı tutmaya çalışmaktadır. (Burada bizim böyle bir cepheye katılma diye bir sorunumuz olmadığını ayrı bir meseledir. Sorun "devrimcilerin birliğini" savunduğunu iddia eden Halkın Kurtuluşu'nun tavrıdır. O 12 Eylül'de eylem birliği yaptığı grupların tümünü bile yan yana getirmekten yana değil. Aynı tavır Dev-Yol'da da var. İşte bizim burjuva bezirganı tavrı dediğimiz budur. Bizim karşı çıktığımız önce belli grupların yan yana gelmesi değildir. Sorun, bu gruplar için tespit edilen anlaşılır ve kontrol edilebilir kıstasların açıkça ortaya konmamasıdır. Dev-Yol'un önce PKK, SVP,TEP; daha sonra Halkın Kurtuluşu ve Dev-Sol'u çağırması hangi kıstaslarla olur? Dev-Yol bunu açıklamamıştır. Biz söyleyelim: Dev-Yol'un "önderliğinin" sarılma tehlikesi olmaması! Halkın Kurtuluşu "politik esneklik, Türkiye'de ve burada siyasi ağırlık" "kıstaslarını" koyuyor. Bunun ölçütü nedir? Onu da söyleyelim: Halkın Kurtuluşu kendi hesabına göre, sözü geçen örgütleri ideolojik olarak mat edebilir! Onun için de gerçek ölçüt budur. Kısacası ilkesizlik ve faydacılık bunların kördüğünün temelidir.

Dev-Yol, PKK, SVP ve TEP; Halkın Kurtuluşu ile "birlik" suya düşünce, ve başka "birlik" çalışmaları da olduğunu görünce; en birinci olmak kaygısı ile, o güne dek gizli tuttıkları platformu diğer örgütlere ve bu arada bize de gönderdiler.

Ocak 1982'de "tüm devrimci güçlere" "Anti faşist birleşik direniş cephesi'nin "Örgütlenme Komitesi" adına çağrı yaparak, platform konusunda tavrı istediler.

Biz bir mektupla bu cephe çalışmasına katılmayacağımızı bildirdik. Daha sonra Partii içinde kolektif bir tartışma sonucu Platform hakkındaki eleştirilerimizi detaylı bir şekilde ortaya koyduk.

Gerek "Cephe"çilerin çağrı ve platform taslağını, gerekse bizim eleştirilerimizi leğal planda yayınladık.

Biz şimdi tartışmadan yana olduklarını söyleyenlerin bizim getirdiğimiz eleştirilere verecekleri cevabı merakla bekliyoruz. Biz bu eleştirilerimizde "Cephe"çilerin "yenilgi" gerçeğinden yanlış sonuçlar çıkardıklarını; bugünün komünistler açısından

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

gerçek güncel ve birincil görevi olan Bolşevik Parti inşası görevini kavramadıkları; "gündemde olan tek şey birleşik direniş cephesi yaratmaktır" anlayışlarının sakat olduğunu ortaya koyduk, gerekçelendirdik.

Aynı şekilde platform önerisinin gerçek bir anti-emperyalist nitelikte olmadığını; gerçek anti-faşist nitelikte olmadığını ortaya koyarak gerekçelendirmeye çalıştık.

Biz aynı eleştirimizin sonunda yaptığımız genel değerlendirmede, bugünkü "birlik" çağa ve çağrılarının oportünistler açısından bugünkü güçsüzlüklerinin bir ifadesi olduğunu; ileride bu birliklerin yeniden bozulmasının kaçınılmaz olduğunu belirttik.

Bugün "birlik" isteniyorsa, atılacak somut adımların "eylem birlikleri" olduğunu ortaya koyduk; ayrıca devrimci örgütler arasındaki ilişkimizin düzenlemek için bir ortak açıklama önerisi yaptık. (Bkz. Bolşevik Partizan, S.6, s.13-40)

PKK'nın yayın organı "Serxwebun" Haziran 1982 tarihli 6. sayısında "Faşizme karşı birleşik direniş cephesi kuruldu" başlığı altında, bu "cephede" çalışmalarının sonucu hakkında 1 Haziran 1982 tarihli bir bildiri yayınladı. Bu bildiri de bizim eleştirdiğimiz bütün anlayışlar aynen sürmektedir. Yeni olan, "cephede" katılan yeni gruplardır.

Bu konuda bildiride şöyle denmektedir: "Bugün Devrimci-Yol, PKK, Emekçi (M), SVP, TKEP, TKP/ML (MM), Acilciler, Devrimci Savaş, "İşçinin Sesi" örgütleri bu mücadelede birleşmişlerdir."

Bir yanda açık Kemalist milliyetçi TEP'le diğer yandan Kürt milliyetçisi PKK'yı; bir yanda devrimcilerle 'Maocu bozkurtlar' diye saldıran TKEP ile diğer yanda Mao Zedung Düşüncesi savunucusu menşevikler, vs. yan yana getirmeye çalışsan, ve getirdiğini ilan eden bu "cephede"nin uzun süreli olmaya çağırısı; "iktidar mücadelesi"ni kendi içinde vereceğini şimdiden söylemek için kâhin olmaya gerek yoktur.

Bu ilkesiz birlik cephesi, bundan önceki bütün ilkesiz birlik cepheleleri gibi dağılacak, çökecektir. Bu cephe işçi sınıfının ve emekçilerin birliğine hizmet eden bir cephe değil, işçi sınıfının ve emekçi halkın kurtuluşu yolunu karartan ve gerçek birliğinin önünde engel olan bir cephe'dir. Bizim bu cepheye karşı tavrımız açıktır: Uzlaşmaz ideolojik mücadele; ilkesizliklerin teshiri!

Ve bizim işçi sınıfının ve emekçi halkın gerçek birliğini sağlama yönünde programımız da açıktır: BOLŞEVİK PARTİ İNŞASINA dört elle sarılmak; bütün sorunları buna bağlı olarak ele almak. Birlik çıgıllıklarından etkilenip şaşırılmak!

Engels'le söyleyelim:

"BİRLİK ÇIĞLIKLARINDAN ETKİLE NİP ŞAŞIRMAMAK GEREK. BU KELİMEYİ AĞIZLARINDA EN FAZLA ÇIĞ NEYENLER GERÇEKTE EN BÜYÜK BÖLÜCÜLERDİR.

EN BÜYÜK SEKTERLER VE EN BÜYÜK GÜRÜLTÜCÜ VE SAHTEKARLAR BELLİ DÖNEMLERDE EN YÜKSEK SESLE BİRLİK ÇIÇIRTKANI KESİRLİRLER."

(Engels'den Bebel'e mektup, 20 Haziran 1873, Seçme Mektuplar Marks-Engels, Almanca, s.337)

(M) İlk çağırısı yapan "TEP", nedense TEP adı yerine yayın organı adı kullanmayı daha doğru bulmuşa benzer.

OPORTÜNİST CEPHENİN EYLEMLERİ

Geçen dönemde oportünist-revizyonist cephe Batı Almanya'da iki "büyük eylem" gerçekleştirdi. Bu eylemler bu cephenin eylem çizgisinde devrimci bir eylem çizgisinden, reformcu bir eylem çizgisine (M) kayma da ne kadar ilerlediğinin açık göstergesi oldu. Bu yüzden bunlar üzerinde kısaca duracağız.

Yapılan birinci eylem 8 Mayıs'taki eylemdi. Sekiz Mayıs'ta Batı Almanya'da birisi Duisburg, diğeri Köln'de olmak üzere iki ayrı yürüyüş yapıldı.

Duisburg'daki yürüyüş Dev-Yol ve ortayolların diğer grupları, trockistlerle birlikte bütün modern revizyonist gruplar katıldı.

Köln'deki yürüyüş ise Halkın Kurtuluşu, Devrimci Halkın Birliği, Menşevikler çağrısı yaptılar. (MM) Her iki yürüyüşte de katılım oldukça yüksek oldu. Her iki yürüyüşün düzenleyicileri de kendi yürüyüşlerinin başarıları olduğunu propagandasını yaptılar; diğer takımı eleştirdiler.

Sekiz Mayıs'ta Batı Almanya'da iki ayrı yürüyüş yapılmasına rağmen, gerçekte bu iki yürüyüşe damgasını basan öz aynı idi. İki yürüyüş de "idam ve işkenceler" konusunda proletaryanın sınıfsal bakış açısından uzak bir tarzda tavrı takınıyor; bu soruna "insancıl" açıdan yaklaşır, esas olarak burjuva demokratlarını ve öyle görünen emperyalist usaklarını mücadeleye çağırıyor, harekete geçirmeyi hedefliyordu.

Biz bu özü her iki eylemde de dağıttığımız bildiride teşhir ederek ortaya koyduk. Çıkardığımız bildiride şöyle diyorduk:

Biz devrimcilerin idamına karşıyız!

Bugün Türkiye devrimci hareketi içinde "işçi sınıfına önderlik" etmeye soyunmuş onlarca örgüt vardır. Bu örgütlerin çok büyük bir bölümü, "işçi sınıfına önderlik" adına, onun yolunu karartan örgütlerdir. Bu kendini "idamlara karşı mücadele" sorununda da göstermektedir. Emekçi sınıfların; tüm milliyetlerden ezilenlerin; faşistlerin devrimcileri idam etmesine karşı duyduğu kin ve nefreti, her örgüt, kendi görüşleri doğrultusunda bir mecraya akıtmaya, yöneltirmeye çalışmaktadır. İşte bu çabaların ürünü olarak, 8 Mayıs 1982'de Duisburg ve Köln'de iki yürüyüş yapılmaktadır.

(M) Burada "kayma"dan sözettiğimiz yer, T'K'P gibi tescilli revizyonist ve karşıdevrimci örgütlerle ilgili değildir. T'K'P'Hiç bir dönemde devrimci bir eylem çizgisi izlemediği için, onun hakkında böyle bir kaymadan söz etmek saçmadır. Kayma Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu, Menşevikler, vb. oportünist örgütlerle ilgili bir tespittir.

(MM) Bu yürüyüşe küçük bir güçle biz de katıldık. Esas amacımız propaganda idi.

(MM) TKP/ML adını kullanan menşeviklerin bu cepheye resmen katılıp katılmadığı halâ belli değil. Çünkü Haziran 1982'de çıkan "Demokrat Türkiye" gazetesinde "cephede" üzerine verilen haberde "TKP/ML bu tartışmalara katılmış fakat yetkili organlarında konuya ilişkin tartışmalar halâ sonuçlanmadığı için platforma imza atmamıştır" şeklinde bir dipnot var.

Bunlardan Duisburg'daki yürüyüş, son dönemde yurtdışında 'Birkom' içinde 'cephede' çalışması na yönelen Dev-Yol, PKK, SVP, TEP gibi örgütlerin çağırısı üzerine yapılmakta; yürüyüşe çok sayıda diğer örgüt de, bu arada TKP/TSİP/TİP gibi Rus sosyal emperyalizminin uşağı partilerin aracı olan FİDEF de katılmaktadır.

Köln'deki yürüyüş için ise HK çağrı yapılmıştır.

Her iki yürüyüş de bugün Türkiye'deki "IDAMLARA KARŞI" yönelmektedir. Duisburg'daki yürüyüşün düzenleyicileri için "idam insanlığa karşı bir suç"tur; onun için "idamlara karşı sesimizi yükseletmemiz" gereklidir. (Bkz. Kıvılcım, PKK, Dev-Yol, TEP'in "Bayram Günü Katliamı, 7 ölü, çok sayıda yaralı; Katliamı, işkence ve idamları protesto edelim" başlıklı çağırısı)

Köln'deki yürüyüşün düzenleyicisi HK, Duisburg'dakiler kadar ileri gidip, "idam insanlık suçudur" dememektedir. Fakat onlar da Duisburg'daki oportünistler gibi "idamlara karşı yürüyüş"e çağrı yapmaktadır.

Komünistler "idam" sorununa burjuva pasifistleri gibi yaklaşmazlar; genel olarak "idamlara karşı" tavrı takınmazlar. Komünistler soruna, işçi sınıfının bakış açısıyla yaklaşır. Bu yüzden, tüm idamlara karşı değil; devrimcilerin idamına karşı tavrı takınırlar. İdam cezası, proletaryanın iktidarı ele geçirdiği şartlarda; karşı-devrimcileri bastırma da kullanabileceği cezalardan birisidir. İdam sorunu proletaryanın sınıf çıkarları açısından yaklaşan hiç kimse, "idam insanlık suçudur" şeklinde; aslında burjuvazinin işine yarıyan bir tavrı takınamaz. Lenin, Stalin döneminde Sovyetler Birliği'nde pek çok karşı-devrimci kurşuna dizilmiş, idam edilmiştir. Onlar "insanlık suçu" mu işlemiştir? Hayır, iyi yaptılar! Yıllarca dünya halkları na kan kusturan ünlu "Duce" hakettiği sonu ipte bulmuştur. Onu asanlar; ardından da bacağından asıp teşhir edenler "insanlık suçu" mu işlemişlerdir? Hayır! Hitler iti, idam edilmemek için intiharı tercih etmiştir. Eğer o intiharı etmeseydi de, kurşuna dizilseydi ya da ipe çekilseydi, bu insanlık suçu mu olurdu? Bin kere hayır! Çin Halk Cumhuriyeti'nde karşı-devrimcilerin bastırılmasında karşı-devrimciler idam edilmişler, bütün dünyada burjuvazi, "insanlık suçu" yaygarası koparmıştır. İnsanlığın sömürücülere ve sömürülenlere bölündüğü bir durumda, "idam insanlık suçudur" şeklinde ortaya çıkmak; Komünistlerin, devrimcilerin değil, burjuva pasifistlerinin işidir.

Hayır, biz Komünistler "idamlara karşı" değiliz. Biz karşı-devrimcilerin, faşistlerin idamından yanayız. Biz genel olarak idamlara karşı değil; emekçilerin kurtuluşu uğruna mücadele eden, ve bu savaşta sınıf düşmanlarının eline düşen devrimcilerin idamına karşıyız. Biz devrimcilerin idamına, "idam insanlık suçu" olduğu için değil; devrimciler haklı bir dava uğruna savaşçıları için karşıyız! Sömürüye karşı, zulme karşı, faşizme karşı devrim mücadelesi haklı

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

bir mücadeledir. Bu mücadelenin nefer - lerinin idamı, halka karşı girişilmiş bir cinayet; bir katliamdır. İşte biz bunun için, bu bilinçle devrimcilerin idamına karşı çıkıyoruz. Biz, karşı-devrimcilerin kendi aralarındaki çelişme - lerin bir yansıması olarak birbirlerini idam etmelerine de karşı değiliz. Bizim karşı-devrimcileri karşı-devrimcilere karşı korumak, savunmak (mesela MHP'li faşistleri cuntaya karşı, veya tersi, vs) diye bir sorunumuz yoktur. Biz hu yüz - den, "idamlara karşı mücadeleyi yüksel - telim", vs. diyenlere şunu söylüyoruz: Yanlış yoldasınız! Bu yol sizi, devrim ci şiddetin karşısına çıkmaya dek götür - rür. Bu yoldan geri dönün. İdamlara kar - şı değil, ama devrimcilerin idamına karşı mücadele edin!

İdamı "insanlık suçu" olarak gösterip; bu temelde "mücadele"; bizzat geçmişte birçok faşisti cezalandıran; bu anlamda da "idam eden" Dev-Yol, PKK gibi örgüt - lerin bu eylemlerini de "insanlık suçu" olarak damgalamak anlamına gelir.

Devrimcilerin idamına karşı müca - dele, Demokratik Halk Devrimi mücadelesine tabi kılınmalıdır!

Bugün gerek Duisburg'da, gerekse Köln'de yürüyüş düzenleyen her türden reviz - yonist ve oportünist teşkilatlar, acaba neden sorunu böyle koymuyorlar? Biz sim di sorunu böyle koyduğumuzda, onlar, hiç detle, bizim "demagoji" yaptığımızı söy - leyip; kendilerinin 'tabii ki devrimci - lerin idamına karşı olduğunu' söyleyebi - lirler. Bizim demagoji yapıp yapmadığı - mızı, sözü gecenlerin çağrılarında göz atan her bilinçli devrimci görebilir. Ay rıca eğer bunlar gerçekten-yalnızca dev rimcilerin idamına karşı iseler, neden sorunu böyle koymadıklarını açıklamak zorundadırlar.

Bizce sorun açıktır: Bunlar için önemli olan, kafa sayısızdır. Ne kadar çok kişi 'idamlara karşı mücadele' ederse, o ka - dar çok başarı şansı vardır. O halde 'demokratları' ürkütecek sianlar atılma - malıdır. Eğer biz yalnızca devrimcile - rin idamına karşı olduğumuzu söylersek, o zaman 'demokratlar' bizimle birlikte gelmeyebilir! O halde sorunu 'insani' açıdan ele almak, ve bugün kimden gelir se gelsin, kime yönelirse yönelsin, 'idama karşı' olanları toplamak için, 'idamlara karşı' yürüyüş yapmak daha i - yidir!

İşte onları bu şekilde davranmaya iten düşünce budur. Bunun oportünist bir yak - laşım olduğu ortadadır. Böyle bir siya - set, işçi sınıfı devrimcilerinin, Komün - istlerin siyaseti değil; burjuva bezir - gänlarının siyasetidir.

Bunların harekete geçirmek istedikleri 'demokrat'lara gelince: Bunlara göre,bu 'demokrat'lar, bugün Batı Almanya'da ik tidarda olan partilerin, Batı Alman em - peryalizminin temsilcisi olan siyasi partilerin -Jusos, Judos gibi- genc - lik örgütleridir. Türkiyeli oportünist - ler, bugün Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki faşist cuntanın en önemli destekçilerinden biri olduğu gerçeğini teşhir edecekleri; ve Batı Almanya'da devrimci güçlerle birleşmeye yönelecek - leri yerde; kafa sayısını hesapları ile Batı Alman emperyalizminin temsilcisi olan teşkilatları akılları sıra 'kazan - maya' çalışıyorlar. Onlar 'kullanma',

'imkanlardan yararlanma', vs. adına biz zat kendilerinin kullanıldığını; objek - tif olarak Batı Alman emperyalizmini destekler, onu şirin gösterir duruma düştüklerini görmüyorlar. Biz bu oportü - nist teşkilatların tabanındaki tüm bi - linçli devrimcilere sesleniyoruz: Şefle rinizin sizi sürüklediği bu yanlış yol - dan gitmeyin! Devrimcilerin idamına gerçekten dur diyecek tek güç; proletar yanın ve emekçilerin örgütlü gücüdür. Emperyalizmin siyasi temsilcileriyle birlikte "idamlara karşı mücadele", güç - lerin bosa heba edilmesidir.

Bugün Duisburg'da yapılan yürüyüşte bir başka ilginç durum daha vardır. O da, 12 Eylül'den, bu yana ilk defa Rus sosyal emperyalizminin usaklığını üstlenen T'K'P'nin, hala devrimci konumda olan bir dizi oportünist örgütle eylem bir - liği içine girmiş olması olgusudur.

Faşist cuntanın "terörizme karşı mücade - lesi"ni öven; cuntanın 'sağ ve sol' - rör' demagojisinin gönüllü destekçile - rinden biri olan T'K'P'nin, şimdi 'idam lara karşı mücadele' adına böyle bir ey - lem birliğine girmesi; gerçekte onu güç - lendiren, onun devrimci güçler içinde itibarını yükselten bir araçtır. Eylem içinde, eyleme katılanların "birbirle - rinin görüşlerine saldıramayacağı" şek - lindeki anlaşma ile, ideolojik mücadele nin önüne de set çekilerek, Duisburg yū rüyüşü T'K'P'li revizyonistlerin kesin ideolojik hakimiyeti altına sokulmuştur.

T'K'P ile böyle bir anlaşmaya girenler; bu somut durumda, yürüyüş çağrısı önce kimden gelirse gelsin; T'K'P'nin kuyru - ğuna takılmışlardır.

Yoldaşlar, devrimciler,
Bütün milliyetlerden emekçiler...

Bugün devrimcilerin idamına karşı müca - dele bir görevdir. Bu görev, faşist cun taya karşı mücadelenin yalnızca bir bö - lümüdür. Faşist cuntaya karşı mücadele ise; gerçekte komprador patron-ağa dev - letine; faşist diktatörlüğe karşı yürü - tülen mücadelenin bir parçasıdır. Ülke - mizde faşist askeri cuntanın her türlü zulmüne karşı olduğu gibi, devrimcileri idam etmesine karşı da mücadele etmek gereklidir. Ancak bu yapılırken, su hiç bir zaman unutulmamalıdır:

DEVİMCİLERİN İDAMINI KÜKTEN ENGELLEME - NİN TEK GERÇEK YOLU, EMPERYALİZME USAK - LİK-EDEN HAKİM SINIFLARIN FAŞİST DİKTA - TORLOGONO, İŞÇİ SINIFI ÜNERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVİRİMİ İLE YIKMAKTIR!

DEVİMCİLERİN İDAMINA KARŞI YOROTOLECEK MOCADELE, BİR BOTON OLARAK İŞÇİ SINIFI ÜNERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVİRİMİ MOCADELESİNE BAĞIMLI VE ONUN BİR PAR - ÇASI OLARAK ELE ALINMALIDIR!

Yürüyüşten sonra Dev-Yol, Halkın Kurtulu - su, Partizan oportünistleri 8 Mayıs yürüyü şü konusunda birbirleri ile polemik içinde tavrı takındılar.

"Devrimci işçi" çıkardığı özel sayı 7'de, 8 Mayıs eylemi hakkında "Duisburg yürüyüşü eylem birliğinde yeni bir aşama oldu" ve "Birkom demokratik platformun vazgeçilmez güvencesi olduğunu ortaya koydu" şeklinde bir genel değerlendirme yaptı.

Dev-Yol bu özel sayıda kendi deyimi ile "sosyal-faşist, maocu bozkurt tekerlemele - rinde ifadesini bulan bati itikatlara" kar şı mücadele ettiğini açıklıyor; Halkın Ku - tuluşu'nu FİDEF'li revizyonistlerle eylem birliğini parçaladığı noktadan eleştiri yordu. Dev-Yol eylem birliği görüşmeleri - nin gelişimi üzerine şu bilgiyi veriyordu:

KISACA EYLEM BİRLİĞİ GÖRÜŞMELERİNİN GENEL GELİŞİMİ

Mart ayı ortasında üç devrimci - nin idam edilmesine üzerine BİRKOM avrupanın değişik yerlerinde bir - likte protesto gösterileri düzenle - di ve bunları kısa sürede hayata geçirdi. Bu arada daha genel ve merkezi bir protesto için girişim - lerde bulunuldu. Cephe-Birlik Yo - lu'nun yaptığı bu doğrultuda bir toplantıya katıldı. Bu toplantı çağrısı ne varki sınırlı bir gruba yapılmıştı. Genellikle Sovyetik gruplara yapılan bu çağrı maocu - luk v.b. malum gerçeklerle (ve malum gruplarca) haklı gösteril - meye çalışıldı.

BİRKOM, gerekce diye getirilen «bati itikatlara» metelik vermediğini derhal yeni bir çağrı bildirisi yazılarak, toplantının yenilenmesini istedi. Tartışma sonunda ortak imzalanan yeni bir çağrı bildirisi yazılarak bütün gruplara gönderildi, ve asıl görüş - meler bundan sonra başladı.

Bu ikinci bölümde cuntanın ni - telendirilmesi, eylemin temel plat - formu gibi konularda belirli bir ilerleme sağlandı. BİRKOM, bu konularda 12 Eylül 1982'de Duis - burg'da yapılan yürüyüş platfor - munun (Duisburg-81 - platformu) izledi. (Bu ikinci bölümde 12 Eylül 81'de Köln'de yürüyüşler, Köln platformunu Dortmund'da yürü - yenler Dortmund platformunu dayatmak istedilerse de sonuç vermedi.) Bu evrede özellikle FİDEF platformu sulandırabilmek için -Cuntanın faşist karakterini geri plana itmek, genel olarak idamlara karşı değil, 52 DİSK'li sorununu ön plana alınarak tüm baskılara karşı değil DİSK'lilere yapılan baskıları ön plana almak gibi tavrı geliştirdi. (Aynı FİDEF mitingde yurtdışındaki DİSK temsilcilerinin konuşurul - masına karşı çıktı.) DİSK'in par - sasını toplama amacına yönelik bu çabalar BİRKOM'un direktmesi diğer grupların da katkılarıyla sonuçsuz kaldı. BİRKOM'a göre «idamlara karşı mücadele, i - damlara karşı mücadele olma - lıydı.» parsa toplama mücadelesi ile asla kirlenmemeliydi - bu

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

mücadele.

Bu sorunlar aşıldıktan sonra ajitasyon ve propoganda konusunda tartışma başladı. BİRKOM bu konuda tıpkı Duisburg-81 platformunda olduğu gibi «eylemin amaçları çerçevesinde her türlü propogandanın yapılabileceğini savundu. Yani ajitasyon ve propoganda sadece eylemin amaçları ile sınırlı idi. Bu konuda KOMKAR bütün sloganların önceden belirlenmesi gibi Köln-81 platformuna uygun ilkel bazı öneriler getirdi isede reddedildi. Derken hiç umulmayan bir yerde Halkın Kurtuluşundan bu konuda tepki geldi.

H.K bu konudaki anlayışı reddettiğini bildirip aniden platformu terketti. bu terkedisin önceden planlanmış hesaplanmış bir davranış olduğu eylem birliğini bozmaya yöneldiği açıktı. Biz (ve Partizan) böyle bir davranış beklemiyorduk. Çünkü Duisburg-81 platformunda söz konusu anlayışı H. Kurtuluşu ile birlikte imzalamıştık. bu davranışının nedenini ileride ele alacağız. Ama hemen belirtelim ki Partizan'ın davranışının haksız, mantıksız niteliğini bile bile bocalamaya düşmesi (kendinin açıklayabileceği, kendine özgü nedenlerle) platformdan çekilmesi bizim acımızdan görülmelerinin en uzucü vanni olusturdu. Daha sonra H.K Köln'de avrı bir yürütüs düzenledi. Bu yürütüsün bildirisini okuyan herkes yürütüsün adı ne olursa olsun içeriği itibarla FİDEF'e karşı bir yürütüs olduğunu görebilir. Böylece Duisburg'da en olumsuz en pasif gruplar bile fasist cuntanın idam ve katliamlarına karşı yürürken H.K Köln'de FİDEF'e karşı yürüvebilirdi. hic bir bahane bu objektif gerçeği bu haince tutumu örtbas edemez.

Görüldüğü gibi Halkın Kurtuluşu'nun Köln'de —hem de FİDEF'e karşı!!— yürütüsü ha inlikti. İşte bu değerlendirmede Dev-Yol gibi ortayolcu grupların devrimcileri revizyonizm batağına götüren köprü islevi çok berrak bir şekilde görülmektedir. Burada ilginç olan, geçmişte Halkın Kurtuluşu'nu "olumlu" değerlendiren ve ona kur yapan Dev-Yol'un, bu bildiride Partizan (Menşevikler) konusunda "olumlu" tavrı takınması, "Partizan'ın platformdan çekilmesi"ni "en üzücü şey" olarak değerlendirmesidir. Bu, bu eylem birliği toplantılarının

da Menşeviklerin FİDEF'ci sosyal-fasistlere karşı takındığı uzlaşmacı tutumun sonucudur. Dev-Yol iste bu yüzden çok üzülme-ktedir.

Dev-Yol daha sonra kabul edilen platformun devrimci olduğunu; ve FİDEF'e Birkom'un platformunun kabul ettirildiğini anlatıyor.

Aynı konuda Halkın Kurtuluşu "Neden Köln ve Duisburg yürüyüşü?" başlıklı bir yazıda ("Emeğin Sesi", S.26, s.7/8), aynı eylem birliği toplantıları hakkında bilgi verdi, ve Duisburg'daki eylem birliğini gerçekleştiren grupların imzaladığı "PROTOKOL İLKELERİ" başlıklı belgenin şu bölümlerini yayınladı:

PROTOKOL İLKELERİ

1- Türkiye'deki idamlara, işkencelere, Türkiye Kürdistan'daki idamlara, işkencelere, Kürt ulusu üzerindeki soykırımına, F. Almanya'nın cuntaya yardımlarına (Bu Cunta tanımlamasından cuntayı faşist cunta olarak değerlendirenler: BİRKOM, CEPHE, BİRLİK YOLU, KOMKAR, İŞÇİ GERÇEĞİ, İŞÇİNİN SESİ, DEV-SOL, PROLETER DAYANIŞMA, GERÇEK, TEKOŞİN, DİBFAK, KÜRT HALK EVLERİ) (Cuntayı askeri diktatörlük olarak değerlendirenler: FİDEF, DENG-KOMAL, KURTULUŞ) ve cuntaya karşı olma çerçevesinde ajitasyon ve propoganda yapılır.

2- Bu platform çerçevesinde yürüyüşe katılanlar, diğer grup ve örgütlere ve görüşlerine yönelik saldırı niteliğinde herhangi bir pankart taşıyamazlar ve slogan atamazlar.

NOT: Bu kararlardan sonra DİDF, DHB, PARTİZAN bu kararlara katılmadıklarını, ayrıca DİDF ve DHB yürüyüşe de katılmayacaklarını açıklayarak toplantıyı terkettiler.

3- Şu sloganların ortak atılması karara bağlandı:

a) İDAMLARIN, İŞKENCELERİN HESABI SORULACAKTIR.

b) KÜRDİSTAN'DAKİ SOYKIRIMIN HESABI SORULACAKTIR.

c) TÜM ANTI-FAŞİST TUTUKLULARA ÖZGÜRLÜK.

d) YAŞASIN PROLETERYA ENTERNASYONALİZMİ.

e) YAŞASIN EYLEM BİRLİĞİMİZ.

11- Bu protokol ilkelerini imzalayan gruplar:

BİRKOM, CEPHE, BİRLİK YOLU, KOMKAR, FİDEF, İŞÇİ GERÇEĞİ, İŞÇİNİN SESİ, DEVRİMCİ SOL, DENGE-KOMAL, PROLETER DAYANIŞMA, GERÇEK, TEKOŞİN, DİBFAK, KÜRT HALK EVLERİ, KURTULUŞ.

NOT: En son toplantıya katılan KKDKLEP EDER. İŞTE OPORÜNİSTLER gözlemci olarak katıldığını belirtti ve yürüyüşe katılıp katılmayacağını sonra bildireceğini belirtti.

2.4.1982 KÖLN DİVAN

Aynı sey, yapılan ikinci "büyük eylem"de, "AÇLIK GREVLERİ"nde de görülmüştür.

AÇLIK GREVLERİ VE TAVRIMIZ: "Batı Almanya, Fransa, Hollanda, İngiltere, İsveç, Belçika, İsveç ve Avusturyada 25 şehirde 24 Mayıs'tan itibaren yaklaşık 338 kişinin katıldığı açlık grevleri düzenlendi." ("Serxwebun", S.6, Açlık grevi yazısı)

sinin toplantıda "Biz söz veriyoruz, anlamıyor musunuz? Sosyal-emperyalizm, sosyal-fasizm sloganlarını atmayacağız" şeklinde tavrı takındığını anlatmaktadır.

Partizancılar aynı konuda sahte Mücadele'nin 68. sayısında tavrı takındılar. Ve Halkın Kurtuluşu'nun bu tavrını "iftiracılık" olarak suçladılar. Bizim için sorun Menşeviklerin Halkın Kurtuluşu'nun aktardığını gerçekten söyleyip söylemediği değil, bunların savunduğu genel anlayıştır. Menşevik MK işbaşına geldiği andan itibaren, önce "İşçinin Sesi" ile eylem birliklerinin olabileceği tezini, "bunu reddetmemek gerektiği"ni, vs. savundu. Menşevik MK dünyada durumu değerlendirdiği ilk MK toplantısı raporunda uzun uzadıya hakim sınıflar için deki çelişmelerden söz ediyor, ardından "meselâ Mayıs ayına kadar (kast edilen 1981 Mayıs'ıdır, belge Şubat 1981 tarihli — YN) bir işkenceyi teşhir kampanyasına böylece sosyal-fasistlerin de dolaylı olarak katılmasını sağlamak"tan (agb, s.12) söz ederek, sosyal-fasistlerle eylem birliklerinin ideolojik hazırlığını yapıyordu.

Son geldikleri noktada Menşevikler "karşı devrimcilerle eylem birliği ve onlarla aynı masaya oturmayı" "olağanüstü durumlar haricinde" reddettiklerini açıklıyorlar. Sorun bu genel tavrıdan çok, bugün bu tavrın nasıl uygulanacağı sorunudur. Sorun sosyal-fasistlerle eylem birliğinin bugün mümkün olup olmadığı sorunudur. İste Partizan menşevikleri tam da bu soruya açık cevap vermekten kaçınmaktadır. Ve bu noktada HK oportünistleri onları haklı bir şekilde eleştirmektedir.

Ama bu Halkın Kurtuluşu'nun bu konuda tutarlı olduğu anlamına gelmez. HK oportünistleri de, Dev-Yol'un geçmişle ilgili hatırlattığı gibi, geçmişte tam da kendileri bugün Partizan'da eleştirdikleri konumda duruyorlardı. Ve sosyal-fasistlerle eylem birliğini bugün mümkün görüyorlardı.

Sonuç olarak oportünistlerin birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökmeleri bir yana bırakılırsa, görülecek olan şudur:

GEREK KÖLN'DE VE GEREKSE DUISBURG'DA YAPILAN YÜRÜYÜŞLER OPORTÜNİSTLER TARAFINDAN DEVRİMİN PROPAGANDASININ YAPILDIĞI EYLEMLER OLARAK DEĞİL; TÜRKİYE DEKİ İDAM VE İŞKENCELERİ HUMANİST AÇIDAN TEŞHİR EDEN, BU TEMELDE İDAM VE İŞKENCELERE KARŞI PROPAGANDANIN BİR ARACI OLARAK KAVRANMIŞ VE KULLANILMIŞ TIR. DEVRİMCİ EYLEM ÇİZGİSİ, HER EYLEMİN MERKEZİNE DEVRİMİN PROPAGANDASININ KONMASINI TA-

ŞİTİR.

ŞİTİR.

ŞİTİR.

ŞİTİR.

ŞİTİR.

ŞİTİR.

ŞİTİR.

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

"Bu açlık grevleri Birkom (Serxwebun, Devrimci İşçi, Emekçi, İşçinin Sesi, Devrimci Savaşçılar), Partizan ve ilk haftadan sonra da Birlik-Yolu ve Cephe taraftarlarının katılımı ile yapıldı." (agy)

Bu açlık grevlerinin bir bölümü Haziran başında, bir bölümü Haziran'ın ikinci yarısında (Batı Almanya'da) oportünist basının ağız birliği ile tespit ettiğine göre "büyük başarı" ile kapandı.

Şimdi oportünistlerin "büyük başarı"dan ne anladığını bakalım.

Eylemin "büyük başarı"sından oportünistlerin anladığı, eylemin "sağladığı büyük destek"tir. "Serxwebun"un altıncı sayısında ve "Demokrat Türkiye'nin altıncı sayısında" yayınlanan re gözetilirdiğinde görülür ki, eylem Hristiyan Demokrat Parti temsilcilerinden revizyonist parti temsilcilerine; kiliselerden "yeşil"lere, ve emperyalizmin liberal sözcülerinden sosyalist, sosyal-demokrat sözcülerine, kendine komünist diyen bütüncüplüye kadar çok geniş bir çevre tarafından desteklenmiştir.

Sorun bu desteklenme olgusunun "sırrını" bulup çıkarmaktır. Öyle ya, desteklenen nedir? Nasıl olmuştur da bu kadar değişik güç bir eylemi destekleme durumuna girmişti? Bu işin sırrı bizzat eylemde savunulan ve soruna salt insançıl açıdan yaklaşan, acıma duygularına hitap eden taleplerdir.

İşte eylem birliğinin açlık grevi komitesi tarafından ortaya konan talepleri:

"Açlık Grevi

Eylemin Çerçevesi: Faşist cuntanın katliamlarına, işkencelerine ve idamlarına karşı açlık grevi

Talepler:

1- Diyarbakır Askeri Cezaevinde Mart sonuna kadar 10'un üzerinde devrimci katledilmiştir. Katledilenlerden adını öğrenediklerimiz: Mazlum DOĞAN, İnder DEMİRKOL, Cemal KILIÇ, Garabet DEMİRCİ, Tahir ŞAHİN dir. Aynı şekilde Ocak 1982 başlarında da Alemdağ askeri cezaevinde HAKAN MERMEROĞLU, Bahadır DUMANLI, Şerif SAR adında devrimciler katledilmiştir.

Cuntanın bu konuda Federal Almanya hükümeti ve parlamentoları aracılığıyla açılama yapmasını talep ediyoruz.

2- Bağımsız bir heyetin Diyarbakır, Malazgirt ve Metris Askeri Cezaevlerinin her üçünü de ziyaret etmesi! gidecek olan bağımsız heyetin Diyarbakır Askeri Cezaevindeki katliamı tahkik etmesi ve bu konuda açlık komitesinin, kimliğini vereceği kişilerle bizzat görüşmesi.

3- Uluslararası Hukuk Kuruluşlarının 4000 üzerinde idamı istenen kitlesel siyasi davaları izlemesi.

4- Türkiye'de ve Türkiye Kürdistanı'nda yapılan idam, katliam, işkence ve insan haklarına aykırı bütün eylem ve işlemlerin 10 Haziran Bonn NATO zirvesi toplantısı dolayısıyla Alman Parlamentosunda görüşülmesi.

Ayrıca:

1- Türkiye'de Sendikaların ve Demokratik kitle örgütlerinin kapatılmasını protesto ediyoruz.

2- Almanya ve diğer Avrupa ülkelerindeki yabancı düşmanlığını protesto ediyoruz.

3- Kürt halkı üzerinde uygulanan soykırımını protesto ediyoruz.

4- Kıbrıs'taki Türk işgal kuvvetlerini protesto ediyoruz.

5- Türkiye'deki Faşist Cuntaya yapılan ekonomik, siyasi ve askeri dış yardımları protesto ediyoruz.

6- İnsanlık suçu olan idamları protesto ediyoruz."

(Bu talepler diğer ülkelerde, Batı Almanya yerine, o ülkenin ismi yazılarak aynen savunulmuştur.)

Bizim burjuva hümanistleri, pasifistlerinin böyle taleplerle bir eylem yapmasına diyeceğimiz bir şey olmaz. Sadece öyle bir eylemin ve onu yapanların niteliğini tes-hir ederiz. Ama bu eylemi düzenleyenler kendilerine sosyalist, komünist, vs. adını takanlardır. İşçi sınıfı adına konuşanlardır. Bu noktadan itibaren sorun çok daha ciddidir.

Bunlar "öyle" işçi sınıfı temsilcileridirler ki, içinde yaşadıkları ülkelerdeki emperyalist burjuvazinin yüzünü teshir edecek yerde; ondan medet umarlar, yardım dilerler. Bunlar "öyle" işçi sınıfı temsilcileridirler ki, emperyalizmin bir aracı olan "hükümet ve parlamento"dan cuntaya karşı mücadelede medet umarlar.

Bunlar "öyle" işçi sınıfı temsilcileridirler ki, Avrupa'da Türkiye'deki faşist cuntaya karşı mücadeleyi, esas olarak Batı Avrupa'nın emperyalist burjuvazisine, onun araçlarına dayanarak yürütmeye çalışırlar.

EMPERYALİSTLERİ TEK KELİME İLE TEŞHİR ETMEYEN; EMPERYALİSTLERİ TÜRKİYE'DEKİ FAŞİST CUNTANIN DESTEKÇİSİ DEĞİL, ONA KARŞI MÜCADELENİN UNSURLARI OLARAK KAVRAYAN BİR EYLEMİN TALEPLERİNİ KENDİSİNE DEMOKRAT DİYEN BİR DİZİ KARŞI-DEVİRİMCİNİN DE DESTEKLEMESİNDE HiÇ BİR ŞAŞIRTICI YAN YOKTUR. BU EYLEMLERİN "BAŞARISI", BATI AVRUPA'DA Kİ EMPERYALİST BURJUVAZİNİN ÇEŞİTLİ SÖZCÜLERİNİN DEMOKRAT TÜYLER TAKINMASINA HİZMET ETME ŞEKLİNDE BİR BAŞARIDIR!

OPORTÜNİSTLER DEVİRİMCİ POTANSİYELİ ÇARÇUR ETMEKTE, BU POTANSİYELİ REFORMİST TALEPLER DOĞRULTUSUNDA KANALİZE ETMEKTE, CUNTAYA KARŞI MÜCADELE ADINA, "ŞEYTANLA BİLE BİRLİK" ŞEKLİNDE BİR YOL İZLEMEDİLER.

OPORTÜNİSTLERİN ÇOK ÖVDÜĞÜ AÇLIK GREYLERİ, ONLARIN SİYASİ İFLASININ, VE BU EYLEMDE OBJEKTİF OLARAK BATI AVRUPALI EMPERYALİSTLERİN EKMEĞİNE YAĞ SÜRMELERİNİN BİR BELGESİDİR!

BİZ, OPORTÜNİSTLERİN PEŞİNDEN GİDEN GERÇEK DEVİRİMCİLERİ BU YOLDAN DÖNMELERİ İÇİN UYARIYORUZ!

BİR KEZ DAHA ŞU GERÇEĞİ VURGULAMAYI ÖNEMLİ GÖRÜYÜZ:

CUNTAYA KARŞI MÜCADELE, ONU AYAKTA TUTAN EMPERYALİSTLERE KARŞI MÜCADELEDEN BAĞIMSIZ ELE ALINAMAZ!

CUNTAYA KARŞI MÜCADELE, EMPERYALİSTLERE DAYANARAK YÜRÜTÜLEMEZ!

KISA HABERLER :

AEP Cephesinde yeni gelişmeler :

AEP Malvin/Falkland savaşında Arjantin'i destekliyor:

Arnavutluk Haber Ajansı, 13 Mayıs 1982 tarihli bülteninde "Zeri I Popullit"te çıkan bir yazıyı yayınladı.

Yazı "ARJANTIN REDDEDİLEMEZ HAKLARINI SAVUNUYOR" başlığını taşıyor.

Yazıda önce Arjantin'in haklı olduğunu ispatlamak için "coğrafya" teorisi getiriliyor. Ve şöyle deniyor:

"Coğrafi olarak Malvin adaları Güney Amerika kıtasının devamıdır."

İnsanın bunu okuyunca aklına hemen Kıbrıs'ta faşist Türk işgalini haklı göstermek için kullanılan "Kıbrıs coğrafi olarak Anadolu yarımadasının devamıdır" teorisi geliyor. Böyle bir gerekçe ile Arjantin'in haklı olduğunu iddia etmek saçmadır.

İkinci olarak "tarih" teorisi getiriliyor. Bu konuda AEP yayın organında 1833'de İngilizler adaya gelmeden önce adada Arjantinlilerin yaşadığı söylendikten sonra şöyle devam ediyor:

"Arjantin devleti ve halkı ("Oç Dünya" teorisyenlerinin kulakları cınlasın! -YN) hiçbir dönem Britanya işgalini kabul etmediler ve Malvin adaları üzerindeki haklarından vazgeçmediler.

Arjantin bu noktada haklı bir tavır takınmaktadır.

Devletlerine ve milletlerin tarihi olarak kendilerine ait olmuş olan topraklar üzerindeki egemenlik hakkı hiçbir zaman silinmez, ya da zaman aşımına uğramaz."

Burada AEP'nin tavrı soruna proletarya açısından yaklaşan bir tavır değil, su kalmamış burjuva milliyetçisi bir tavidir. Siyonistler de bugün Filistin'deki katliamlarını tarih teorisi ile açıklamaktadırlar.

Biz Malvinlerin tarihini tam olarak bilmiyoruz. Basından izleyebildiğimiz kadarıyla görünen odur ki, Arjantin de adalara dışardan gelmiş bir güctür. Daha sonra İngilizler gelmiştir. (Bu Osmanlıların Kıbrıs'a çıkması, daha sonra Osmanlıların yerini İngilizlerin almasına benziyor) Ama durum böyle olsa bile, yani Malvinler İngilizler adaları sömürgeleştirmeden önce Arjantin'e ait olmuş olsa bile; bundan yola çıkarak, Arjantin'in bu savaşta haklı olduğunu savunmak, sınıf bakış açısından uzaktır.

Komünistlerin tarihi haksızlıklar konusunda tavrı, böyle tarihi haksızlıkları teş-hir etmektedir. Fakat böyle bir tarihi haksızlığın düzeltilmesini Komünistler "bu tarihi haksızlık sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya desteklemediği müddetçe" programına koymaz, savunmaz. O halde soru şudur: Malvin/Falkland savaşı, ve Arjantin cuntasının tarihi haksızlığı düzeltme adına giriştiği işgal hareketi ve savaş, Arjantin'de nasıl bir rol oynadı?

Oynadığı rol ortadadır. Arjantin'in sallanan faşist cuntası, "milli birlik" adına ömrünü bir süre daha uzatabildi. Milliyetçi düşünceler körüklendi. O halde bu savaşta tarih teorisi de Arjantin'in desteklenmesini haklı çıkaramaz.

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

AEP açıklamasında daha sonra bu işin de iki "süper gücün" başının altından çıktığı nı belirterek, "Üç Dünya" teorisini savunmaya kararlı olduğunu gösteriyor.

İlginc olan, AEP bu tavır takınmadan önce onun Batı Almanya şubesi KPD'nin "bu savaşta haklı yan yoktur" şeklinde tavrı takınmasıdır. (Bkz. Rote Morgen 18, 7 Mayıs '82, s.11)

Şimdi herhalde yeniden bir "özeleştiri" gelecektir.

AEP'nin Türkiye subelerinde de ilginç gelişmeler var:

Devrimci Halkın Birliği, yaptığı bir dizi toplantı ile yurtdışı teşkilatını dağıttığını ve Komünist olarak değerlendirdiği KP D'ye katılacağını açıkladı. Böyle davranma yanlarının "milliyetçi" konumda olduklarını savundu.

DHB'nin zorluğu, iltihak etmek istediği KPD'nin, DHB'nin oportünist olarak nitelenirdiği Halkın Kurtuluşu'nu kardeş örgüt görmesinde yatıyor. Bu konuda sorulan sorulara, DHB sözcüleri "bunda bir çelişme yoktur, çelişme sizin kafanızdadır" şeklinde çok bilimsel!!! cevaplar veriyorlar.

Görünen odur ki DHB bu manevrayı kapağı AEP çevresine atabilmek için yapmıştır. Amacı Halkın Kurtuluşu'nu bu çevreden dışta lamaktır.

HK, DHB'nin bu manevrası üzerine yazdığı bir yazıda semere vurup eşeği dövmekte, DHB ye eleştiri adına aslında kardeş örgütü KPD'ye vurmaktadır. Sözü geçen bölüm şöyle dir:

Bu arada "DHB" denilen oportünistlerin, burjuva görüşlerini yayabilmelerine uygun zamanın doğduğunu da anti-paantist behermeden geçmemelidir. Artık Sovyet emperyalistlerinin usakları D K P ve T K P ile eylem birliği yapılabilmelerinin olanakları da onlerine çıkıyor. Sonlerden beri Marksist-Leninist Hareketinin korusuyula icelerinde barındırılan arzular da pratikte gerçekleşebilir. Ve Sovyetçi revizyonistlere ko lavukla "yoldaşlar" diyebilme olanağına da kavuşuyorlar. Marksizm-Leninizmin fışkırttığı dini botün, dini vesibelerin bir laçırından yerine getiren, papazların ve papazın oünde diz çöken, Polonya isci sınıfının Bolşevik daki kabala rime, askeri faşist dikteürüne ve Sovyet öe yal-emperyalizmine karşı mücadelesini Ameri kan ve diğer batılı emperyalistlerin çıkarı doğ rultusunda kanalizet etme ve çağın Waleşa gibilerini de artık çekimden destekleyebilirler. Tabii, bu arada DISK'in revizyonist, reformist sendikalarını, ihanelerini ortbas ederek, savun maktan da geri durmamaları gerektir. Reformolar için mücadelevi amaç habis: getirme dışınıları nin yayılmasını uygun zamanında de katınsarak lar. Emperyalizmi hedef almayan "Barış Prog ramı" nı Türkiye'de icerisinde yaygınlaştırmak tan geri durmamalarını da salık veririz.

"DHB'nin seferi Marksizm-Leninizmin dışımanı olduklarını ortbas edebilmek, etrafı rındaki bir avuç adamı aldatmak amacıyla, eninde sonunda Uluslararası Marksist-Leninist Hareket tarafından tanıma almasını ve bu atarak siyonlarının da bu hedefe yönelik olduğunu söylüyorlar. Göya bu yollarla kendilerinin Mark sist-Leninist olduklarını kanıtlayacak ve TDKP' yi Uluslararası Marksist-Leninist Hareketten "distalatacakları" nı söylüyorlar. Buna küçü çük çocukların dahi inanmayacağı, açık bir sey dir. TDKP'nin Marksist-Leninist görüşleri, siyasi çizgisi ve sınıf mücadelesinin somut koşullarına bağlı olarak tespit ettiği taktikler ortadadır. bunlar herkes, özellikle de Uluslararası Marksist-Leninist Hareket tarafından biliniyor. Bu du rumdaki "DHB" nin seferinin de haberleri vardır. Marksizm-Leninizmin hiçbir taret veremeye n Uluslararası Marksist-Leninist Hareket Troç kist, Krusçevci ve Maoçu revizyonist görüşlerin eklektikli olan "DHB" nin savunduğu düşüncele ri Marksist-Leninist olarak nasıl kabul edeceği bize meçhuldür! Bunun olmayacağı açıktır ve bellidir. "DHB" nin seferinin amaçladığı tek sey etrafında bir avuç insanı tutmak ve Türki ye Marksist-Leninist Hareketinin gelişimini en gellemek ve onları aldatmaktır.

* Yanlış görüşlerin Türkiye'de icerisinde "yay ınlanırlar" dısınaılarak, Türkiye Marksist-Leninist Hareketi tarafından tarhiin cüm sepeti ne atılan revizyonist görüşçuları gizimaya sür rek ve bunları prim verecek, anti-Marksist görüş lerin deşirulanmayacağı herkes tarafından çok geçmeden görülecektir. Biz yalnızca bu yolum Marksizm-Leninizmin yolu olduğunu söyle mekte yetkinizdir.

Halkın Kurtuluşu, DHB ile onun "revizyo nistlerle eylem birliği yapılabilir" dediği, revizyonistlere "yoldaşlar" diyebilme iste ddiği vs. konusuna polemige girmekte - dir. Gerçekte ise bu görüşleri savunan ve uygulayan ve bunu teorik olarak da gereke lendiren bizzat KPD'dir. KPD teorik yayın organınının 3/82 nolu sayısında revizyonist lerle eylem birliğini reddeden bir başka kardeş parti "İspanya KP/ML ile doğrudan ve açık polemige girmiştir.

Waleşa'yı destekleyen KPD'dir. DISK'i des tekleyen KPD'dir. Emperyalizmi hedef alma yan "Barış programı"nın sahibi KPD'dir ve bunu Türkiye'de icerisinde yaygınlaştırmak isteyen de KPD'dir.

Görülen odur ki, bu cephe daha bir sürü yeni gelişmelere gebe dir.

Menşeviklerde gelişmeler

Menşevikler çıkardıkları yayınlarda yine "Marksizm-Leninizm"e olağanüstü katkıları - da! bulunuyorlar. İşte yeni bir örnek:

"Kısaca ele alınıp kavrandığında kültür ve sanatın esas özünü itibarı ile dünyamız da ve toplumlarda zıt kampı oluşturan sınıfların ideolojisine ve siyasi çizgisine hizmet ederek onunla bütünlük kazanırlar. Bunlardan birincisi burjuva kültürü ve sa natıdır. Burjuva kültürü ve sanatına do laylı ve direkt hizmet eder. (Anladınız de ğil mi! Burjuva kültürü ve sanatı, burju va kültürü ve sanatına dolaylı ve direkt hizmet edermiş!!! Bu kadar derinlik!!! karşısında insan gerçekten şaşırıyor. — YN) Ara sınıf ve katmanların da kültür ve sanat uğraşları vardır. Bunlar zaman za man devrimin de yararına hizmet görmeleri ne rağmen, özü değişmedikçe burjuvaziye sonuç itibarıyla hizmet eder. Belirtilen ara sınıflar ve katmanlar şunlardır: Küçük burjuvazi, köylülük, milli burjuvazi." (Menşevik İKK, S.38, sanat sayfası)

Biz şimdiye dek ideolojik alanda burjuva ideolojisi ile proletarya ideolojisi ara sında bir üçüncü — ara, vs. — ideoloji ol madığını Marks, Engels, Lenin ve Stalin - den öğrenmiştik. Sağ olsun şimdi Menşevik ler bize "kültür ve sanat alanında" "küçük burjuvazinin, köylülüğün ve de milli burju vazinin" ara kültürü olduğunu öğretiyorlar. Bu çok derin!! tahliiller Menşeviklerin ö zellikle milli burjuvaziye duyduğu hayran lığın, onsuz devrim yapamama anlayışının "teorik" alandaki yansımalarıdır.

Menşevik Partizanın "özeleştiri" anlayışı

Yurtdışındaki Menşevikler "İçinde bulunduğumuz durum ve merkezi görevlerimiz üzeri-

ne" başlıklı bir broşür yayınladılar. İTKP/ ML MK Ocak 1982 imza ve tarihli bu yazıda bugünkü durum ve görevler üzerine bir sürü saçmalama içinde, geçmişle ilgili bazı laflar da ediyorlar. Özellikle neden "halk sa vaşı yürütmedikleri" konusunda açıklama yapmaya çalışırken epeyce zorlanıyorlar.

Söyle diyorlar:

" 2. MK birinci toplantısında içinde bu - lduğumuz durum ve görevlerimizi genel o larak doğru tespit etmesine rağmen, bazı hatalı subjektif kararlar da almıştır. Me selâ devrimci durumun durakladığı tespiti ni yapıyor, ancak bugün Partimizin takti ği ne olmalıdır meselesini muğlak bira - kıyordu. Taktiği berraklığa kavuşturmamak tadır. Haklı olarak Parti tabanı ve kadro lar bugün izleyeceğimiz taktik nedir soru sunu sormaktadırlar.

Yine Partinin gücü yeterince tahliil edil miyor ve bu güçlerle neler yapılabileceği ni somutlaştırmıyordu. 12 Eylül sonrası gelişmeler ve kitlelerin durumu üzerine yeterince durulmuyor, bu yüzden cuntanın özellikle kırsal bölgelerde yapacağı ope rasyonlara karşı kitlelerin silahlı dire nişlerini örgütlemek bahsediliyor. (Siz palavra atıyor anlayın. —YN) 2. MK bu ko nuda subjektivizme düşmektedir."

(s.36/37)

Biz burada sadece bir yalanı düzeltmeyi gerekli görüyoruz:

Partinin taktiği ne olmalıdır sorunu II. Konferansta uzun uzadıya tartışılmış, Bol şevik kanat "geri çekilme", "güçlerini ko ruma" taktiğini önermiştir; silahlı çatış mayı kendini korumanın bir aracı olarak kul lanmayı önermiştir. Ve içinde bulunulan du rumdaki "silahlı mücadele"nin esas olmayaca ğı kararının alınmasını talep etmiştir. Buna karşı Menşevikler "Bugün silahlı mü cadele esasdır" kararını almışlardır. İşte Konferansın aldığı karar: "Ve bugün tak tiki olarak da silahlı mücadele biçimleri ön plandadır." (Rapor, s.68) Biz bu karar hakkında:

"Bu tespit ciddiye alınırsa, öncü savaşı vermek demektir, ya da içi boş bir balon dur. 2. MK için geçerli olan ikincisidir. 2. MK'nin böyle bir tespiti hayata uygula maya ne gücü ve ne de niyeti vardır. Ama "sol" laflara meraklı bazıların ve ger çekten devrim isteyen ama uzun süreli dü şünmeye alışmamış bazı sol sempatiyanla rın elde tutulabilmesi için böyle "keskin" sol görünümü tespitler gereklidir" demiş tik. (Bir adım ileri, kaç adım geri?, s. 131)

Biz bunları söylediğimizde MK Menşevikle ri "revizyonistler", "mülteciler", vs. di ye hiddetle ayaklanıyordu.

Menşevik MK tabanını "kırsal bölgelerde yazın (1981 yazı —YN) kitlelerin silahlı direnişinin başlayacağı", "1981 yılı iler ledikçe devrimci durumun yeniden yüksele ceği" (Dünyada ve Türkiye'de siyasi durum ü zerine, s.12; 2. MK'nin I. toplantı rapo ru — bir de "genel olarak" doğru denilen rapor! —YN) palavraları ile avutuyordu. Sonra halk savaşının başlama tarihi 1981 yazı geldi geçti; devrimci durumun yeniden yükseleceği 1981 yılı geldi, yeni bir yaz daha geçiyor! Menşevikler bir kez daha "ya nıldılar". Sınıf mücadelesinin palavra ta nımaz gerçekliği bir kez daha kendini da yattı. Şimdi tabana neden halk savaşının başlamadığının hesabını vermek gerek! Menşevikler kendilerine uygun yöntemi, ger çeklerin üstünü örtme yöntemini seçiyorlar. Hâ taları "taktik konusunu muğlak" bırakmış olmaları!! İşte özeleştiriye ciddiyetsiz - lik budur.

Ama Menşevik Merkez Komitesinden ciddiyet beklenmemelidir. Bunlar iflah olmaz oportü nistlerdir.

FİLİSTİN HALKININ HAKLI MÜCADELESİ YOKEDİLEMEZ!

Altı Haziran'da siyonist İsrail ordusu Lübnan'a girdi. Filistin Kurtuluş hareketinin örgütlü gücü bilindiği gibi Ürdün'de gerici Hüseyin rejiminin Filistin halkına karşı giriştiği katliam sonrasında (Eylül 1970) Lübnan'a yerleşmişti. Filistin kurtuluş hareketi Lübnan'daki 'sol' hareketle birleşerek güçlenmiş; Lübnanlı faşistlerin Filistin kurtuluş hareketini yoketmek için giriştiği saldırıları püskürtmüş; ve siyonist İsrail'in Güney Lübnan'a karşı giriştiği bir dizi saldırıya, ve "cezalandırma eylemleri"ne rağmen varlığını korumuştur.

Filistin kurtuluş hareketi siyonist İsrail'in gözünde sürekli bir tehdit kaynağı, kurutulması gerekli bir bataklığıdır.

"Filistin sorununun nihai çözümü" siyonistler açısından Filistin halkının Filistin toprakları üzerinde kendi devletini kurmak hakkından vazgeçmesi ile olacaktır. Bunun yolu ise siyonistlerin hesabına göre Filistin kurtuluş hareketinin örgütlü ve silahlı gücünü dağıtmaktır. Bu anlamda bir "nihai çözüme" varmak için İsrail siyonistleri 1982 yılının Haziran ayını kendileri için uygun buldular.

Onlar saldırılarına başladığında dünya kamuoyu Falkland/Malvinler savaşı ile; NATO zirvesi hazırlıkları ile; silahsızlanma görüşmeleri ile ve daha bir dizi sorunla ilgileniyordu. Dikkatler dağılmış, başka yönlere çekilmiş durumda idi.

Lübnan'da Filistin kurtuluş hareketi ile Lübnan 'sol' hareketi arasındaki birlik eski gücünü yitirmişti. Gerici Arap rejimleri Filistin sorunuyla sözle bile olsa destek vermedikleri bırakmışlardı. Rus sosyal-emperyalistleri Orta-Doğu'da Filistin kurtuluş hareketinin esas örgütlü gücünün içinde birleştiği FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü)ni desteklemesine rağmen; su an bir Orta-Doğu savaşının çıkmasını çıkarlarına uygun görmüyorlardı. Batı Avrupa'daki emperyalist güçler "Filistin sorunu"nda sorunun "enternasyonalleştirilmesi" ve İsrail'in bir "mini-Filistin" devletinin kurulmasına gözyummasını talep ediyorlardı. Bunların İsrail'in Lübnan'a saldırısı karşısında ciddi bir şekilde karşı çıkması söz konusu değildi.

ABD emperyalistleri ise açık bir şekilde İsrail siyonistlerinin yanında tavır takıyorlar ve "uluslararası terörizmin yuvası" diye niteledikleri FKÖ'nün yok edilmesi ni istiyorlardı.

İşte bu uluslararası durum, İsrail'in "nihai çözüm" planını uygulamaya koyması için uygun çerçeveyi oluştuyordu.

İsrail'in Lübnan'a saldırısı İsrail siyonistlerinin uzun süredir planladığı, ve son dönemde yoğun şekilde propaganda ettiği "Filistin sorununun askeri çözümü"nü uygulamaya konmasından başka bir şey değildir.

İsrail'in bugünkü "savaş bakanı" Şaron bu planın ana hatlarını Lübnan'a saldırıdan bir yıl kadar önce şöyle açıklamıştır:

"1. İlgil edilmiş alanlarda sınırlı yönetim 'özerkliği'

2. Filistinlilerin Lübnan'da siyasi varlığına son verilmesi, bu işin bir vuruşta gerçekleştirilmesi ve gerekirse Beyrut'a kadar ilerlenmesi

3. Lübnan'daki 30000 kişilik Suriye ordusunun ve Suriye rejiminin zayıflatılması

4. Son olarak Ürdün'de Kral Hüseyin'in iktidarının sınırlanması pahasına da olsa, burada bir Filistin devleti kurulmasının şartlarının yaratılması"

İşte İsrail siyonistlerinin Filistin halkının kaderi hakkında çizdikleri plan budur.

İşte Lübnan saldırısında siyonist İsrail bu planın ikinci ve üçüncü maddelerini uygulamaya çalışmaktadır.

Lübnan'ın geleceği konusunda ise bu hareketin amacı bellidir:

LÜBNAN'DA YENİ BİR DÜZEN KURULMASI. Siyonistlere göre bu yeni düzen Suriye askerlerinin Lübnan'dan çekilmesi, Filistinlilerin siyasi varlığına (ve tabii öncelikle askeri varlığına) son verilmesi ve İsrail kontrolü altında Falanjist(ler) bir rejimin kurulması anlamına gelmektedir. Siyonistlere göre ancak ondan sonra "İsrail'in komşuları ile barış içinde yaşaması" mümkün olacaktır.

İsrail siyonistleri askeri hareketin başında bu hareketin gerçek amaçlarını derhal açıklamadılar.

Önce gerek İsrail kamuoyu, gerekse dünya kamuoyu bunun İsrail'in artık bütün dünyanın "alıştığı" "cezalandırma eylemi" adı verilen korsanlık eylemlerinden biri olduğu şeklinde uyutuldu.

Ardından bunun Lübnan'ın güneyinde 40 kilometrelik bir seridi Filistin topraklarından temizleme; böylece İsrail'in kuzeyinin FKÖ'nün topçu menziline çıkması için yürütülen sınırlı bir hareket olduğu açıklandı.

Ama bu hareketin başlamasından altı gün sonra hareketin gerçek niteliğinin ne olduğu, siyonist İsrail ordusunun Beyrut'a varıp; Lübnan'daki faşist Hristiyan birlikle birleştiği, ve Filistin Kurtuluş Örgütü ile Lübnan'daki "sol" güçlerin kontrolündeki Batı Beyrut'u abluka altına aldığı zaman görüldü.

İsrail'in bu saldırıları sırasında Güney Lübnan'da Nbatıye, Tur, Sayda gibi şehirlerde taş üstünde taş kalmadı. Bu şehirler siyonistler tarafından yerle yer edildi. Cesitli kaynaklara göre 15 ile 30 bin arasında da "sivil", siyonistlerin saldırısında öldü. Güney Lübnan'da 200000 kişi yerini yurdunu terketmek zorunda kaldı. (Lübnan'ın tüm nüfusu takriben 3 milyon. Bunun 600000'inin saldırı öncesinde Batı Beyrut'ta yaşadığı sanılıyor. Batı Beyrut ablukaya alındıktan sonra kaç kişinin Batı Beyrut'u terk ettiği bilinmiyor.)

Şimdi İsrail, karadan ve denizden abluka altına aldığı Batı Beyrut'u sürekli top atışına tutarak ve uçaklarla sürekli bombalayıp, Filistin Kurtuluş Örgütünü teslim olmaya; ve Lübnan'ı terketmeye çağırıyor. Aksi takdirde Beyrut'a gireceği tehdidini savuruyor.

İsrail'in buradaki amacı Lübnan'ın halâ Filistinlileri destekleyen yerli müslüman halkını Filistinlilerden uzaklaştırmak ve sarılmış olan bu birliği bütünü ile yıkmaktır.

Filistin Kurtuluş Örgütü buna karşı "Sonuna kadar direnmeye kararlıyız", "Beyrut İsrail'in Stalingrad'ı olacak" şiarları ile direnmeye devam ediyor.

Durum bu şarlara rağmen askeri olarak kesin bir şekilde İsrail'in lehindedir. Siyonist İsrail daha şimdiden alanında savaş amaçlarına hemen hemen bütünü ile ulaşmış gibidir. FKÖ bütünü ile yokedilmese bile, çok ağır bir askeri darbe yemistir; ve bu savaş sonrasında Lübnan'da savaş öncesinde ki gücü kalmayacaktır. Görünen odur ki FKÖ için sorun artık Lübnan'dan hangi şartlarda çekileceği sorunudur. Gelişmeler FKÖ'nün Lübnan'da sembolik olarak kalması ve esas gücünün Lübnan'dan kaydırılması yönündedir.

Ama buna rağmen siyonist İsrail'in evdeki hesabı uzun sürede çarşıya uymayacaktır. Çünkü siyonist İsrail milyonlarca kişinin kendi kaderini tayin hakkını ayaklar altına almaktadır. Filistin halkını kendi topraklarından sürmekte, devlet olarak örgütlenmesini engellemektedir. Filistin halkı, siyonist İsrail kurulduğundan bu yana çeşitli Arap ülkelerinde kamplarda yaşamakta ve en tabii hakkını, devlet kurma hakkını talep etmektedir. Filistin işçi sınıfı hareketi güçlü olmadığı şartlarda; ve Filistin'de gerçek bir işçi sınıfı partisi olmadığı şartlarda, Filistin halkının bu haklı talebi çeşitli burjuva örgütler tarafından

savınılması; bu örgütler halkı kendi sınırlı burjuva istemleri etrafında toplayabilmişlerdir. BUNUN FİLİSTİN KURTULUŞ HAREKETİNİN ÖNDERLİK BURJUVA NİTELİĞİDİR. Siyonist İsrail'e karşı mücadelede alınan yemilgilerin ağırlığının bir sebebi kuskusuz önderliğin bu niteliğidir. Bu önderlik Filistin emekçi halkına ve Arap ülkelerinde proletarya ve emekçileri, bütün dünyada işçi sınıfına dayanacak yerde; Filistin'de burjuvaziye, dışta gerici Arap rejimlerine ve çeşitli emperyalist güçlere, en fazla Rus sosyal emperyalizmine dayanmış ve güvenmiştir. Dayanılan bu güçler ise her ciddi durumda kendi çıkarları gerektirdiğinde Filistin halkının çıkarlarını satma konusunda bir an tereddüt etmemiştir. Şimdi de burjuva önderliğin sınıf tabiatı olduğu bu davranışının faturasını Filistin halkı çok ağır bir kan bedeli ile ödemektedir.

Siyonist İsrail Filistin kurtuluş hareketini FKÖ ile eşitlemekte, ve eğer FKÖ'yü yokederse "Filistin sorunu"nun hallolacağını hesaplamaktadır. Bu hesap yanlıştır. İki yönlü yanlıştır. Birincisi, FKÖ artık yokedilemeyecek kadar büyümüştür. Çok ağır kayıplar da verse, varlığını su veya bu ölçüde sürdürecektir.

İkincisi (ki esas önemli olan da budur), Filistin kurtuluş hareketi FKÖ demek değil dir. Bu ilk bakışta öyle görünse bile, bugün FKÖ Filistin davasının savunucusu bütün örgütleri kendi içinde toplamış görünse bile; böyle bir eşitleme yanlıştır. "Filistin sorunu" FKÖ'nün varlığından bağımsız olarak vardır. Bu sorun Filistin halkının ikinci Dünya Savaşından bu yana siyonistler tarafından sürekli olarak sürülmesinden kaynaklanmaktadır. Filistin emekçileri, Filistin halkı kendi devletini istemektedir. FKÖ olsa da olmasa da bu talep Filistinli kitlelerin talebidir. Bu talep siyonistlerin ombalılarıyla bilinçlerden sökülüp atılmaz.

Bu anlamda Filistin sorununun bir tek çözümü vardır: Filistin halkının haklı talebinin gerçekleşmesi. Siyonist İsrail ne kadar uğrasa da uğrassa, bunu engelleyemeyecektir. O bu talebin gerçekleşmesini en fazla geciktirebilir, o kadar!

Nitekim bu gerçek bugün bizzat İsrail'de de birçok kişi tarafından görülmektedir. İlk defa bu savasta; savaş sürerken onbinlerce İsrailli, savaşın durdurulması; İsrail'in Lübnan'dan geri çekilmesi talepleri ile gösteriler yapıyorlar. Kuskusuz savaş ne kadar uzarsa, bu hareket de o kadar genişleyecektir.

Bu talebin gerçekleşmesi ise iki şekilde olabilir:

Ya Filistin kurtuluş hareketi burjuva önderliklerin elinde kalacaktır. Bu durumda bu sorun ya dünya emperyalizminin vesayeti altında çözülecek, ve emperyalizme bağımlı bir Filistin devleti kurulacaktır; ya da kurulan devlet çok kısa sürede emperyalizmin denetimine girecektir;

Ya da Filistin kurtuluş hareketi içinde proleter unsurlar kendi öz partilerini yaratacaklar; Filistin emekçilerini kendi etraflarında birleştirecekler ve Filistin Kurtuluş hareketinin önderliğini ele geçireceklerdir. Bu durumda Filistin kurtuluş hareketi Filistin'de proletarya önderliğinde bir özgür Filistin halk devletini kurmayı hedefleyen bir hareket haline gelecektir. Kurulacak devlet de emperyalizmin vesayetinde emperyalizme bağımlı bir Filistin devleti değil; proletarya önderliğinde Filistin halkının gerçekten bağımsız ve özgür Filistin devleti olacaktır.

Filistin'de sınıf bilicli proletarya; bu ikinci perspektif ne kadar uzak görünsün; daha bugünden bu perspektifle mücadele etmek; bu perspektifi propaganda etmek; bu perspektifi gerçekleştirebilmek için bugün esas görev olarak BOL-